

NOI MINUNI ALE
SFÂNTULUI NICOLAE

Traducere din limba rusă de Lucia Ciornea

Tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte Galaction,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Editura Sofia
Editura Cartea Ortodoxă
București, 2004

Prefață

Ierarhul Nicolae este cinstit ca un mare sfânt. Pe cei care au nevoie de ajutorul său îi sprijină nu doar cu cuvântul, ci și cu fapta. Nu-i trece cu vederea pe cei îndurerați, pe cei care sunt ispitiți și pe cei care plâng și pier. Dumnezeu săvârșește prin el minuni mari, al căror număr nu poate fi socotit.

Viața noastră este plină de minuni. Fiece zi este o minune. Fiece gură de aer este o minune. Fiece frunzuliță sau firicel de iarbă este o minune dumnezeiască. Noi suntem obișnuiți cu aceste minuni de fiecare zi și nu le observăm, pe când minunile supranaturale ne sunt date pentru întărirea credinței. Dumnezeu, Cel Ce ne iubește nespus de mult, nu vrea pentru noi nimic altceva decât mântuirea, însă nu trebuie să credem că, dacă noi nu vedem minuni, Dumnezeu și-a întors fața de la noi. Nu! El nădăjduiește că, o dată ce am văzut minunea înfăptuită, nu vom mai cere altele, ci vom înțelege că Dumnezeu este întotdeauna cu noi. Nu ne este de niciun folos dacă în jurul nostru se vor săvârși permanent minuni. De la aceasta putem să cădem în mândrie sau slava deșartă.

Dumnezeu ne trimite pe plăcuții Săi, care săvârșesc minuni uimitoare, pentru ca noi și mai vârtos să-L urmăm pe Creator, precum L-au urmat acești oameni sfinți. Ei au privit doar înainte, spre lumina dumnezeiască, lăsând în urmă tot ceea ce ne îndepărtează de Dumnezeu și aspirând din toată inima și din toată ființa către Creatorul, pentru a

dobândi plinătatea vieții. Aici, viața noastră pământească este atinsă de moarte, iar plinătatea vieții o putem dobândi doar în veacul ce va să vină. Însă începutul trebuie neapărat să fie făcut aici. Iar Sfântul Nicolae ne este un ajutor nouă, celor slabi și neputincioși, să ne întărim în credință și să dobândim viața veșnică.

*Preot Igor Filin,
Parohul Bisericii Cuviosul Serafim de Sarov,
orașul*

Sankt-Petersburg

Milostivul făcător de minuni

Această povestire despre mijlocirea ierarhului Nicolae am auzit-o de la soacra mea, Evdokia Sidorovna Tereșkoveț. Tatăl ei, tânăr pe atunci, a fost mobilizat pentru războiul ruso-turc. Avea deja soție, un copil și o gospodărie în satul Nițgal.

El a pornit spre punctul de recrutare, unde recruții urmau să fie examinați de comisia medicală. Pe drum tovarășii lui râdeau, glumeau, însă el nu înceta să se roage Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni.

Sidor era sănătos tun, însă cineva din comisie l-a întrebat: „Vrei să mergi la război?” „Oricum mă veți trimite”, le-a răspuns el. Ei însă l-au întrebat dacă are soție, copii și fără să-i mai spună ceva, i-au dat drumul să plece acasă.

De atunci, el a început să-l cinstească și mai mult pe Sfântul Nicolae, iar copiilor pe care i-a avut mai târziu le-a poruncit să se roage întotdeauna acestui milostiv Făcător de minuni. Soacra mea are acum optzeci de ani și păstrează cu sfințenie icoana veche a ierarhului.

Ea mi-a mai povestit și o altă întâmplare. În satul lor, Nițgal, locuia

un om bogat. Era căsătorit, însă copii nu avea; ducea o viață destrăbălată, fiind robit de patima băuturii și a desfrâului. Când soția lui a luat o nepoată s-o crească, el a sedus-o și pe aceasta. Soția tot timpul plângea și se ruga Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, cerându-i ajutor.

Intr-o zi, când ea nu era acasă, bărbatul a adormit și în somn au venit la el demoni cu înfățișările a doi bărbați înfricoșători. El s-a speriat foarte tare și a hotărât să se căiască, încât chiar atunci, în puterea nopții, s-a pregătit să meargă la preot, însă demonii îi spuneau: „Mergem și noi cu tine!” li era frică să meargă noaptea și, tot drumul, bărbatul s-a rugat Sfântului Nicolae. În calea lui era un râu. Și i s-a părut lui că peste acest râu erau două poduri. Demonii îl îndemneau: „Hai mergi, mergi...” Inșă el, prin rugăciunile Sfântului Nicolae, s-a întors și s-a îndreptat spre casa unei bătrâne care se afla nu departe. Palid de frică, a bătut la ușa ei. Aceasta i-a dat să sărute icoana sfântului și atunci a văzut că de fapt nu era niciun pod peste râu...

Incepând cu acea zi, el s-a lăsat de băut și a început să ducă o viața virtuoasă. Drept mulțumire pentru minunea prin care Sfântul Nicolae l-a salvat, el a comandat la un iconar chipul sfântului și l-a donat bisericii.

Prietena mea săvârșea un pelerinaj la Sihăstria Elgavsk, aflată lângă Riga, și acolo a auzit povestindu-se acestea: un om a furat din biserica sihăstriei icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Sfântul i-a apărut în vis și i-a poruncit să înapoieze icoana. Hoțul a îndeplinit porunca, însă a dat icoana altei biserici, care, mai târziu, a înapoiat-o sihăstriei.

*Olga Tereșkoveț, orașul
Daugavpils, Letonia*

Misteriosul tovarăș de drum

O tânără mergea într-o seară să-și viziteze mama bolnavă și îi ducea o pâine albă, care în acele vremuri era mai scumpă decât aurul. Intre timp se întunecase și îi era frică să meargă singură prin pădure. Tânăra și-a amintit o rugăciune scurtă - singura pe care o știa și pe care o auzise de la bunica ei. Cum a început să o rostească, încetul cu încetul, frica a părăsit-o. Pe neașteptate, din pădure îi ieși în cale un bărbat între două vârste, pe care ea l-a recunoscut ca fiind vecinul mamei sale, Pavel Ivanovici. El i-a spus că se dusese în pădure pentru a vedea de un stog de fân și că Dumnezeu îi păzește fânul, care se afla la locul său. Tot vorbind ei, au intrat, fără să-și dea seama, în sat. Lângă casa mamei, tânăra și-a luat rămas bun de la vecin și i-a mulțumit că i-a ținut tovarășie.

Când și-a văzut fiica, femeia bolnavă s-a bucurat, dar s-a și alarmat: cum a putut ea să meargă atât de târziu prin pădure? Fiica i-a povestit că, atunci când i s-a făcut frică, a început să rostească troparul Sfântului Nicolae: „Indreptător credinței și chip blândețelor...” și, peste puțin timp, i-a ieșit în cale vecinul lor, Pavel Ivanovici, așa că au venit împreună acasă.

Dimineața mama a rugat-o pe fiică să treacă pe la Pavel Ivanovici pentru o trebuință oarecare. Când tânăra a intrat în casa acestuia, i-a spus: „Ce bine și repede am ajuns noi aseară în sat!” Inșă vecinul, mirat, a

întrebat-o: „Unde am eu fost ieri cu tine? Eu am stat acasă toată seara și am cusut pâslari”.

*Oglezneva A. S.,
orașul Neviansk, regiunea*

Sverdlovsk

Rostește „Tatăl nostru”

Această minune s-a întâmplat acum treizeci de ani în satul Nazia, regiunea Leningrad. Sora mea mai mare, Sofia, după nașterea fetei, s-a îmbolnăvit de diabet zaharat. Pe atunci avea doar douăzeci de ani. Și iată că într-o noapte, la fereastră, i-a apărut Sfântul Nicolae. Când Sofia s-a trezit, a văzut un bătrânel, însă nu s-a speriat, pentru că imediat l-a recunoscut ca fiind Sfântul Nikolușka¹. El s-a apropiat de ea și i-a spus: „Rostește «Tatăl Nostru»”. Sora mea l-a ascultat și a început, după puțină, să rostescă „Tatăl Nostru”. A mai trăit după aceea încă douăzeci și șapte de ani. În toți acești ani ea a fost vioaie, energică și n-a pregetat să muncească, încât și dușmanii se minunau: „De unde are ea atâta putere?” O ajutau Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, și rugăciunea „Tatăl Nostru”.

*Irina Savenko,
orașul Kirisi*

Covrigi rumeni

În anul 1942, familia noastră a fost deportată din Leningrad în regiunea Iaroslav. Acolo am cumpărat o căsuță. În acea perioadă mama se îmbolnăvisese, însă noi trebuia să supraviețuim cumva. Flămânzeam și eram nevoite să paștem vitele sătenilor pentru a ne hrăni cât de cât.

Într-o iarnă, sora mea mai mică a început s-o roage pe mama să-i dea un covrig. În casă nu se găsea niciun pic de făină, dar fetița insista. Atunci mama, pierzându-și răbdarea, a întors-o cu fața spre icoana Sfântului Nicolae și i-a spus: „Roagă-l pe Sfântul Nicolae să-ți trimită un covrig”.

După această discuție, timp de două zile a bătuit un viscol cumplit. A nins atât de mult, încât în fața casei s-au adunat troiene mari de zăpadă. În dimineața celei de a doua zile, când a ieșit soarele, mama a auzit o ușoară bătaie în ușă. M-a trimis pe mine să deschid, crezând că venise vecina. Deschizând ușa, am zărit agățat de gard un șirag mare de covrigi rumeni. Am alergat la mama și i-am povestit minunea. Mama nu m-a crezut. Ne-a îmbrăcat repede pe mine și pe sora mea și ne-a trimis în sat să aflăm: poate i-a uitat cineva?

¹ Diminutiv rusesc pentru Nicolae.

Zăpada era proaspătă; nu se vedea nicăieri nicio urmă. Vecina nu știa nici ea nimic. Am întrebat oamenii din sat, însă nimeni nu știa nimic despre șiragul de covrigi. Negăsindu-l pe stăpânul covrigilor, ne-am întors acasă.

De fapt se întâmplase cu adevărat o minune, deoarece nimeni din locuitorii satului nu putea să ne facă un astfel de cadou: foamea bântuia în toate casele. Venind acasă, mama ne-a așezat în fața icoanei sfântului și ne-a spus: „Mulțumiți Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni!” și ne-a dat la fiecare câte un covrig. Acești covrigi ne-au ajuns pentru mult timp.

Irina Soboleva

Apărătorul ostașilor

Sunt un cazac din una din stanitele² armatei căzăcești din Orenburg. Am participat la acțiunile militare din câteva „puncte fierbinți”. Faptul că până în prezent sunt viu i-l datorez Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. În 1993, înainte de a pleca în Abhazia [republică autonomă în cadrul Georgiei], am fost binecuvântat la mănăstirea Moskovsko-Donskoe, primind cu această ocazie o iconiță cu chipul sfântului.

Iconița se afla întotdeauna în buzunarul stâng de la piept și de aceea această parte a corpului a rămas neatinsă, iar partea dreaptă a fost rănită de nouă schije, un glonte, și a suferit o contuzie de la explozie, astfel încât nici până acum nu aud cu urechea dreaptă. În Cecenia s-a întâmplat exact la fel: iconița se afla în buzunarul stâng și această parte a corpului n-a suferit nimic, însă partea dreaptă a fost rănită grav, în așa fel încât în prezent sunt invalid.

Cazacul

Alexie

Ajutătorul preoților

Aș vrea să povestesc câteva întâmplări despre ajutorul minunat al Sfântului Nicolae al Mirei Lichiei. Acestea mi-au fost istorisite de către un preot, de la care am primit un medalion cu chipul Sfântului Nicolae. Din păcate, nu i-am aflat numele. Știu doar că este din Petergof. El mi-a povestit: Sfântul Nicolae, mare și grabnic ajutător al tuturor creștinilor, este pe bună dreptate numit Făcător de minuni. Cunoscut multe cazuri ale ajutorului său; m-a ajutat și pe mine, păcătosul.

Odată, în timpul celui de-al doilea război mondial, m-am pomenit

² Sat căzăcesc (*nota trad.*).

Într-un loc pustiu împreună cu încă doi bărbați necunoscuți. La un moment dat, ei s-au retras într-o parte și au început să se sfătuiască. M-a cuprins neliniștea; din comportarea lor am simțit primejdie. În acea clipă m-am rugat Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni: „Părinte Nicolae, ajută-mă! Viața mea este amenințată de o primejdie: aceștia doi au pus ceva la cale împotriva mea”. Și deodată, la o depărtare de douăzeci-treizeci de metri, a apărut un bătrânel, îmbrăcat în alb. Ei l-au zărit și cu cuvintele: „Să mergem, nu avem ce căuta aici!”, au plecat.

Iată încă o întâmplare de acum câțiva ani. Veneam cu trenul electric din Petergof, pentru un botez. Trebuia să cobor la stația „Aeroport”. Și iată, în momentul când trenul se apropia de peron, eu am întins mâna după geanta în care se aflau toate cele trebuincioase pentru Taină, însă aceasta dispăruse. Se pare că o uitasem pe banca din stația Petergof. Ce vrei, memorie bătrânească!... Am fost nevoit să mă reîntorc. M-am adresat cu o rugăciune Sfântului Nicolae, ca să păstreze geanta neatinsă și în același loc. Când am coborât la stația „Noul Petergof”, geanta mea se afla neatinsă, pe aceeași bancă.

Valentina

Cel ce a alungat moartea

Această întâmplare s-a petrecut în luna februarie a anului 1994. Mă aflam în vizită la fiica mea, în orașelul Șeksna, regiunea Vologda. S-a întâmplat însă ceva neprevăzut: să fiu internată în spital cu o hemoragie puternică. Starea mea era critică, pierdusem mult sânge...

Și iată că, în stare de inconștiență, văd, după o fâșie neagră de pământ arat, o femeie îmbrăcată ca o mireasă, în alb. Uitându-mă mai atent, observ că mâinile miresei sunt negre. M-am îngrozit: am înțeles că era moartea. Tot atunci a apărut un bătrân înalt și luminos care m-a acoperit, aplecându-se deasupra patului. L-am reținut chipul. După vedenie, starea sănătății mele s-a îmbunătățit.

Ulterior am început să merg la biserică și să privesc cu atenție chipurile sfinților. L-am găsit pe cel pe care îl căutam: era Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. În prezent merg regulat la biserica Sfântului Nicolae din orașul Vologda.

*Nina Kogulina,
orașul*

Vologda

Salvarea unui musulman

La mijlocul anilor '80, un creștin rus a avut prilejul să se afle într-o biserică ortodoxă din orașul Taskent. Acolo a văzut un musulman care, cu mare evlavie și neîncetat, se închina și aprindea lumânări în fața icoanei

Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Tot acolo, lângă icoană, între ei s-a înjghebat o discuție și musulmanul i-a împărtășit minunea pe care a săvârșit-o cu el Sfântul Nicolae.

Intr-o noapte de iarnă mergea prin stepă spre un sat îndepărtat, când deodată, chiar lângă el, a auzit un urlat de lup. În câteva minute s-a văzut înconjurat de o haită de lupi. În disperare, musulmanul a strigat: „Dumnezeule rusec și Nicola, ajutați-mă!” Și deodată a început să sufle un vânt puternic și s-a pornit o vijelie. Ea a năvălit asupra lupilor și, ridicându-i în vârtej, i-a dus în stepă.

Când vântul s-a potolit, musulmanul a văzut lângă el un bătrânel cărunt, care i-a zis: „Caută-mă în biserica rusească!” și a dispărut. Venind în biserica ortodoxă, acest om, cu mirare și bucurie, a recunoscut în chipul Sfântului Nicolae pe „bunicuțul” care l-a salvat noaptea în stepă.

Monahia

Pelaghia

Minuni pe pământul Estoniei

Multe locașuri dumnezeiești sunt pe pământul Rusiei și nu puține dintre ele sunt închinare plăcutului lui Dumnezeu, Sfântului Nicolae. Astfel de locașuri există și pe pământul estonian. Iată un mic paraclis, făcut din cărămidă în locul altuia mai vechi cu o sută de ani. El stă în drumul care duce spre lacul Ciudskoe, la poalele muntelui Bogorodițkaia, pe care se înalță măreață, cu turlile și crucile de aur, mănăstirea de maici Piuhtițk. Pierdut printre tufișuri, paraclisul ne descoperă albul pereților săi la o cotitură de drum și se ascunde din nou de ochii lumii, ca *o fata morgana*.

Odinioară aici era casa în care locuia, împreună cu familia sa, estonianul Soareș, iar alături era satul numit Sompă. Intr-o zi satul a ars și cu el a ars și casa lui Soareș. Și, după cum spun legenda și letopisețul mănăstirii Piuhtițk, acest țăran a început să-și construiască o nouă casă. Chiar în acea perioadă i-a apărut în vis lui Soareș Sfântul lui Dumnezeu, Nicolae, care i-a poruncit să coboare în fântână și să scoată de acolo chipul său sfânt, spunându-i: „Tu îți faci casă, ai un acoperiș deasupra ta, iar eu iată de cât timp mă aflu în fântâna ta murdară!”

Speriat de vedenie, Soareș îndeplini numaidecât porunca sfântului, scoțând din fântână icoana, însă cum ajunsese ea acolo, a rămas o taină. Se pare că așa a trebuit să se întâmple, pentru proslăvirea Sfântului Nicolae pe acest pământ. După acest eveniment minunat, Soareș împreună cu toată familia au îmbrățișat credința ortodoxă, iar pe locul acesta, mai târziu, a fost ridicat un paraclis din lemn. Icoana a fost împodobită cu o ferecătură de argint și în prezent se află în mănăstire, în altarul lateral închinat Sfântului Nicolae, din Catedrala Adormirii Maicii Domnului.

În fiecare an, de sărbătoarea Sfântului Nicolae, la paraclis și în fața lui se adună maicile și pelerinii și se săvârșește slujba sfințirii apei, iar apoi se citește acatistul ierarhului. Nu doar paraclisul, ci și biserica mare de lemn a Sfântului Nicolae, care se află în mijlocul cimitirului mănăstiresc, cu vârful ascuțit al clopotniței, arată călătorilor obosiți cărarea ce duce la izvorul dătător de viață. Până în ziua de azi dăinuie în inimile oamenilor

dragostea pentru plăcutul lui Dumnezeu, care face minuni, dând ajutor oamenilor. El nu face diferențe între popoare, ci îi iubește și are milă de toți.

Astfel, nu demult s-a îmbolnăvit estoniana Vivi, care locuiește nu departe de mănăstire. Toți, deopotrivă ruși și estonieni, o cunoșteau pe această femeie muncitoare și se străduiau s-o ajute fiecare cu ce putea. Vivi credea că, după moartea neașteptată a soțului, i-au cedat nervii și de aceea o dorea inima. Iși făcea griji pentru copii: trebuia să-i crească, să-i educe și să-i trimită în lume. Vivi lua medicamente pentru inimă, însă starea generală a sănătății ei era din ce în ce mai proastă.

Intr-o noapte, fiind aproape adormită, i-a apărut Sfântul Nicolae sub înfățișarea unui bătrân venerabil, care i-a spus: „Roaba Domnului, tu ai cancer la sân!” Dimineața, îngrijorată și răvășită, a plecat la policlinica orașenească, pentru o consultație la medicul oncolog. Medicul a confirmat diagnosticul Sfântului Nicolae și i-a propus să o opereze urgent, fapt care ar putea-o salva, întrucât boala era în fază incipientă.

Vivi a fost operată și s-a vindecat. A ieșit din spital sănătoasă, vioaie și cu credință în minunile sfântului. Ea a primit credința ortodoxă, trăiește și muncește întru slava Domnului. Dumnezeu a ajutat-o să-și educe copiii și ea se bucură și-l mulțumește Lui și plăcutului Său, Sfântul Nicolae, pentru marea milă.

*Protodiacon Boris Murtazov,
orașul
Peciorî*

Primul meu ocrotitor

E cu neputință să fie descrise toate minunile care se petrec în urma rugăciunilor adresate Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Fiecare om a primit sprijin de la el - și cel credincios, și cel necredincios. Iar cel mai uimitor este că ajutorul sfântului vine întotdeauna repede. De multe ori m-a ajutat și pe mine.

Ținându-mă departe de Biserică, deși sunt botezat, eu mă îndoiam de existența vieții de după moarte. În schimb, mama mea credea în Dumnezeu și într-o zi mi-a arătat chipul Sfântului Nicolae în Catedrala Sfânta Treime din Lavra Alexandro-Nevskaia. În momentele grele din viață, după sfatul mamei, mergeam la catedrală și aprindeam o lumânare în fața icoanei sfântului. Spre marea mea mirare, ajutorul venea, într-adevăr, foarte repede.

Dacă se întâmpla ca dimineața să mă cert cu soția, veneam „la Sfântul Nicolae” și seara ne împăcăm. Dacă apăreau necazuri la serviciu, după o rugăciune în fața icoanei, ele se aplanau în mod miraculos. Astfel mă apropiam din ce în ce mai mult de viața bisericească.

Următoarea întâmplare memorabilă a avut loc când eu deja începusem să merg regulat la slujbele bisericești. În acea zi, eu și soția am primit salariul. Când am numărat banii, am constatat că lipsea o sută de mii de ruble. Noi, desigur, ne-am intristat, gândind că i-am pierdut, însă

mama m-a liniștit: „Roagă-te Sfântului Nicolae și mergi la casierie. Poate că ei au greșit.” După ce m-am rugat, am hotărât că, dacă banii se vor găsi, cu o parte din ei voi cumpăra o icoană mare a sfântului, pe care o văzusem la pangar. Și minunea s-a săvârșit: casiera - Dumnezeu s-o miluiască! - a spus că după ce a împărțit banii salariaților a constatat că i-au rămas în plus în jur de o sută de mii... Așa a apărut în casa mea icoana Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni.

Am mai aflat și de o altă minune. O cunoștință a unui coleg de serviciu avea un fiu, care a fost condamnat și închis. Acest coleg, om ce nu avea nimic comun cu Biserica, m-a întrebat: „Cui trebuie să se roage o mamă pentru ca judecătorul să atenueze sentința?” L-am sfătuit să se roage Sfântului Nicolae. Nu știu dacă acea femeie a fost la biserică, însă știu că judecătorul a dat o sentință mai ușoară decât se aștepta întreaga familie.

Sfântul Nicolae este și ocrotitorul orașului nostru, Kolpino. Aici a fost adusă icoana lui făcătoare de minuni, care în prezent se află în biserica „Kulici i Pasha”. Să ne ajute sfântul nouă, tuturor creștinilor, în drumul spre împărăția Cerurilor!

*Andrei Ilin, orașul
Kolpino*

Iconița

Fierăria în care lucra tatăl meu se afla la depărtare de vreo sută de stânjeni³ de vechea bisericuță de lemn. Preotul și fierarul se cunoșteau bine, fiind buni prieteni. Clopotele de la biserică fuseseră date jos, însă slujba continua să se țină chiar și în anii vitregi de dinainte de război. În raion, cu scoaterea clopotelor se ocupa o brigadă specială. În popor acești oameni erau numiți „șabașnici”.

În 1934, „șabașnicii” au apărut și în satul nostru și au dezafectat trei clopote. Bineînțeles, credincioșii erau nemulțumiți, dar ce era de făcut? Conducerea raională era mai puternică. Iar a chema enoriașii la slujbă, mai ales de sărbători mari, era necesar. Satul era mare și părintele nu reușea să treacă pe la toți. Atunci și-a amintit de prietenul său, fierarul. A venit la el și i-a spus: „Afanasievici, scoate-mă din încurcătură! Toată nădejdea e la tine”.

În locul clopotului se putea agăța o bucată de șină sau un vechi brăzdar de la plug și să bați în el, însă niciunui nu le-a fost pe plac această idee. Atunci fierarul a propus să făurească un tun, să-l așeze în clopotniță și de fiecare dată înainte de începerea slujbei să se tragă de trei ori. Părintelui i-a plăcut foarte mult ideea și ei au căzut de acord.

Fiind în tinerețe fierar în cadrul armatei, meșterul știa cu ce să înceapă. A adus o țeava de fontă de grosimea unei mâini, la un capăt a turnat plumb, a potrivit suportul de lemn cu juguri de fier și a făcut o gaură pentru aprindere: tunul era gata. L-au urcat în clopotniță și au tras din el

³ Un stânjen = 2,134 metri.

de probă de două ori.

Drept mulțumire pentru lucrare, părintele a vrut să-i cinstească pe fierar și pe ciocănar, însă aceștia au refuzat, spunând că pentru lucrul plăcut lui Dumnezeu nu cer plată. Atunci părintele Alexie a scos din săculețul de la piept iconița Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni și tămâie, a agățat-o la pieptul prietenului și i-a poruncit: „Afanasievici, când va trebui să pleci într-un loc unde viața îți va fi amenințată, s-o iei cu tine. Ea este sfințită și te va păzi de necazuri". Nu mult după această întâmplare, preotul Alexie a fost arestat, iar iconița a fost păstrată de tatăl meu, ca o amintire de la un om bun și inimos.

Apoi a început războiul. După vârstă, tata nu trebuia să ajungă pe front, însă a fost luat într-o unitate necombatantă, lângă Murom, unde în acea vreme se pregătea linia de apărare: se săpau șanțuri antitanc și se înălțau stâlpi și obstacole de protecție. Toate uneltele cu care lucrau miile de oameni pașnici mobilizați trebuiau reparate și reglate zilnic. Fierăria de campanie la care a fost trimis tata fumega zile întregi. Avioanele de recunoaștere nemțești reperau astfel de obiective și îndreptau asupra lor avioane de bombardament. Aglomerația permanentă de oameni și tehnica din jurul fierăriei o demascase și exista pericolul de a fi atacată.

Mama, conducându-l pe tata la război, îi șoptise să nu uite să se roage. Ii cususe în cămașă Simbolul Credinței, scris de mână. Apoi își amintise și de iconița cu tămâie: o prinsese de pieptul tatei, îl însemnase cu semnul crucii și adăugase: „Păstrează-o și sfântul te va ocroti". Iconița din bronz, un pic mai mare decât o cutie de chibrituri, îi amintea întotdeauna tatei că Sfântul Nicolae este aproape și că în clipa cea grea, fatală, el îi va veni în ajutor.

„Doamne, miluiește! Sfinte Părinte Nicolae, ajută-mă!", repeta tata când alergau spre adăpost, ca să se salveze de bombardament. Pământul fierbea de explozii. Toți s-au adăpostit, doar tata s-a oprit pentru o clipă, să vadă dacă fierăria era întreagă.

Suflul exploziei l-a aruncat la pământ, ca și cum un ciocan greu l-ar fi lovit în piept. S-a trezit apoi într-un bordei sanitar improvizat. Un felcer între două vârste l-a examinat și a dat uluit din cap: „Ei, fierarule, se pare că te-ai născut sub o stea norocoasă!" l-a arătat o bucățică de fier de mărimea unui degetar. „Ți s-a oprit la piept, dar în corp nu a putut pătrunde: iconița din bronz a împiedicat-o. Altfel, ți se făcea parastas și toți cei șase copii ai tăi rămâneau fără tată."

„Oare cu adevărat e minunea Sfântului Nicolae și a îngerului păzitor?" s-a întrebat tata. Cu adevărat iconița să fi «luată» moartea mea asupra sa?" l-au răsărit în minte preotul Alexie cu sfatul său, soția care îl conducea la drum... „Cu adevărat mare este Dumnezeu!", s-a încredințat tata.

Această iconiță se păstrează până azi în familia noastră și se transmite din generație în generație, ca o relicvă sfântă.

Alexei Nellubin, orașul Nijni

Novgorod

Ajutătorul călătorilor

Oriunde am fi plecat, eu și soțul întotdeauna comandam o moliftă către Sfântul Nicolae, cunoscând grija cu care îi ocrotește pe călători. De fiecare dată noi, păcătoșii, i-am simțit ajutorul, însă aș dori să povestesc acum ce ni s-a întâmplat nouă.

Acum trei ani, mama mea împlinea șaiszeci de ani și, pentru a o felicita, trebuia să mergem la Moscova. Ne-am înțeles din timp la telefon și am luat bilete dus-întors. Acolo eram așteptați ca cei mai dragi oaspeți.

Am plecat de acasă mai devreme, căci eram încărcăți cu o mulțime de bagaje cu dulciuri și cadouri. Am hotărât să mergem cu troleibuzul, care ne ducea direct la gară, însă a trebuit să așteptăm mult timp în stație până a venit. Când am ajuns la gară, până la plecarea trenului nu mai rămăseseră decât cinci minute. Cine a fost într-o asemenea situație, îmi va înțelege foarte bine starea.

În disperare, m-am rugat în gând: „Sfinte părinte Nicolae, ajută-ne!” Și atunci s-a întâmplat ceva de necrezut. Nu știu de unde am avut putere, însă știu că am înșfăcat o parte din bagaje și m-am repezit să intru în gară; soțul, cu celelalte bagaje, alerga în urma mea. Când am ajuns pe peron, ceasul gării arăta că trenul a pornit din gară. Însă de sus se vedea clar că trenurile de pe toate cele patru linii stăteau pe loc. Nu-mi explic cum eu, fricoasă și precaută din fire, am coborât scările de parcă aveam aripi. Picioarele m-au condus singure exact la trenul nostru. Am sărit în primul vagon pe care l-am nimerit și trenul a pornit încet. Soțul, cu restul bagajelor, rămăsese pe peron. Mi-am dat seama de aceasta abia când am văzut două mâini care l-au înhățat și l-au urcat în vagon.

Când am ajuns la locurile noastre, trenul deja luase viteză. Din ochi îmi șiroiau lacrimi de bucurie și de mulțumire pentru mila lui Dumnezeu, arătată nouă prin mijlocirea Sfântului Nicolae.

Irina Haliuhova, orașul

Krasnodar

Repararea nedreptății

În ziua de 23 decembrie 1908 s-a stins din viață vestitul jurist moscovit F.N. Plevako. Într-o istorioară din tinerețea sa, acest om credincios, de o înaltă cultură, relatează cum Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, mare milostiv, „i-a pus nota 5 la examen”⁴.

„Învățam la Universitatea din Moscova, la Facultatea de Drept. Mama nu avea mijloace ca să mă întrețină, de aceea făceam rost de bani dând meditații. Într-o iarnă s-a întâmplat să locuiesc în Berlin, în familia unui elev, și atunci am audiat cursurile unui renumit profesor de drept roman. Intorcându-mă la Moscova, m-am prezentat la examen, pregătindu-mă,

⁴ În învățământul rusesc, sistemul de notare este de la 1 la 5; nota 5 fiind echivalentă notelor 9 și 10 (*nota trad.*).

bineînțeles, să răspund conform cursurilor celebrului profesor berlinez. Pe atunci, la universitatea noastră, dreptul roman era predat de către un rus înflăcărat -Nikita Ivanovici Krâlov.

M-a chemat și mi-a cerut să trag un bilet. Am tras. Am răspuns bine, după părerea mea. Însă - o, Doamne! - profesorul îmi pune nota 1!... N-am îndrăznit să-i spun nimic, căci nici nu înțelegeam prea bine ce se întâmplase, iar protestele, precum cele din zilele noastre, nu erau la modă pe atunci. Am venit acasă și nu am spus nimănui nimic. Dimineața, mama mă întreabă:

- Fedea, de ce nu te duci la examen?

- Astăzi nu am niciun examen, răspund.

Îmi era milă să o întristez pe bătrână, dându-i trista veste că deja am picat la materia cea mai importantă din facultate. Se însera. Ea îmi aminti iarăși de examen.

- Mâine, mamă, i-am răspuns mecanic, numai ca să scap cumva de insistențele ei.

A venit și dimineața. Mă plimb prin casă fluierând și gândesc: «Poate bătrânica mea a uitat de examen...» Însă ea începe din nou:

- Oare nu e timpul să pleci la Universitate?

- Examenul e seara, îi răspund. Iată însă că s-a făcut și seară.

- E timpul, Fedea, hai, du-te! îmi amintește ea.

- Uite că plec, mamă, spun și încep să mă îmbrac.

- Te conduc până la Universitate, zice ea.

Nu am de ales: plec cu ea. Pe atunci locuiam pe strada Ostojenko. Trecem pe lângă Catedrala Hristos Mântuitorul. Mama îmi spune:

- Să intrăm, Fedea, în Paraclisul Sfântului Nicolae: el te va ajuta.

Intru și în paraclis, care se află pe malul celălalt al râului Moscova, lângă podul Kamennâi⁵. Mama a intrat, a luat o lumânare și a început să se roage în genunchi. Și în acel moment mi-a fost atât de milă de bătrânica mea, de faptul că o mint! Și m-am adresat în gând către cuviosul lui Dumnezeu Nicolae: «Părinte, plăcutule lui Dumnezeu! Sincer să fiu, n-aș vrea s-o mint, dar mi-e milă de ea, căci știu că mult se va întrista dacă va afla adevărul! Liniștește-o, plăcutule al lui Dumnezeu, așa cum știi tu!»

După ce s-a rugat, mama îmi spune:

- Ei, acum e timpul să mergem, fiule!

Am ajuns la Universitate. Mama mă îndeamnă:

- Tu, Fedea, du-te, iar eu te voi aștepta uite aici, lângă statuia lui Lomonosov.

Ce să fac? Trebuie să intru în clădirea Universității. Mă gândeam: «Voi intra în sală. Cel puțin voi asculta cum răspund colegii». Când am intrat în sală, soarele care asfințea m-a învăluit în razele sale. Deodată, aud vocea puternică a lui Nikita Ivanovici, care mă strigă pe nume:

-Plevako!

M-am apropiat de catedră.

- Toată noaptea nu m-ai lăsat să dorm! Si profesorul mi-a adresat un cuvânt nu prea plăcut.

- Ei, vrei să răspunzi?

Îi spun că mai bine decât ieri nu pot răspunde, deoarece m-am pregătit conform cursurilor profesorului.

- A, ai vrut să te lauzi că știi nemțește, că-i citești în original pe

⁵ Kamennâi = pod de piatră (nota trad.).

profesorii germani! Iar pe cursurile profesorului tău rus nici nu ai vrut să te uiți!

I-am explicat de ce nu am învățat la cursurile lui, căci credeam că aș putea să răspund și urmând cursurile nemțești.

- Trebuia să-mi spui de la început. De unde să știu eu unde ai fost tu astă-iarnă? mi-a spus profesorul cu bunăvoință și mi-a cerut să mai trag un bilet.

Am tras, am răspuns excelent și profesorul mi-a pus nota 5 în loc de 1! În așa fel Sfântul Nicolae mi-a pus nota 5, a încheiat juristul."

*Episcopul Nikon
(Rojdestvenski)*

Sfântul iubit al poporului rus

În anul 1918, în timpul revoluției bolșevice, Moscova a fost zguduită de semnul care a fost dat de icoana Sfântului Nicolae. Una din icoanele sfântului care se afla pe zidul Kremlinului a fost acoperită cu o bucată de stofă roșie. Și iată că, în văzul miilor de oameni adunați în Piața Roșie, această stofă, care ascundea chipul sfântului, s-a rupt. Bucăți de materie cădeau pe pământ și astfel chipul Sfântului Nicolae Făcătorul de minuni a apărut din nou în fața oamenilor. Atunci, această minune a fost tălmăcită ca un semn de apropiată izbăvire de „acoperământul roșu” care se lăsase peste Kremlin și Sfânta Rusie.

Mai târziu, pe parcursul mai multor ani, s-au înregistrat multe semne de la icoanele Sfântului Nicolae, dintre care vom relata doar câteva.

În timpul celui de Al Doilea Război Mondial, organele locale evacuau populația din zonele din apropierea frontului. O bătrânică ținea în mână o boccea. Comisarul a întrebat-o:

- Ce ai acolo?
- Icoana Sfântului Nicolae, a răspuns bătrânică.
- Arunc-o! i-a poruncit comisarul.
- Nu, nu o voi arunca!

Comisarul și-a scos pistolul, l-a îndreptat asupra bătrânei și i-a poruncit:

- Dacă acum n-o arunci, te împușc.
- Impușcă-mă, oricum n-o voi arunca. Această icoană m-a păzit toată viața, a fost răspunsul.

În aceeași clipă, deasupra capului comisarului a explodat un obuz nemțesc, care l-a rupt în bucăți. De frică, bătrânică n-a reușit decât să se așeze, continuând să țină în mâini icoana dragă.

Cu puțin timp înainte ca războiul să se dezlănțuie, am văzut în Belgrad, în mănăstirea de maici Vvedenski, ce se află pe Topciderski Brno, pe analog, o icoană mare a Sfântului Nicolae, care s-a reînnoit în chip minunat, transformându-se dintr-o icoană veche și înnegrită într-una nouă, cu culori vii, ce au căpătat prospețime și puritate.

Împreună cu toți mucenicii, care au primit moartea din mâna

necredincioșilor pentru adevărul dumnezeiesc, peste tot unde este proslăvit, Sfântul Nicolae parcă ne-ar vorbi cu cuvintele Sfântului Apostol Pavel: *Să-mi fiți mie următori, precum și eu lui Hristos!* (1 Cor. 4; 16).

Arhiepiscopul

Nikon

Ocrotitorul călugărilor

Presimțind vremuri grele pentru zonele de apus ale statului moscovit, cuviosul Kornili, egumenul Mănăstirii Pskovo-Pecersk, a îngădit în 1565 mănăstirea sa cu un zid de piatră, iar la intrare, chiar lângă porțile ei sfinte, a înălțat o biserică în cinstea Ierarhului Nicolae. Se pare că, prin acest gest, cuviosul a vrut să arate că el încredințează mănăstirea ocrotirii și ajutorului nevăzut al bineplăcutului lui Dumnezeu, „celui numit cu nume de biruință”. Evenimentele ce au urmat la scurt timp după aceea demonstrează în mod concret că sfântul bărbat nu s-a înșelat în prevederile sale și în credința în Făcătorul de minuni.

În anul 1581, oștirile lui Bathory au asediat mănăstirea, încercând să o facă să se predea. Neputând trece de puternicele ziduri ale mănăstirii, după un asediu lung și nereușit, s-au retras.

Până în prezent, biserica Făcătorului de minuni, ridicată de către cuviosul Kornili, a rămas pe locul vechi, pe un munte lângă sfintele porți, măreață prin vechimea sa, precum și prin minunile ce au avut loc aici.

Protoiereul Oleg Tăor,

orașul Pskov

Halta

Se terminase Marele război pentru apărarea patriei. Călătoream cu trenul. La o haltă s-a oprit, iar eu am coborât din vagon și m-am îndepărtat puțin. Când m-am întors, trenul lua deja viteză și ușile vagoanelor erau închise. M-am agățat de o bară, cu un picior am ajuns pe treapta vagonului, însă cu celălalt nu am reușit, deoarece m-am lovit tare la el. Mâinile au început să-mi cedeze și puteam în orice clipă să cad. În acel moment am strigat: „Sfinte al lui Dumnezeu, Nicolae, ajută-mă!” Trenul s-a oprit. Toți pasagerii erau uluiți, iar eu de bucurie am uitat de rugămintea mea către sfântul, însă când am adormit, el mi-a apărut în somn și mi-a spus: „Pentru că te-am ajutat, să-mi faci o slujbă de mulțumire”. M-am dus la biserică și am povestit totul preotului. El a slujit un *Te-deum* de mulțumire și mi-a dat o iconiță cu Sfântul Nicolae, care în prezent stă atârnată deasupra patului meu.

E. A. Larionova, orașul Rtișevo,

„Mamă, eu nu m-am înecat!”

S-a întâmplat demult. Pe atunci aveam vreo zece ani, iar acum am șaptezeci și patru. Venisem cu întreaga familie la Ozerki. Deși nu știam să înot, m-am dus să mă scald. Am intrat în apă și, după câțiva pași, am căzut într-o groapă. Am ajuns imediat la fund; deasupra capului - întuneric beznă; înghițeam apă, simțeam că pier. Slavă Domnului că m-am rugat Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, ca să mă salveze!

Acasă păstram iconița lui de lemn. Aveam și alte icoane, însă nu știu de ce mi-am amintit anume de aceasta. Și iată că am auzit ca prin vis cuvintele: „Străduiește-te din toate puterile să sari în sus”. Am sărit - deasupra capului meu era o femeie. M-a apucat de un deget și m-a scos afară. Eu am alergat la mama, care plângea.

Iconița aceasta este întotdeauna cu noi; a supraviețuit și blocadei.

O. F. R.

Permis de eliberare

În timpul războiului, un tânăr din localitatea noastră, pe nume Nicolae, a ajuns într-un lagăr de concentrare. Acolo exista o regulă: toți cei slăbiți erau adunați în grup și trimiși la „baie”. Ce se înțelegea prin acest cuvânt, știau toți - moarte! Într-un asemenea grup ajunsese și Nicolae al nostru. Mergea cu greu. Nu mai avea puteri... Dar deodată i s-a aprins în suflet dorința arzătoare de a trăi. Din răsuputeri s-a rugat Sfântului Nicolae: „Sfinte părinte Nicolae, iartă-mă! Rău te-am cinstit, puțin m-am rugat, însă acum sunt într-un mare necaz. Acasă mi-au rămas soția și doi copii mici. Cât de mult aș vrea să mă întorc acasă! Nu vreau să mor așa tânăr! Ajută-mă!”

Din senin i-a venit în minte un gând: „Cazi!” Era toamnă, frunzele acopereau pământul asemenea unui covor. A căzut. Escorta putea să-l omoare în bătai și să-l împuște, însă nici nu l-a atins. Nicolae a rămas nemișcat până când pașii au încetat să se mai audă. S-a ridicat apoi și s-a îndreptat spre o luminiță care se vedea în depărtare. Era seară târziu. A ajuns în sat, a intrat în prima curte și s-a ascuns într-un hambar cu fân.

Dimineața, stăpâna a venit să dea de mâncare animalelor. Văzând un necunoscut, s-a speriat și și-a chemat bărbatul, care l-a întrebat: „Cine ești și de unde vii? Cum ai ajuns aici? Spune tot adevărul! Dacă minți, te împușc”. Nicolae i-a mărturisit tot și despre cum s-a rugat Sfântului Nicolae ca să-l ajute.

Stăpânul casei a poruncit soției să încălzească baia, să-i dea lui Nicolae alte haine, ceai dulce și să-l culce pe cuptor, ca să doarmă. Peste

două-trei ore l-au trezit și i-au dat să bea un pahar cu ceai. După încă un timp, l-au trezit din nou ca să bea ceai cu lapte. Mai apoi - o cană cu lapte, iar la sfârșit i-au dat să mănânce și o bucată de pâine. Astfel l-au îngrijit timp de trei zile.

Intr-o zi a venit la el stăpânul și i-a zis: „Nici nu-ți imaginezi ce noroc ai! Eu sunt șef peste toți prizonierii din Germania. Iți voi da un astfel de permis cu care nici ai noștri, nici ai voștri nu te vor reține”.

Dându-i toate cele trebuincioase, ei l-au lăsat să plece. La frontiera germană, patrula care i-a verificat actul a zis: „O, gut! Gut! Minunat!” Ai noștri, la fel, se minunau și se întrebau: „Ce fel de act o fi acesta?” Iată ce fel de permis i-a dat Sfântul Nicolae!

*M.T.,
Biserica Adormirii Maicii Domnului,
orașul Helsinki*

Scăparea din iad

Întâmplarea pe care vreau să o povestesc mi-a fost relatată de mama, care, la rândul ei, a aflat-o de la o cunoștință împreună cu care merge la biserică. Ea reprezintă o mărturie a faptului că Sfântul Nicolae ajută tuturor oamenilor, chiar și celor care sunt departe de Dumnezeu.

Totul s-a întâmplat în Belarus, chiar la începutul războiului. Soțul acestei femei era ofițer. Locuiau împreună pe teritoriul cetății Brest. Când au început luptele, femeia, cu copilul nou-născut în brațe, a reușit, ca prin minune, să fugă din cetatea învăluită de flăcările războiului.

Când și-a revenit, a văzut că se află în pădure, într-un loc necunoscut. Nu știa în ce parte s-o apuce. A cuprins-o deznădejdea. Copilul plângea, în jur erau doar copaci și nicio speranță să găsească vreo cărare. Deodată, nu se știe de unde, a apărut un bătrânel, sprijinit într-un toiag, care i-a spus: „Mergi în direcția aceasta, acolo vei găsi ajutor!” și a dispărut. Femeia s-a îndreptat în direcția indicată de bătrân și peste puțin timp a ajuns într-un sat. Acolo a fost găzduită de doi țărani în vârstă, soț și soție.

Atât timp cât a durat războiul, femeia și copilul au locuit în acest sat. Nemții nu au ajuns până aici. După război, femeia a mers la biserică și acolo l-a văzut într-o icoană pe „bătrânelul” din pădure. Era Ierarhul Nicolae. „De atunci merg întotdeauna la biserică și niciodată nu uit să mă rog sfântului”, mărturisește femeia.

Elena Cisîkina

După cuvântul mamei

Conducându-și fiul pe front, mama i-a spus: „Kolea, când îți va fi greu, să-l chemi în ajutor pe Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, și el te va ajuta!”.

În timpul unei lupte, fiul ei împreună cu un prieten au căzut prizonieri. Ziua era caldă, zăpada se topea, în schimb noaptea, când au hotărât să evadeze, au degerat atât de tare, încât nu mai aveau puteri. Kolea și-a amintit cuvintele mamei și a început să se roage Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, cerându-i ajutor.

Tot atunci, doi soldați cu schiuri mergeau pentru o misiune de luptă. Unul voia să meargă pe de-a dreptul, dar celălalt l-a convins să facă un ocol. Ei i-au găsit pe cei doi camarazi degerați și i-au salvat. Slavă și mulțumire Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni!

Roaba lui Dumnezeu Anna, orașul Sankt-
Petersburg

Salvator de la înec

Vreau să vă împărtășesc bucuria salvării mele de la moarte de către Făcătorul nostru de minuni, Sfântul Ierarh Nicolae. Aceasta s-a întâmplat acum aproape treizeci de ani. Pe atunci eram tânără, fără griji și duceam o viață nu chiar corectă, deși din copilărie purtam cruciuliță și mergeam la biserică - ce-i drept, din când în când. Locuiam în orașul Toliati. Într-o zi, împreună cu încă doi tineri, am plecat să ne plimbăm cu barca cu motor pe Marea Kuibâșev. La un viraj, barca noastră s-a răsturnat și eu m-am dus la fund.

În câteva fracțiuni de secundă, prin fața ochilor mi-a trecut toată viața. Cu groază m-am gândit la băiețelul meu și la mama: ea nu va suporta moartea mea, va muri de inimă, iar fiul îmi va rămâne orfan. Și din toată inima m-am rugat: „Sfinte Nicolae, ajută-mă!” Și iată că am văzut cum venea spre mine un bătrânel, puțin aplecat, sprijinindu-se de un toiag și cu piciorul mă împingea ușor în sus. În aceeași clipă am ieșit la suprafața apei, m-am agățat de marginile bărcii și astfel am rămas în viață. Barca nu s-a scufundat, deoarece avea perne de aer.

În tinerețe, când am plecat pentru prima dată din casa părintească, mama m-a binecuvântat cu icoana Sfântului Nicolae. Această iconiță este mereu cu mine, o iau în toate călătoriile și sfântul mă ocrotește. În ziua când am plecat să mă plimb cu barca, iconița nu era la mine.

În primii ani de după război, Sfântul Nicolae a ajutat-o și pe mama. I s-a întâmplat să călătorească o dată cu camionul, unde se aflau înghesuiți mulți oameni, la un loc cu un cântar mare pentru mărfuri. Șoferul era beat și conducea cu viteză mare. Șoseaua ducea, șerpuiind, în vale.

Pe oameni i-a cuprins frica. Au început să-i strige șoferului să încetinească, însă el continua să conducă cu o viteză și mai mare. Mama a început să se roage cu voce tare Sfântului Nicolae. La o cotitură, cântarul a alunecat spre partea laterală a mașinii, rupând-o. Mașina s-a răsturnat, iar oamenii au căzut care încotro... Când și-a revenit, mama a constatat că se afla pe marginea drumului, întregă și nevătămată. În jur zăceau ceilalți

oameni gemând, iar unul chiar era strivit de cântar... Dintre toți cei care erau în camion, numai mama nu a suferit, pentru că a cerut ajutorul Sfântului Nicolae.

În viața ni s-au întâmplat multe alte minuni. În clipa când părea că nu mai există nicio șansă, ajutorul sfântului nu întârzie să vină.

Tatiana

Mărturisirea unui întemnițat

Vă scrie un om care se află în închisoare, însă nu trebuie să vă speriați de acest cuvânt. Martor îmi este Dumnezeu: sunt curat în fața Lui și în fața oamenilor. Păcatul pentru care mă aflu aici nu este al meu. Poate că Dumnezeu îmi trimite o încercare, nu știu...

Doar rugăciunea și cărțile mă salvează, însă cu cât mai mult citesc, cu atât mai multe întrebări îmi apar. Doresc să vă povestesc ce mi s-a întâmplat în orașelul Lopatki, regiunea Sverdlovsk.

În primăvara anului 1994, în închisoare pelagra a început să facă ravagii. În fiecare zi apărea un nou sicriu: boala nu cruța pe nimeni, nici pe cei bătrâni, nici pe cei tineri. Mi-a venit și mie rândul. Mi-a slăbit vederea, picioarele mi s-au umflat, dinții au început să mi se clatine, încât nu mai puteam mânca. Dar mai ales au apărut vestitorii morții – păduchii; în infirmerie nu mai erau medicamente. Am înțeles că nu mai aveam mult timp de stat aici pe pământ. Doar o minune mă putea salva. Și ea s-a întâmplat. În Dumnezeu nu credeam, însă înțelegeam că boala mea era plata pentru viața pe care o dusesem înainte. Un om bun mi-a adus o iconiță de carton a Sfântului Nicolae și mi-a spus: „Roagă-te și căiește-te. El te va ajuta”. Eu nu cunoșteam nicio rugăciune, însă acest om mi-a explicat: „Vorbește-i! Vorbește-i ca și cum ai vorbi cu mine. Spune-i tot ce ai mai tainic, tot ce ai pe suflet, ceea ce nu poți să spui altcuiva. Mărturisește-i toată viața ta păcătoasă!”.

Noaptea care a urmat a fost o noapte cumplită. Înțelegeam că nu voi mai ajunge până dimineața și am început să mă rog. Incet, puțin câte puțin, îmi deschideam sufletul înaintea Sfântului Nicolae. Nu știu dacă aceasta a fost aievea, în vis sau în delir, însă vedeam în fața mea doi ochi mari care mă priveau și de care nu mă puteam ascunde și un zâmbet, încadrat într-o barbă albă. Privind această față blândă, am jurat că, dacă voi rămâne în viață, nu mă voi abate de la drumul pe care am apucat.

A venit și dimineața cu mult soare - prima după multe zile ploioase. M-a copleșit o dorință mare să trăiesc, să mă bucur de soare, de iarbă, de oameni. Sufletul mi-era învăluit de mulțumire pentru faptul că trăiesc în această lume minunată. Am înțeles că rezistasem. Mi-au reapărut puterile, aspirațiile, dorințele, de parcă renăscusem. Sprijinit într-un băț, am ieșit afară, să mă bucur de căldura soarelui. Spre marea mea mirare, am văzut că mă pot lipsi de toiag. Cu fiecă oră mă simțeam din ce în ce mai bine. Aceasta s-a întâmplat pe data de 28 aprilie 1994. Am renăscut. Dar cel mai important este faptul că am găsit sensul vieții mele nemernice și păcătoase. Doar credința îl salvează pe om, îl face mai curat, mai bun, mai

sensibil la durerea aproapelui.

V.N.Piscun, orașul Neviansk, regiunea
Sverdlovsk

Nu a îngăduit batjocura

O femeie a relatat o întâmplare care avusese loc în familia sa când ea abia împlinise șase ani.

Mama ei era o femeie foarte credincioasă, dar tatăl ei, comunist, se purta cu dușmănie față de Biserică. Mama era nevoită să țină ascunsă de el, într-un șifonier, printre haine, icoana Sfântului Nicolae, pe care o primise ca binecuvântare de la mama ei.

Intr-o zi ea a venit de la serviciu și a vrut să aprindă focul în sobă. Lemnele erau deja puse și trebuiau doar aprinse, însă nu reușea nicidecum. Cât n-a încercat - dar lemnele nu luau foc, și pace!

Atunci s-a gândit să le scoată din sobă și o dată cu ele a scos și icoana sfântului, pe care soțul o găsisese în șifonier și hotărâse s-o distrugă cu mâinile soției.

„Cine se roagă pentru tine?”

Când eram mică, în satul nostru venea deseori un căpitan de cursă lungă pentru a-și vizita părinții. Istorisirea lui mi-a rămas întipărită în minte pentru toată viața:

„Corabia noastră - povestea el - a ieșit în larg, ca de obicei, la pescuit. Marea era liniștită, când deodată a început să bată un vânt năprasnic. S-a stârnit furtuna. Pânzele s-au rupt, corabia nu mai putea fi manevrată și s-a aplecat pe o parte. Valurile mari o aruncau ca pe o cutie de chibrituri. Nimeni nu putea să ne vină în ajutor și cu toții am simțit că moartea era inevitabilă...

Am alergat spre puntea corabiei și, cu mâinile ridicate către cer, cu lacrimi în ochi, am început să mă rog Sfântului Nicolae, cerându-i ajutor. Cât timp a trecut, nu știu, însă am observat că furtuna a început să se potolească. «Băieți, le-am strigat marinarilor, întindeți pânzele!» «Imposibil, a venit răspunsul, este o gaură în cală și apa a început să pătrundă în corabie.» Eu însă insistam. În câteva clipe toți trei am întins pânzele, deși de obicei nu reușeam să facem acest lucru nici în zece oameni. Furtuna se potolea. Când am coborât în cală, am rămas uluiți: un pește mare astupase gaura.

Cu lacrimi în ochi m-au înconjurat marinarii și mă întrebau: «Căpitane, spune-ne, cine se roagă pentru tine?» Era în vremurile când credința se persecuta. Le-am răspuns: «Bunica și mama, dar iată cine ne-a salvat!» - și am scos din buzunar portofelul unde păstram iconița Sfântului

Nicolae, Făcătorul de minuni.

Conducerea ne-a răsplătit cu un concediu, iar marinarii m-au rugat să le cumpăr iconițe cu Sfântul Nicolae și să plătesc la biserică o slujbă de mulțumire. Toți care erau pe corabie au transmis salutări călduroase bunicii și mamei mele pentru rugăciunea lor."

L. N. Goncearova, regiunea Volgograd

O seară de toamnă

Această întâmplare s-a petrecut în anul 1978, când aveam nouăsprezece ani. Într-o seară am stat până târziu la o prietenă. La întoarcere, când am ajuns în cartierul meu, se făcuse deja unsprezece noaptea. În jur era întuneric și pustiu. Dintr-o nesocotință specifică tinereții, nu-mi era frică de nimic. Crezând că nu poate să mi se întâmple nimic rău, nu am dat nicio importanță faptului că ușa de la o scară era întredeschisă și de acolo mă urmărea un bărbat.

Când am trecut de ușă, el s-a luat după mine. Presimțind ceva rău, am vrut să fug, însă nu am reușit: o mână puternică m-a ținut strâns. Bărbatul mă trăgea spre scară. M-am împotrivit cât am putut, însă era în zadar. Am început să-l rog: „Dă-mi drumul!”, însă el mi-a răspuns: „Acum te omor!” În jur, nici țipenie. Ajutor, de nicăieri. Am ridicat ochii către cer și încet, dar din toată inima m-am rugat: „Doamne, Nicolae, Făcătorule de minuni, ajutați-mă!”

Și s-a întâmplat o minune. Degetele care mă țineau strâns au cedat. M-am simțit liberă. Bărbatul care mă amenințase cu moartea nu a mai scos niciun cuvânt și nici nu a încercat să mă urmărească. Stătea pe loc, de parcă înțepenise. Acasă am ajuns fără alte peripeții.

Au trecut mulți ani, însă nu am să uit acea seară de toamnă, când am simțit puterea mijlocirii minunate a lui Dumnezeu și a Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni.

Ludmila

„Cumpărătorul ceresc”

În anii '60 erau puține biserici care funcționau, iar cea mai apropiată de noi se afla la 45 km de sat. Într-o zi, bunica se pregătea să meargă la biserică. Mai trebuie să vă spun că eram foarte săraci și, în timpul liber,

mama făcea șaluri de lână pentru vânzare. „Ia cu tine și șalurile! i-a spus ea bunicii. Poate vei vinde la piață câteva”. Bunica a lăsat capul în jos: „Cine face așa? Piața și biserica nu au nimic în comun. Și dacă nimeni nu va cumpăra și eu nu voi reuși să ajung la biserică? Eu vreau să merg la biserică!”, se tânguia ea. Însă mama continua să insiste. Ce era de făcut? Bunica a luat șalurile - vreo zece - și a plecat. A plâns tot drumul, cerând ajutor Sfântului Nicolae. Măcar să vândă unul sau două, căci altfel mama va fi nemulțumită. Dar cel mai mult o chinuia gândul să nu întârzie la biserică...

Duminica, dis-de-dimineată, ea a venit la piață, rugându-se să ajungă cât mai repede la biserică, însă la piață erau puțini oameni. Un bătrânel s-a apropiat de ea și a întrebat-o: „Câte șaluri aveți și la ce preț?” Bunica i-a răspuns. Fără să se uite la șaluri, le-a luat pe toate, i-a dat banii și... a dispărut. Mirată, dar totodată și fericită, bunica a ajuns la biserică înainte de deschiderea ei.

Când s-a întors acasă și i-a dat mamei punga cu bani, care s-au dovedit a fi mai mulți decât ar fi trebuit, mamei nu-i venea să creadă: niciodată nu i se întâmplase așa ceva. Bunica i-a povestit despre bătrânelul straniu. Auzind acestea, mama a început să plângă: „Acesta era însuși Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni!”

L. N. Goncearova, regiunea Volgograd

„Somn cu pace dăruiește-mi!”

De mai mulți ani sufeream de insomnie, iar în ultimii doi-trei ani adormeam doar cu ajutorul pastilelor.

Intr-o zi am aflat că prin orașele mari se trece cu icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Trebuia să ajungă și în orașul Toliati, unde locuiesc. Așteptam această zi cu nerăbdare și nădejde. Când icoana a fost adusă la Biserica Icoanei Maicii Domnului din Kazan, s-a făcut o procesiune. Era foarte multă lume. Părea că s-a adunat acolo tot orașul. Sufletul meu era vesel și luminos, iar inima nutrea speranța vindecării. Datorită milei lui Dumnezeu, ea a venit.

În prezent, am un somn sănătos și în fiecare dimineață îi mulțumesc Mântuitorului nostru, Maicii Sale Sfinte și Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni.

*Roaba lui Dumnezeu Galina,
orașul Toliati*

Cei ce au necinstit Biserica

In 1993, paroh al bisericii ortodoxe Hristos Mântuitorul din Toronto

(Canada) a devenit protoiereul Nikolai Boldârev. Numele preotului care slujea alături de el era Nikolai, și la fel și al mireanului care slujea în altarul acestei biserici. Enoriașii s-au înțeles între ei să-l numească pe paroh Nicolae „cel mare”, iar pe preotul care slujea alături de el - părintele Nicolae „cel mic”, el fiind mic și de statură.

Dimineața, în ziua prăznirii Sfântului Proroc Ilie, părintele Nicolae „cel mic” a deschis ușile bisericii cu cheia, s-a rugat și, după rânduială, a intrat în altar ca să se pregătească pentru Sfânta Liturghie. Era luni, iar în ajun părintele ieșise ultimul din biserică. Imaginați-vă mirarea lui, când a văzut pe jertfelnic icoana Sfântului Nicolae cu părțile din moaștele lui, icoană care nu fusese înainte în biserică. Ea stătea în mijlocul mesei, iar obiectele sfinte erau puțin mutate spre marginile ei.

Părintele Nicolae a căzut pe gânduri. Intre timp, citețul aștepta răspuns, însă în locul răspunsului, a apărut părintele Nicolae cu icoana în mâini pentru a-și împărtăși emoțiile. Citețul și cântărețul au sărutat icoana, iar părintele Nicolae a așezat-o pe analog, alături de cea praznicală.

Deoarece sărbătoarea era în timpul săptămânii, biserica era aproape pustie, iar parohul era plecat. Așa că vestea despre minune nu a reușit să se răspândească. În schimb, întorși acasă de la biserică, toți cu emoție discutau despre acest eveniment, mai ales că majoritatea martorilor locuiau în același bloc. Părintele Nicolae a spus printre altele că icoanele apar deseori oamenilor ca semn pentru evenimentele ce vor urma, pentru ca mulți să se întărească în credință și să capete nădejde în ajutorul dumnezeiesc, în mijlocirea Maicii Domnului și a sfinților.

Când parohul s-a întors din călătorie, părintele Nicolae i-a povestit despre apariția minunată a icoanei. Parohul a fost foarte mirat și a spus că icoana a dispărut din biserică fără urmă cu câțiva ani în urmă, iar înainte de aceasta o femeie încercase s-o restaureze, însă culorile „curgeau” mereu, ca, brusc, într-o clipă, toate asperitățile și trăsăturile pierdute să apară de la sine. Icoana a reapărut în biserică complet renovată. Preotul paroh a anunțat poporul despre apariția icoanei și a explicat evenimentul ca o purtare de grijă a sfântului față de noi.

Despre cele întâmplate a fost anunțat episcopul Serafim al Canadei. Drept răspuns, el a întărit afirmația că America de Nord se află în grija deosebită a sfântului, care în ultimul timp, prin multe minuni, își arată grija pentru locuitorii ei ortodocși. Vlădica a binecuvântat ca în fiecare joi seara să se facă o slujbă cu acatistul sfântului.

Cel mai mult m-a uimit însă faptul că evenimentul a trecut neobservat pe lângă cea mai mare parte a enoriașilor, ca soarele prin fața unui orb. Nimeni nu venea la acatist. Chiar și cântăreții care erau în acest timp la repetiție, într-o încăpere alăturată, n-au pregetat cel puțin să intre și să sărute icoana făcătoare de minuni, însă nici ispitele nu s-au lăsat mult timp așteptate.

Intr-o zi, în urma unor clevetiri, a fost alungat părintele Nicolae „cel mic” din biserică. Nici mijlocirea parohului, nici lacrimile celor apropiați nu au putut să înmoaie inimile împietrite ale enoriașilor. Nici până în prezent nu pot găsi un motiv rațional al acestor uneltiri.

*Tatiana Volhonskaia, orașul Tübingen,
Germania*

Rugăciune în timpul furtunii

La sfârșitul lunii octombrie, de obicei, se termină sezonul călătoriilor turiștilor și ale pelerinilor la Mănăstirea Valaam. Pentru ghizii de la serviciul pelerinajelor mănăstirești, acesta este timpul când își iau rămas bun de la insulă până la sezonul viitor.

În ajunul plecării, eu și colegul meu de chilie -ghidul Igor - am pornit cu barca către insula Skitsk, pentru a ne lua rămas bun de la cel mai sfânt loc pentru noi din Valaam - Schitul Tuturor Sfinților.

De dimineața, pe lacul Ladoga bătea vântul, însă în Golful Nikonovsk era liniște. După cum am presupus, către ora 15 am ajuns la cheiul Schitului Smolensk și pe cărăruie ne-am îndreptat către ruinele Bisericii Icoanei Maicii Domnului din Smolensk.

După ce ne-am rugat la schiturile Smolensk și al Tuturor Sfinților, ne-am întors la barca noastră. Incepea să se întunece și pe liniștitul lac Sisi-larvi apăruseră valuri mici. Puteam să ne întoarcem altfel: să trecem cu barca Sisi-larvi, să debarcăm la ferma călugărească și să ajungem pe jos prin Schitul Ghetsimani la Schitul Invierii Domnului, însă colegul meu, fost marinar militar, mi-a refuzat categoric propunerea, considerând că nu e bine să cedăm în fața vitregiilor naturii: „Am trecut prin momente și mai grele!” Eu, cu inima cât un purice, am căzut de acord. Caracterul furtunilor de pe Ladoga îl cunoșteam bine nu doar din cărți, ci îl simțisem deseori pe pielea noastră în timpul călătoriilor turistice. După afirmațiile băștinașilor, cu o simplă barcă, pe Ladoga, în timpul furtunii nu se poate rezista mai mult de 10-15 minute. Cu toate că vâsleam cu disperare, nu ne apropiam de Golful Nikonovsk, ci, dimpotrivă, vântul și valurile ne scoteau din golf, în largul Ladogăi.

Frica ne-a cuprins. Slăbiți de munca inutilă, am încetat aproape simultan să vâslim. Ne-a rămas doar să ne rugăm lui Dumnezeu și sfinților Săi pentru mântuirea sufletelor noastre. Însă cum? Cu ce cuvinte? Toate rugăciunile învățate, toate numele sfinților ni se șterseseră din minte, suflate parcă de vântul furtunii; ne rămăsese doar rugăciunea lui Iisus. Deodată - parcă luminat de sus - mi-am amintit cuvintele: „Părinte Ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre!”

Repet iar și iar cuvintele troparului sfântului meu preferat, ocrotitorul marinarilor și al pescarilor, al tuturor celor ce călătoresc pe mare. Mă întorc spre prietenul meu și văd cu greu că buzele lui se mișcă. Din cauza zgomotului, nu auzeam cuvintele și doar după mâna care se ridica pentru semnul crucii înțelegeam că era cufundat în rugăciune.

Barca, în continuare, era purtată spre largul Ladogăi. Drept înainte, la intrarea în Golful Monastârsk, am zărit farul ce lumina de pe Insula Nikonsk, unde se află Biserica Sfântului Nicolae. Lângă biserică locuiesc pescarii, care au bărci, însă cum să le dăm de știre că suntem la ananghie?

În minte continuau să-mi răsunе cuvintele rugăciunii, care se uneau cu strigătul sufletului: „Părinte Nicolae, cald mijlocitorule, grabnic ajutorule, care te rogi pentru oameni și îi scapi de moarte, scapă-ne și pe noi, păcătoșii!” Apoi rostesc iarăși rugăciunea lui Iisus. Vântul mi-o smulge de pe buze și o duce departe.

Înainte noastră, la vreo cincizeci de metri, în întunecime, apăruse o

luminiță slabă. Peste câteva clipe s-a auzit zgomotul unei bărci cu motor. Luminița se apropia tot mai mult de noi, venind dinspre partea Ladogăi. Cu ultimele puteri am strigat și Domnul ne-a auzit. Peste câteva minute barca era lângă noi. Era a unui pescar localnic, care ne cunoștea (de câteva ori cumpărasem de la el pește).

Uzi până la piele, dar fericiți, am intrat în chilie și am îngenuncheat în fața icoanelor Mântuitorului, a Sfântului Nicolae, a Cuvioșilor Serghie și Gherman din Valaam: „Slavă Ție, Doamne! Slavă Ție! Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!”

A doua zi dimineața, în biserica de la parter a Catedralei Schimbării la Față a Domnului am comandat un *Te-deum* de mulțumire, iar mai târziu am plecat la magazinul alimentar din sat. Vânzătoarea ne-a spus că despre cele întâmplare știe tot satul, precum și întreaga mănăstire.

Toți care ne ieșeau în cale ne salutau și ne felicitau. Aproape că fiecare ne întreba: „V-ați rugat Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni?” „Da.” „El v-a salvat!” Mulți își aminteau și despre alte salvări minunate de la înec, datorită rugăciunilor înălțate către Ierarhul Nicolae și Cuvioșii Serghie și Gherman de la Valaam.

Gheorghie Nikolaev, orașul Sankt-Petersburg

Știam că mă va ajuta

Aveam 11 ani când am primit Taina Sfântului Botez. Puțin timp după aceea, mama s-a îmbolnăvit. Medicii i-au pus diagnosticul și au decis să fie operată. Ar fi fost a treia operație și viața mamei era în pericol. Eu înțelegeam toate acestea, pentru că o vizitam la spital în fiecare zi. Nu se știa dacă va supraviețui. .. Imi amintesc acea senzație de pustiu în casă. Auzisem despre Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni și înțelegeam că ne poate ajuta doar o minune.

În ziua în care tata a dus-o pe mama la spital, eu am rămas singură în casă. Mi-amintesc că am plâns toată ziua și, în genunchi, mă rugam Sfântului Nicolae. Știam că ne va ajuta, pentru că nu mai aveam altă speranță. Cred că de atunci nu m-am mai rugat atât de sincer. Probabil că așa se roagă doar copiii.

Câteva ore s-au scurs pe neobservate. Și minunea s-a întâmplat! Părinții mei s-au întors acasă veseli. Se întâmplase ceva de necrezut: analizele noi au infirmat diagnosticul și nu mai era nevoie de operație. Medicii nu încetau să se minuneze. De atunci am credința fermă că Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, nu mă va părăsi niciodată.

Șapte ani mai târziu m-am îmbolnăvit eu. La început boala semăna cu o bronșită, însă starea mi se înrăutățea din ce în ce mai mult. Incepusem să scuip sânge, un simptom destul de periculos. Rezultatele analizelor au indicat în mod clar că e vorba de tuberculoză. Pentru confirmarea diagnosticului am fost însă internată în spital. Trebuie să vă spun că ai mei se aflau deja în spital cu același diagnostic. Nu venea nimeni să ne viziteze, însă știam că cineva se roagă pentru noi. Cu mine

era icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni.

Intr-o zi medicul mi-a spus că a doua zi urma să mai fac o analiză, de rezultatul căreia depindea dacă voi mai rămâne în spital un an sau voi fi externată. Seara m-am rugat mult în fața icoanei Sfântului Nicolae, deși nu mai era aceeași rugăciune curată ca în copilărie, însă eu continuam să cred într-o minune și toată speranța mea era doar în Dumnezeu. Îl rugam pe Sfântul Nicolae să se milostivească spre mine, păcătoasa, și să mă vindece. La un moment dat am simțit că el m-a auzit. Pe suflet mi se asternuseră liniștea și ușurarea. Am adormit ținând în mâini iconița -unica mea speranță.

Dimineața, rezultatul analizei a arătat că plămânii mei erau sănătoși. Medicii se minunau și voiau să scrie chiar și un articol despre acest caz. Toți au ajuns la concluzia că eu și părinții mei am avut o infecție necunoscută, asemănătoare cu tuberculoza. Toată familia a fost externată. Știu că m-a salvat o minune, pe care eu nu o meritam. În minte îmi răsunau cuvintele Mântuitorului: „De-acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău!” (In. 5, 14), și mi se făcea frică...

Nu demult s-a îmbolnăvit din nou mama. Având în vedere că suportase câteva operații, eram conștienți de faptul că viața ei atârna de un fir de ață. Din nou eram stăpâniți de frică și de disperare. Am început să mă rog, de data aceasta împreună cu tata. Însă cât de mult se deosebea rugăciunea noastră de cea din copilărie! În loc de rugăciune, era un murmur continuu: „Pentru ce?” Dar se pare că aveam pentru ce. Lacrimi de disperare mă înăbușeau. Dar înțelegeam că doar cu lacrimi și durere nu o voi putea ajuta pe mama. Numai acest gând mă mai susținea în rugăciune. Împreună cu tata ne rugam Sfântului Nicolae și Maicii Domnului în fața icoanei „Bucuria neașteptată”, citeam canoane pentru cea bolnavă, îi rugam pe cei apropiați să se roage pentru ea. Iconița mea ajunsese deasupra patului de spital. Doar o minune ne putea salva și ea nu a întârziat să vină.

Îi mulțumeam din inimă Domnului, Preasfintei Sale Maici și Sfântului Nicolae. Slavă Domnului pentru toate! Din cele trăite am înțeles un lucru: oricât de mult ne-am lupta noi pentru sănătate, pentru succes, pentru iubire, Dumnezeu ni le poate lua în orice clipă sau, dimpotrivă, ni le poate da. Niciun om nu are puterea de a-și conduce viața după voia sa, însă, dacă va cere ceva de la Dumnezeu cu credință, El îl va auzi.

Daria, 18 ani, orașul Sankt-Petersburg

Scrisorile

S-a întâmplat pe când soțul meu lucra la un magazin particular de pâine. Eu rămăsesem fără serviciu și o duceam greu. Fiica mea, împreună cu familia ei, se mutase în Vorkuta. Din ultimii bani m-a sunat ca să-mi spună că viața lor se afla în pragul unor mari hotărâri și că despre toate acestea îmi scrisese în două scrisori. Vă puteți imagina câte griji îmi făceam pentru ea și cu câtă nerăbdare așteptam aceste scrisori! Și a sosit

și ziua când le-am primit.

Tocmai îi duceam soțului de mâncare la serviciu și, fără să le deschid, le-am pus în buzunarul paltonului. Când m-am întors, am constatat că scrisorile lipseau. Probabil că le-am pierdut pe drum, m-am gândit. Am alergat înapoi, controlând fiecare centimetru, dar scrisorile erau de negăsit. Am venit acasă, am căzut în genunchi și cu lacrimi în ochi l-am rugat pe Sfântul Nicolae să mă ajute. Ii spuneam, printre lacrimi, că ele erau de la nefericitul meu copil și că îmi sunt mai de preț decât banii.

Deodată sufletul mi-a fost cuprins de liniște, de parcă aș fi și primit răspuns la cererea mea. A doua zi am găsit în cutia poștală două scrisori. Cineva cu suflet bun le ridicase de pe drum și le pusese în cutie. I-am mulțumit din toată inima Domnului și Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, însă minunile nu s-au terminat aici.

Seara, soțul s-a întors de la serviciu. Era palid. A primit o bancnotă de 50.000 de ruble, a dat pâinea și restul. S-a dovedit apoi că bancnota era falsă (pe atunci suma aceasta era aproape cât salariul lui). În drum spre casă se gândea cum să-mi dea această veste, căci urma să flămânzim mult timp, iar eu mă luptam din toate puterile să economisesc fiecă bănuț, însă eu eram atât de fericită că găsisem scrisorile, încât nu-mi făceam nicio grijă, și, încă o dată, împreună cu soțul, i-am mulțumit Făcătorului de minuni pentru mila sa. În definitiv se întâmplase după cum mă rugasem: scrisorile îmi erau mai prețioase decât banii. Cum puteam să mă supăr?

S-a mai întâmplat încă o minune: patronul l-a iertat pe soțul meu și nu i-a reținut niciun ban din salariu. Spun „minune”, pentru că acest om nu ierta nimănui nici cea mai mică greșeală. Sunt încredințată că această minune nu s-ar fi întâmplat dacă uitam de cele rostite de mine în timpul rugăciunii.

Aceasta a fost o încercare a credinței noastre și, slavă Domnului, El ne-a dat putere să rezistăm. Fie binecuvântat Sfântul Nicolae! Inchinăciune și mulțumire pentru ajutorul dat nouă, păcătoșilor și neputincioșilor.

Tatiana Ilina, orașul Sankt-Petersburg

Ocrotitorul familiei noastre

S-a întâmplat odată să cumpăr o iconiță cu chipul Sfântului Nicolae, pe care am agățat-o pe perete. Eu am supraviețuit blocadei și din această cauză mă doare deseori stomacul. O dată, la ora 4 dimineața, nemaiputând suporta durerea, am îngenuncheat și am început să mă rog: „Dacă mă auzi, Sfinte Nicolae, Făcătorule de minuni, ajută-mă, căci nu mai am putere!” Durerile, care mă chinuiau de câteva săptămâni, au încetat. Peste o jumătate de an, sănătoasă și plină de puteri, mi-am sărbătorit jubileul.

Însă peste doi ani, pentru păcatele mele - în Postul Mare mergeam în vizite și mă distram -, durerile au reînceput. Din nou am îngenuncheat în fața icoanei Sfântului Nicolae și m-am rugat: „Sfinte părinte Nicolae, ajută-

mă! Nu pot să merg, iar singură nu voi putea lupta cu boala mea. Voi aprinde câte o lumânare la fiecare icoană din Catedrala Sfântului Nicolae".

Durerea a început să dispară. A treia zi am putut să mă ridic din pat și, împreună cu fiica mea, să plecăm din Sestroretk, unde locuiesc, spre Petersburg, la Catedrala Sfântului Nicolae. Sfântul m-a ajutat și acolo. În biserică se vindeau doar lumânări scumpe, iar sfeșnice erau foarte multe. M-am speriat că nu-mi vor ajunge banii. Am cumpărat mai multe lumânări și am început să aprind la fiecare sfeșnic câte una. Simțeam că nu-mi vor ajunge nici banii, nici lumânările, că nu-mi voi putea îndeplini promisiunea. Deodată m-a strigat fiica: „Mamă, au adus lumânări mici și ieftine!" Cât de mult m-am bucurat! I-am mulțumit Sfântului Nicolae pentru ajutorul grabnic. M-am dus la pangar ca să cumpăr lumânări și pentru acasă, însă ele se terminaseră deja.

A treia oară m-a ajutat sfântul când, fiind bolnavă, în Săptămâna Luminată, m-am rugat lui fierbinte: „Vindecă-mă, pentru Invierea Domnului nostru Iisus Hristos!"

Odată, când deja purtam medalion cu chipul său, Sfântul Nicolae mi-a arătat în vis pericolul ce-o păștea pe fiica mea la serviciu. Ea și-a dat atunci imediat demisia, iar peste trei luni a găsit alt serviciu, bun, chiar lângă casă.

Sfântul Nicolae m-a ajutat și pe stradă, când nu puteam scăpa de un om rău. Veneam de la magazin, iar el m-a înhățat strâns de mână și a început să-mi spună multe vorbe urâte. În astfel de situații reușeam de obicei să scap, însă de data aceasta - nicidecum. Am început chiar să plâng de disperare. Mi-era frică să nu mă târască în vreun loc întunecos, în plină zi, și să nu poată nimeni să-mi sară în ajutor. Ce rușine la vârsta mea! Am ridicat ochii spre cer și am strigat: „Sfinte Nicolae, Făcătorule de minuni, ajută-mă să scap de el!" Bărbatul mi-a dat drumul la mână și astfel am reușit să fug.

Larisa, orașul Sankt-Petersburg

Infrângerea dușmanilor

În timpul războiului, satul Plavsk, în care locuia mătușa mea bătrână, Valentina Evghenievna Ozerețkovskaia, a fost ocupat de nemți. Într-o seară au intrat în casă nemții, cerând alimente, însă alimente nu existau. „A, nu ai? Atunci vei vedea ce se întâmplă când minți!", au spus oaspeții nepoftiți.

Și au ieșit afară și au început să taie livada. Unul câte unul cădeau pomii îngrijiți cu atâta dragoste încă de tatăl ei. Printre ei erau soiuri de meri din cele mai vechi. Apoi nemții s-au întors în casă și au început din nou să ceară diverse produse. A urmat același răspuns. „Dă-ne atunci benzină! au continuat ei. Pentru că nu ne-ai dat de mâncare, îți vom aprinde casa." Benzina era ascunsă și mătușa le-a spus iarăși că nu are. „Atunci te vom omori, i-au spus.

Tatăl Valentinei Evghenievna a fost mulți ani preot la țară. Când s-au

Întâmplat cele relatate, el nu mai era în viață, însă icoanele se păstrasera și erau ascunse bine în casă. Mai ales era în mare cinste o icoană mare a Sfântului Nicolae, care, după cum afirmau oamenii, era făcătoare de minuni.

Această icoană era acoperită cu o pânză, iar deasupra ei era agățat un cuier. Special stătea lângă ea mătușa, tremurând toată de frică, în clipa când doi nemți au intrat în casă. Ea a făcut un pas înapoi și s-a sprijinit de „cuier”. Oaspeții nepoftiți au început să tragă cu armele. Distanța era de 1,5 metri. Peretele a fost ciuruit, însă niciun glonte nu a nimerit în stăpâna casei și în icoană.

Dar nemții nu s-au mulțumit cu asta. Injurând, au ieșit afară. Au făcut rost de puțină benzină și, după ce au băgat fân în crăpăturile din perete, au dat foc. Nu s-a aprins! Pe peretele pe care încercau să-l incendieze era agățată icoana sfântului. Astfel a salvat Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, casa preotului și pe fiica sa, Evghenia. După război, mătușa mea a dat icoana bisericii în care a slujit mulți ani tatăl ei. Dar peste două săptămâni biserica a fost închisă și jefuită. Mai departe soarta icoanei a rămas necunoscută.

N. Ozerețkovskaia, orașul Sankt-Petersburg

Pedeapsa

În ziua pomenirii Sfântului Nicolae, o tânără spăla rufe în curte. Bunicul ei, fost dascăl într-o biserică, o rugă să nu mai spele, spunându-i că sfântul poate să o pedepsească. Ea a răspuns cu obrăznicie și în bătaie de joc: „N-o să mi se întâmple nimic!”

Puțin timp după aceea, femeia își căuta fiul, Petenka, în vârstă de trei ani. Copilul nu era nicăieri: toți s-au alarmat, nimeni nu știa unde a dispărut copilul. A trecut mult timp până ce l-au găsit înecat în groapa unde se vărsa apa murdară după spălat. Iartă-ne, Sfinte Nicolae, că nu ți-am cinstit sărbătorile!

Monahia Maria, Helsinki

Lângă cruce

M-am născut într-un mediu ateu. Familia, școala, cărțile, televiziunea și ziarele închideau generației mele calea către cunoașterea Adevărului. Perestroika și dărâmarea vechilor stereotipuri mi-au adus chinul căutării sensului vieții. După demobilizare, am descoperit că idealurile care în armată îmi erau clare și de neclintit, în realitate s-au dovedit a fi false și fantomatice.

Preocupările mele spirituale din acea perioadă erau asemănătoare cu cele ale majorității tinerilor: muzica rock, asociații neoficiale, serate studentești și, în sfârșit, masoneria - slava Domnului că era doar o imitație jalnică a ei! - și sectele. În final am hotărât să-mi pun capăt zilelor, însă Dumnezeu m-a ocrotit. După ce am fost externat din spital, am început să-i citesc mult pe Dostoievski, Soloviev, Iliyn și apoi pe mitropolitul de Sankt-Petersburg și de Ladoga, Ioan. Însă rolul hotărâtor în „îmbisericirea” mea l-a jucat Sfântul Nicolae.

Aceasta s-a întâmplat în 1991. După absolvirea Institutului, conform repartiției, am plecat într-un orașel îndepărtat din taiga. Trebuia să trec prin orașul Mineralnâe Vodî și, pentru câteva zile, m-am oprit în Kislovodsk. În ultima zi a șederii mele acolo mă plimbam prin oraș.

În buzunar îmi rămăsese ceva mărunțiș și am hotărât să intru într-o cofetărie, dar am constatat că era închisă. Fără să-mi dau seama, m-am pomenit lângă o cruce mică de lemn, pe care era atârnată o tăbliță cu explicația că pe acest loc se va înălța o catedrală în cinstea Sfântului Nicolae. Lângă cruce se afla un sfeșnic, iar alături, lângă cutia milei, o femeie vindea lumânări.

Mă pregătisem deja să plec, când am observat că de cruce s-au apropiat două femei, mama și fiica. Ele se deosebeau de ceilalți oameni printr-un aristocratism înnăscut. Admirându-le, am rămas lângă cruce. Femeile au cumpărat lumânări, au pus bani în cutie și au început să se roage. Pentru mine aceasta era ceva straniu și, în același timp, ceva neobișnuit de frumos. Pe fața celei tinere curgeau lacrimi. Rugăciunile lor erau sincere și fierbinți. Nu știu de ce, dar îmi venea și mie să plâng. Sufletul mi s-a umplut de umilință, un sentiment nemaicunoscut mie până atunci. Inima mea a simțit ceea ce căuta de multă vreme sufletul meu chinuit.

Femeile plecaseră demult, au ars și s-au stins lumânările lor, eu însă continuam să stau lângă crucea mică, devenită pentru mine, într-o singură oră, cel mai scump lucru. Am scos din buzunar tot mărunțișul și i l-am întins femeii: „Luați-l, maică. E tot ce am”. Ea a zâmbit și mi-a povestit pilda văduvei cu cei doi bănuți. De atunci locul acesta din Kislovodsk a devenit pentru mine locul cel mai sfânt. În prezent, pe el se înălță zidurile unei biserici mărețe. De fiecare dată vin aici cu o emoție adâncă, de parcă m-aș întâlni cu însuși sfântul.

Mai târziu, Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, i-a salvat viața fiului meu încă nenăscut. Lui m-am rugat fierbinte pentru asta. Astăzi îmi vine greu să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă plăcutul lui Dumnezeu Nicolae nu m-ar fi adus în fața crucii în acea zi de vară și nu mi-ar fi descoperit marea taină a lumii, al cărei nume este Adevărul.

Oleg Seledțov, orașul

Maicop

Orbirea duhovnicească

Kaliningradul este un port în care locuiesc mulți oameni, ale căror

vieți sunt legate de mare. De aceea, prin pronia lui Dumnezeu, prima biserică din oraș poartă hramul Sfântului Ierarh Nicolae, Făcătorul de minuni, ocrotitorul marinarilor. Biserica mai are și un altar în cinstea tuturor sfinților care au apărut pe pământul Rusiei. La intrare, în partea din stradă, se află icoana Sfântului Nicolae.

Intr-o seară târzie, câțiva tineri au hotărât să ia icoana sfântului de pe perete. După ce au luat-o, unul dintre ei a străpuns ochii sfântului. Peste câteva zile, o femeie a venit la părintele Marian, cerând iertare pentru fiul ei. S-a constatat că această femeie era mama tânărului care, după cele întâmplate, a orbit. Ce a fost mai târziu, nu știu.

*Victor Kolisnicenko, orașul
Kaliningrad*

Invățătura duhovnicească

În anul 1993 terminam clasa a IX-a și trebuia să susțin examen la biologie. Învățam atât de mult, încât am făcut o criză de nervi: am strigat la mama și am ieșit din casa. Ca unul ce și-a pierdut mințile, mă grăbeam să ies din oraș. În jurul meu era doar pădure, iar eu continuam să merg mai departe, neconștientizând ce fac. Tot în același moment, mama se ruga cu lacrimi fierbinți lui Dumnezeu și Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni - ajutorul călătorilor și ocrotitorul rătăciților și al celor aflați în primejdie. În momentul când a rostit rugăciunea, o putere nevăzută m-a oprit. Ceața s-a risipit din fața ochilor mei. M-am îngrozit de ceea ce am făcut și îmi părea foarte rău. Pe drumul pustiu mi-a ieșit un motociclist, care m-a dus până acasă. După aceea, mult timp îi ceream iertare mamei pentru fapta mea.

*Serghie, orașul
Mirnâi*

Lumânarea

Acum câțiva ani am reușit să-l conving pe viitorul meu soț să primească Taina Sfântului Botez. Bineînțeles, el era indiferent față de credință, însă eu speram că el se va schimba. Am început să mergem des la Biserica Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, din orașul Kungura, să aprindem lumânări, iar în fiecare joi citeam acatistul sfântului. Treptat ne-am obișnuit cu slujbele lungi. În această biserică eu și Oleg simțeam liniște și ocrotirea sfântului.

Peste un timp noi am fost nevoiți să ne mutăm cu locuința în orașul Permi. Atunci mi-a venit o idee: „Ce bine ar fi dacă l-ar angaja pe Oleg la biserică, cel puțin să facă ascultare!” Am început să mă rog insistent

Sfântului Nicolae și, peste o săptămână, Oleg deja lucra în biserică. Cu timpul, el a devenit tot mai credincios. Eram foarte fericită că petrecea mult timp în biserică.

Curând am devenit soț și soție. Fetița noastră, Dașa, avea două luni. Oleg primea un salariu foarte mic: 280.000 de ruble. Aceasta se întâmpla prin 1996. Eram nevoiți să locuim la părinții mei, care erau și ei săraci. Bani pentru concediul de maternitate nu primeam, deoarece fusesem concediată pe caz de boală, iar alocația fetei era doar de 64.000 de ruble. De-abia ne ajungea pentru pâine. Trebuia să plătim și întreținerea apartamentului, de aceea soțul meu a început să facă bani pe cale necinstită.

Plângând, am cerut din nou ajutor Sfântului Nicolae. Il rugam ca soțul meu să fie avansat în post. Am promis Sfântului Nikolușka să-i aprind o lumânare și două-trei săptămâni i-am citit acatistul. Intr-o zi a venit Oleg și mi-a spus: „M-au numit diacon la Biserica Adormirii Maicii Domnului”. Această biserică se află aproape de casa noastră și toți de acolo ne cunoșteau. Peste trei zile, el a fost hirotonit diacon.

Mai am o mătușă, Nina, o femeie credincioasă, care îl cinstește pe Sfântul Nicolae mai mult decât mine. Este foarte săracă. O dată Sfântul Nicolae a salvat-o de la foame, iar altă dată - de o datorie. Din cauza datoriei s-a iscat un scandal foarte mare, iar ea nu avea bani și nici de la cine împrumuta. Mătușa Nina s-a rugat Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. A doua zi a primit un plic fără adresă, care conținea bani.

De multe ori sfântul mă ajută și pe mine, mai ales când sunt tristă din cauza lipsei banilor pentru mâncare, pentru pomană și pentru biserică.

*Svetlana Kozlova, orașul
Permi*

Datorită credinței mamei

Familia noastră se trage din satul Edrovo, raionul Valdaisk, regiunea Novgorod. În mijlocul satului se înălțau măreț două biserici: una în cinstea icoanei „Bucuria celor întristați” și a doua a Sfântului Nicolae.

Când mama avea cinci ani, venea să se joace, împreună cu alți copii, lângă biserică. Odată se apropia furtuna, însă copiii continuau să se joace și să fie veseli: imitându-i pe cei mari, se însemnau cu semnul crucii și îngenuncheau. Deodată s-a auzit un tunet puternic. Copiii au înlemnit de frică, iar mama a văzut deasupra bisericii o cruce mare de foc. Speriată, a alergat spre casă. De atunci, toată viața ei l-a cinstit pe Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni.

La școală a învățat doar doi ani: părinții ei au dat-o dădacă la o familie, iar mai târziu a fost servitoare în Petersburg. A trecut prin Revoluție; îi era milă de tinerii cădeți, care erau luați chiar din stradă și împușcați. Ea s-a întors în sat, s-a măritat și s-a cununat în biserică Sfântului Nicolae. Fiul cel mai mare, Boris, a lucrat în Kronstadt, pe vaporul „Strogii”. Mai târziu el îi spunea: „Mamă, rugăciunea ta m-a salvat întotdeauna din primejdii. S-a întâmplat ca odată, împreună cu unul din

tovarășii mei să fim de gardă pe punte, când deodată s-a auzit o explozie. Tovarășul meu a murit pe loc, iar eu am rămas în viață. Plângeam pentru el, dar în același timp mă bucuram pentru mine".

În timpul războiului, noi am fost evacuați în regiunea Sverdlovsk. Am ajuns într-un sat uitat de lume. Era iarnă. Dis-de-dimineață, mama a pornit spre centrul raional să-și găsească un serviciu. Tot drumul se ruga Sfântului Nicolae, cerându-i ajutor, când deodată, în depărtare, a văzut o pată cenușie. Să fie oare un lup? s-a gândit mama. Cum pata se apropia, mama a observat că era vorba de un bărbat, care i-a explicat detaliat cum să ajungă la centrul raional. Mulțumind lui Dumnezeu și Sfântului Nicolae, mama a ajuns cu bine, s-a angajat la un depozit de legume și în fiecare seară ne aducea legume proaspete.

După spargerea blocadei Leningradului, ni s-a permis să ne întoarcem acasă, în Edrovo. În doi ani, grădina noastră se acoperise cu buruieni. Câteva zile mama a trebuit să smulgă buruienile cu mâinile și nu s-a putut duce la muncă, la colhoz. Din această cauză, a fost depusă o plângere împotriva ei la judecătorie. Judecătorul din Valdai, Ștokman, bătea cu pumnul în masă: „Tu nu ești cetățean sovietic, te vom alunga de aici!" Mama plângea. După citirea sentinței - șase luni de muncă forțată - s-a închinat în fața celor prezenți în sală și a rostit încet: „Vă mulțumesc, oameni buni".

Acasă s-a rugat mult timp și apoi i-a scris fiului său în Kronstadt. Noaptea, mama a avut un vis neobișnuit: se făcea că se afla pe câmpul colhozului după ce s-a recoltat inul. Deodată cerurile s-au deschis și de acolo Maica Domnului cu pruncul în brațe îi zâmbea. Mama a strigat: „Priviți, este Maica Domnului, priviți!" însă toți se mirau și vedenia a dispărut. Câteva zile mai târziu a sosit și fratele meu, Boris. A mers la Valdai și a restabilit dreptatea. Judecătorul a anulat sentința.

Astfel, datorită credinței mamei, prin rugăciunile ei către Maica Domnului și către Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, Dumnezeu a salvat familia noastră de multe necazuri.

Mama s-a stins din viață în ziua Sfântului Nicolae, iarna, și a fost înmormântată pe locul fostei Biserici Sfântul Nicolae din satul Lokotsko, chiar în fața altarului. În prezent, alături de mormântul ei se înalță o capelă mică, unde noi îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate, precum îi mulțumea și iubita noastră mamă.

Biserica noastră din satul Edrovo a fost transformată într-o ceainărie, din care femeile care lucrau acolo fugeau în miezul nopții, pentru că auzeau dangăt de clopot și cântări bisericești. Astăzi, pe locul ei se află șoseaua Moscova - Petersburg.

Zinaida Gadalina, regiunea Novgorod

„Cum se cuvine a cânta minunile tale?"

În anul 1988 am fost internată în spital cu crize puternice. Trebuia să fiu urgent operată. Soțul meu s-a dus la Catedrala Sfântul Nicolae să se roage Sfinților Nicolae, Făcătorul de minuni, și Pantelimon pentru

însănătoșirea mea. Trebuie să spun că pe atunci încă nu eram botezată, la biserică mergeam rar, slujbele nu le înțelegeam și mă adresam lui Dumnezeu numai după ajutor. În ajunul operației, m-am rugat în gând Domnului nostru Iisus Hristos, promițându-l că, dacă voi rămâne în viață, mă voi boteza. M-am rugat și Sfinților Nicolae și Pantelimon și - o, minune! - operația dificilă, care a durat câteva ore, a reușit. M-am însănătoșit repede, fără să fi avut vreo complicație. După ce m-am externat, m-am botezat în Catedrala Sfântul Nicolae. Slavă și mulțumire Domnului nostru Iisus Hristos, Sfinților Nicolae și Pantelimon!

Fiica mea suferea mult din cauză că nu avea copii. Cu credință și cu nădejde m-am adresat din nou Sfântului Nicolae. Mă rugam în fața icoanei sale făcătoare de minuni din catedrală. Peste un an s-a născut fiul ei și nepotul meu cel mult dorit. Slavă Domnului și sfinților Săi!

Al treilea ajutor l-am primit nu demult. Îmi place foarte mult marea, însă întotdeauna mi-a fost frică să mă îndepărtez de mal. De data aceasta marea era liniștită și, muștrându-mă pentru frica mea, am chemat în ajutor îngerul Păzitor și m-am îndepărtat destul de mult de mal. Imediat am auzit cum cineva mi-a poruncit: „Întoarce-te!” În jurul meu nu era nimeni și eu m-am îndreptat încet spre mal.

A început fluxul. Valurile mă duceau spre mal din ce în ce mai repede. Mă bucuram de ajutorul lor când, deodată, aproape de mal, ele au început să mă acopere. Nu reușeam să mai trag aer în piept și nu ajungeam cu picioarele la fundul apei. Am înțeles că mai am încă puțin și mă înec. De teamă că s-ar putea să mor nespovedită și neîmpărtășită, am început să mă rog lui Dumnezeu și Maicii Domnului. De data aceasta valurile au încetat să mă mai acopere. Încercând din răspuț să-mi amintesc numele sfântului care îi ajută pe cei aflați în primejdie pe mare, mi-am spus: „Sfinte Nicolae, Ajută-mă, dă-mi putere să strig după ajutor, potolește valurile!” Și minunea s-a întâmplat! Am putut striga. Am fost salvată! Totul s-a petrecut în doar câteva minute. Slavă și mulțumire Domnului nostru Iisus Hristos, Maicii Domnului, Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, și Sfântului înger Păzitor!

Când am o greutate pe suflet, mă rog, citesc acatiste și canoane. Gândurile, inima și sufletul mi se liniștesc, bucuria mi se așterne în suflet și dobândesc puterea de a rezista în continuare.

Tamara, orașul Sankt-Petersburg

Pedepsirea hulitorului

Un stareț grec, Iacob de Eubei (t 1990), povestea că în mănăstirea de călugări Sfântul Nicolae din Galata, un păstor păștea împreună cu oile sale și oile mănăstirii, căreia îi dădea o parte din brânză și din lână. Însă într-o zi răutatea l-a biruit, îndemnându-l să-și însușească pe nedrept oile mănăstirii. În ciuda rugămintelor și poveștelor fraților, el nu se pocăia, ci stăruia în fărâdelegea sa.

Atunci, duminica, după Sfânta Liturghie, egumenul, în veșmintele cu

care oficiase, a luat cădelnița, icoana Sfântului Nicolae și a urcat pe un munte, de unde se vedea bine satul păstorului. Era mijlocul verii, vremea treierii. Fiecare om treiera pe câmpul său. Egumenul s-a rugat, a îndreptat icoana Ierarhului Nicolae spre sat și a spus: „Sfinte Nicolae, întrucât tu ești Făcător de minuni, pedepsește-l pe omul care a nedreptățit mănăstirea. Căci datorită acestor oi nădăjduiam să ne putem întreține”.

Spunând acestea, cu toate că cerul era senin, fără niciun nor, s-a auzit un tunet și câmpul păstorului a fost lovit de fulger. Păstorul, familia lui și întreaga lor gospodărie au ars, fără însă ca fulgerul să facă vreo pagubă altuia dintre locuitorii satului care treierau prin apropiere. Intr-adevăr, „înfricoșător este lucrul de a cădea în mâinile Dumnezeului Celui Viu!” (Evr. 10; 31).

„*Lumina Ortodoxiei*”

Ziua în care m-am născut

M-am născut în ziua de 22 mai și nu mi-am pus niciodată întrebarea despre însemnătatea acestei zile.⁶ La credință am ajuns nu demult, când aveam deja familie și doi copii. Știu însă că voi merge pe calea ortodoxiei, cu copiii mei alături de mine. Vreau să povestesc despre faptul cum m-a ajutat Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni.

La grădinița de copii la care sunt educatoare se strânseseră banii de taxe. Intr-o zi, deoarece mă simțeam rău, m-am învoit și am plecat acasă, însă, înainte de a pleca, am ascuns banii, care erau lăsați în văzul tuturor, pe raft. După ce am pus într-un loc tainic și alte lucruri de valoare, m-am grăbit să ajung acasă. I-am telefonat apoi colegei care trebuia să mă înlocuiască, spunându-i unde am pus banii.

Criza de inimă m-a făcut un timp inaptă de muncă. Când m-am întors la serviciu, am aflat că, din păcate, colega mea nu găsise banii, dar nici nu se străduise să-i caute bine. După ce am plâns, am cotrobăit și eu prin toate sertarele. În suflet învinuiam o singură persoană. Totuși nu m-am pierdut, hotărâtă să înapoiez grădiniței banii în timp. Nu aveam altă soluție, căci erau banii statului.

A trecut o lună. Necazul meu mi-a îndreptat pașii spre biserică. La spovedanie am spus preotului că învinuiesc o persoană. Deodată m-a fulgerat un gând! Mi-am amintit că ziua mea de naștere coincide cu ziua când se sărbătorește Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. Am alergat la Catedrala Sfânta Treime din strada Izmailovsk, la icoana Ierarhului. L-am rugat să mă ajute să-mi scot din inimă bănuiala. Il rugam: „Dacă banii sunt în clasă, arată-mi unde sunt. Nu vreau să bănuiesc pe nimeni!”

A doua zi, după ce m-am rugat sfântului, am venit la serviciu și, dintr-o dată, fără să-mi dau seama, m-am îndreptat spre dulap. Am căutat banii acolo unde îi căutasem și înainte, însă poate că nu fusesem atentă. Am deschis ușa dulapului, am luat mapa și am găsit în ea banii pierduți. Niciodată nu m-aș fi gândit că aș putea să-i ascund în mapă! M-am bucurat

⁶ Sărbătoarea Aducerea moaștelor Sfântului Nicolae - pe stil vechi 22 mai (*nota trad.*).

foarte mult, cerând neconținut iertare de la colegi. Ii mulțumeam lui Dumnezeu și Sfântului Nicolae!

Cineva poate crede că în povestirea mea nu este nimic miraculos, însă pentru mine întâmplarea a reprezentat o adevărată minune și o izbăvire de gândurile cele rele. De Sfânta Treime, în biserică ni s-au împărțit la toți iconițe cu Sfântul Nicolae. De atunci, mă grăbesc întotdeauna să ajung la icoana lui din biserică, îi mulțumesc și îl rog să mijlocească pentru mine în fața Domnului.

Anna Bolacikova, orașul Sankt-Petersburg

Pe locul arătării minunate

Pe 11 iunie 1897, asupra satului Kuiuki din gubernia Kazan s-a dezlănțuit o ploaie torențială, cu grindină, cum nu se mai întâlnise pe acele meleaguri. Grindina era atât de puternică, încât a distrus semănăturile din multe gospodării și a rănit câțiva țărani. Ploaia a distrus tot ce a întâlnit în cale. A doua zi, când țărani au ieșit din case, au observat că râulețul lor secăt, Kuiukova, se transformase într-un torent vertiginos și își schimbase direcția. Pe malurile lui s-au descoperit grămezi de piatră, care era necesară țăranilor atât pentru construcție, cât și pentru vânzare. Lucrând la piatră, ei au găsit o mică icoană a Sfântului Nicolae.

Descoperirea minunată - icoana de aramă stătea deasupra apei - i-a pus pe gânduri pe săteni: ce să facă, unde s-o pună? Până a venit preotul, ei au improvizat din piatră un mic analog, l-au înfrumusețat cu o față de masă albă și au aprins o candelă. Lumea venea să se închine la icoană, să se roage, lăsând pe o farfurioară bani. Din acești bani țărani au înălțat în doi ani o biserică, unde a fost așezată icoana.

Această icoană s-a proslăvit prin multe minuni. Erau zile când veneau să se închine Sfântului Nicolae până la cinci mii de creștini.

În prezent, biserica este părăsită. Dar în fiecare an, pe data de 25 iunie, pe locul descoperirii icoanei, unde se înalță o cruce, se face o slujbă și se sfințește apa. În această zi se sfințește și lacul. Oamenii se scaldă în el. Au fost cazuri când unii din ei s-au vindecat.

*Galina, orașul
Kazan*

Nimic nu poate fi întâmplător

La mine acasă se păstrează câteva picături de ulei sfințit, pe care l-am primit la biserică după Sfântul Maslu în ziua pomenirii Sfântului Nicolae. S-a întâmplat ca odată să se afle la mine în vizită mama. O durea

cumplit o măsea. Eu am dus-o la policlinică, unde i-au scos-o. Inșă peste puțin timp mama a făcut febră mare, obrazul i s-a înroșit și i s-a umflat. Suferea mult, iar eu nu o puteam ajuta cu nimic. La acea oră târzie policlinica era deja închisă.

Mi-am îndreptat instinctiv privirea spre icoane. In minte mi-au răsunit cuvintele din Evanghelie: „După credința voastră fie vouă!” (Mt. 9; 29). Am privit sticluța cu ulei sfințit și am început să mă rog Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Am luat sticluța în mână și am uns cu ulei obrații mamei, făcând semnul crucii pe ei și rostind: „In numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”. In văzul întregii familii, mama a început să se simtă din ce în ce mai bine: roșeața și umflătura au dispărut, iar febra a scăzut. Cu toții ne-am bucurat. De câteva ori i-am propus mamei să citească drept mulțumire, pentru vindecarea minunată, Acatistul Sfântului Nicolae. Ea însă a refuzat, susținând că nu fusese decât o simplă întâmplare. Tot în aceeași seară durerea i-a revenit.

Irina, orașul

Samara

Paznicul minunat

O femeie avea o livadă. In fiecare seară ea însemna casa și livada cu semnul crucii și le încredința în grija Sfântului Nicolae. Intr-o zi a venit vecinul și i-a spus: „Iartă-mă! Spune-mi drept: cine păzește în fiecare noapte livada și casa? Căci știi că soțul tău este militar și rareori vine pe acasă, mama ta e bătrână, iar copiii îți sunt mici. Cine vă păzește? De câte ori am încercat să intru în livadă după mere, de fiecare dată văd un bătrân și atunci mă cuprinde frica”. Atunci femeia i-a povestit despre „paznicul” minunat.

Legenda familiei

Stră-străbunicul meu, Gheorghii Fiodorovici Șostakov (1816-1901), provenea din dvoreni⁷ din gubernia Moghilevsk. Aproape toată viața și-a petrecut-o în războiul din Caucaz. S-a retras din cadrul armatei cu multe medalii, având gradul de general-locotenent. Dumnezeu l-a ferit de răni anume pentru a face cu el o minune. In noaptea din 12 spre 13 august 1860, un subaltern acuzat de o fărâdelege a atentat la viața lui. Și-a îndreptat sabia asupra inimii lui, însă, când să-l străpungă, lama a lunecat pe iconița Sfântului Nicolae, ce se afla în buzunarul de la piept. A primit totuși trei răni, dar viața nu-i era periclitată.

Această iconiță se păstrează în familie ca o relicvă sfântă, însă

⁷ Dvorean - nobil rus (*nota trad.*)

timpul nu cruță nimic. Cu toate că icoana este frumos împodobită, în unele locuri s-a cojit, iar culorile nu mai sunt cum au fost, deși chipul sfântului s-a păstrat bine. Ne-am adresat episcopului Pantelimon de Balta ca să aflăm dacă icoana ar putea fi restaurată, însă el, după ce a sărutat-o, ne-a sfătuit s-o păstrăm așa cum este și ne-a explicat că este veche și puțin cunoscută și am putea-o strica din greșeală. Păstrăm iconița printre celelalte icoane, ca să ne amintească de tradițiile familiei noastre.

*Lev Bernikov, orașul
Kaliningrad*

Promisiunea neîndeplinită

Această povestire mi-a relatat-o o soră medicală, care lucra în spital, la secția de oncologie. Acolo era internată o femeie despre care medicii presupuneau că ar avea cancer, deși nu-i făcuseră încă analizele. Pacienții din salon au observat că bolnava, care se numea Nina, se ridica deseori din pat și, stând lângă geam, șoptea ceva. Mai târziu au constatat că Nina se ruga Maicii Domnului și Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. „Cum să nu mă rog? spunea ea. Acasă mă așteaptă copiii mici”.

Intr-o noapte, pacienții au auzit un strigăt. „Ce-i cu tine?” au întrebat-o ei pe Nina. „Nu ați văzut? Acum au venit la mine Maica Domnului și Sfântul Nicolae. Ei mi-au spus: «Păcătoasă Nina, atunci când te rogi, rostește-ți numele!»” Analizele care i s-au făcut a doua zi au infirmat diagnosticul și Nina a fost externată.

In una din scrisori, Nina îi spunea sorei medicale: „Din nou au venit la mine Maica Domnului și Sfântul. Ei mi-au spus: «Păcătoasă Nina, ai promis că atunci când te vei însănătoși, vei merge la biserică. Nu ai îndeplinit nici alte promisiuni»”. Peste puțin timp fiica Ninei ne-a anunțat că mama ei a murit de cancer.

*Anton Vahrușev, orașul
Samara*

Ajutător în învățătură

Când lucram la biserică, doream foarte mult să învăț slavona bisericească, însă nicidecum nu reușeam. În biserică noastră se păstra o icoană mare și veche a Sfântului Nicolae. După sfatul unei enoriașe, m-am rugat în fața acestei icoane Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, să mă ajute la învățătură.

Peste puțin timp am avut o vedenie. Se făcea că mă aflu într-un paraclis. Pe un perete am văzut icoana Sfântului Nicolae. Mai erau și alte icoane. În mijlocul paraclisului, pe un analog, era o carte veche, ce semăna

a fi o Biblie slavonă. Era foarte frumoasă: îmbrăcată în argint și cu o cruce mare la mijloc. Când am deschis-o, paginile îi erau ca și noi. Am început să citesc din ea, ca și când știam slavona bisericească din fragedă copilărie. De atunci, cu ajutorul lui Dumnezeu și al Sfântului Nicolae, citesc cursiv în această limbă.

Fotinia, regiunea Kirov

Primejdia

Prin orașul Ufa trece un râu navigabil, care se numește Belaia. Într-o seară, la râu s-au adunat cam vreo doisprezece tineri. Pe atunci eu eram încă tânără. Trebuia să trecem pe malul celălalt. Am urcat în barca în care puteau săncapă doar opt oameni. În acel moment, pe lângă noi a trecut un vapor. Valurile ne-au lovit barca și ea s-a răsturnat. Toți am căzut în apă, care încotro. Cu noi se afla și o nepoată de-a mea. Ea m-a apucat de batic și împreună mergeam la fund. Baticul mi-a alunecat însă de pe cap și unde a fost dusă fetița, nu știu. Iar eu ba eram împinsă în sus, ba eram trasă înapoi, la fund.

În casa noastră venea adesea un pelerin. Se culca pe cuptor, iar mama îi spăla hainele. Stătea o săptămână, până mai prindea puteri și din nou pornea la drum, căci nu putea rămâne mult timp în unul și același loc, fiind prigonit. Într-o zi mi-a spus: „Atunci când omul se îneacă, el trebuie să se roage Sfântului Nicolae”.

Mi-am amintit dintr-o dată de acest sfat și am strigat în gând: „Sfinte Nicolae, salvează-mă!” În acel moment am început să respir în apă, iar la picioare am simțit că mă sprijineam de ceva tare.

Tot atunci, pe râu se mai afla o barcă având în ea doi muncitori: un bătrân și un tânăr. Ei aprindeau felinare, indicând astfel vaporului drumul. Bătrânul a văzut că într-un loc, pe râu, apa făcea niște cercuri și a spus tânărului: „Vâslește într-acolo, băiete. Simt că ceva nu-i în regulă. Oare nu cumva se îneacă un om?” Nikolka, așa se numea tânărul, a sărit în apă și m-a scos de păr. Eu mă agățam de marginea bărcii, căci nu mai aveam puteri să intru în ea. Ei m-au tras în barcă și din gât a început să-mi curgă apă.

M-au dus la spital. Medicul a spus că voi muri, iar dacă voi rămâne totuși în viață, voi rămâne dementă. Auzind acestea, am făgăduit Domnului că dacă voi rămâne în viață și voi fi sănătoasă, de sărbătorile bisericești, vreme de un an, nu voi bea și nu voi mânca nimic. Dumnezeu m-a auzit și iată că sunt vie și sănătoasă!

Când s-a calculat distanța de la locul unde barca noastră s-a răsturnat până la cel unde am fost salvată, s-a constatat că eu m-am aflat în apă nu mai puțin de patruzeci de minute. În jurul meu s-au adunat toți medicii. Mă priveau ca pe o minune, spunând că Dumnezeu există cu adevărat!

„Rusia Ortodoxă”, Jordanville,

S. U. A.

Chipul plăcutului lui Dumnezeu

Mama avea o icoană veche a Sfântului Nicolae. Când a murit ea, a dispărut și icoana. A fost învelită într-o cârpă, pusă într-o lădiță și dusă într-o cămară. Nu mai avea cine să se roage la ea: nu exista credință nici în Hristos, nici în sfinți.

Au trecut anii. Triind odată lucrurile din lădiță, am găsit icoana Sfântului Nicolae. Am luat-o în mâini și am privit-o cu atenție - o figură mă scruta cu severitate. Cu cât mai mult o priveam, cu atât mai mult simțeam o înțelepciune în acest chip, de parcă sfântul voia să-mi spună ceva important pentru mine. Inima a început să-mi bată tare. Simțeam un sentiment de rușine. Nu-mi era bine. De câți ani stătea ascunsă icoana, iar eu nu mi-am amintit măcar o dată de ea! Am adus-o în cameră și am agățat-o pe perete. Făceam ce făceam și priveam la Sfântul Făcător de minuni. Câteodată mă însemnam cu semnul crucii. Sufletul îmi era împietrit și gol. Nu aveam credință.

Intr-o seară târzie, stăteam culcată în pat, cu ochii închiși: somnul nu venea, îmi apăreau în minte diferite gânduri. Deodată am auzit chiar deasupra urechii: „Fiica mea!” Cuvintele au răsunat clar și tare. Nu am dat nicio importanță acestui fapt și l-am uitat repede. Au trecut trei zile. Întâmplarea s-a repetat, numai că de data asta am auzit alte cuvinte: „Eu de mult timp te aștept!” Fără să vreau, am asociat aceste două propoziții. Am căzut pe gânduri. Ce înseamnă aceasta? A cui este vocea? Negreșit, venea din icoană! Am înțeles că Sfântul Nicolae mă aștepta să mă adresez lui.

Cât de mare este iubirea lui pentru oameni și cât de mare este răbdarea lui! Mulți ani plăcutul lui Dumnezeu a așteptat ca eu, într-un sfârșit, să mă întorc la Dumnezeu. Nu știam nicio rugăciune, însă așa cum am putut, m-am rugat lui cu credință și evlavie. Am înțeles ce înseamnă pentru noi Dumnezeu, Mântuitorul nostru. El S-a sălășluit în inima mea pentru tot restul vieții.

Am început să merg tot mai des la biserică, i-am învățat pe copiii mei să se roage și să creadă în Dumnezeu. Imi este cu neputință să descriu sentimentul care s-a sălășluit în mine, când prin Tainele Bisericii m-am legat de Dumnezeu. Acum am puteri să trăiesc, să cred, să iubesc și să înving. Am început să privesc lumea cu alți ochi.

*Tamara, orașul
Samara*

„Credinta mea s-a întărit”

Când au început durerile nașterii premature, am luat cu mine în spital cartea de rugăciuni și iconițe cu Mântuitorul, Maica Domnului și Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. Mă linișteam doar cu gândul că poate

pruncul nu va muri de sărbătoare. Aproape o săptămână copilul s-a zbatut între viață și moarte. În acele zile eu îmi așezam în față iconițele și mă rugam neîncetat.

Fiul meu s-a născut pe 20 octombrie. A început să respire singur - medicii susțineau că s-a întâmplat o minune. A respirat singur 24 de ore: în spital nu era liber niciun aparat de respirație artificială. Imi spuneau să fiu pregătită pentru orice. Iar eu continuam să mă rog. Au urmat zece zile de reanimare, spitalul pentru copii, hemoragie cerebrală, plămâni slabi, greutate mică... înțelegeam că toate acestea sunt încercări de la Dumnezeu. Credința mea s-a întărit. Soțul meu a început să creadă și el în Dumnezeu și s-a botezat. În spital am reușit să botezăm copilul cu numele Nicolae. Iar peste puțin timp copilul s-a însănătoșit și noi am fost externati.

Peste o lună, în orașelul nostru a fost adusă icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, copie de pe cea care se află la moaștele sfântului de la Catedrala Hristos Mântuitorul. Bineînțeles, ne-am dus să ne închinăm la ea împreună cu copilul. Medicii ne spuneau că el poate rămâne invalid și că poate să sufere mai târziu de multe boli cronice, însă a trecut un an, iar el continuă să fie sănătos. Primește Sfintele Taine cu o evlavie neobișnuită pentru un copil; în fața icoanelor devine serios.

„Sfinte Părinte Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!”

Iulia, orașul

Ekaterinburg

Candela neadormită

În celula noastră din închisoarea din Dereabinka s-a păstrat neatinsă o icoană mare a Sfântului Nicolae. Se afla lângă perete, în mijlocul celulei și chiar din primele zile ale venirii noastre a fost luată în grijă de frații de rit vechi. Pe căi necunoscute, doar de ei știute, făceau rost de ulei și mențineau candela nestinsă. De sărbători religioase ei aduceau lumânări și le aprindeau. Nu doar cei credincioși, ci chiar și cei necredincioși se purtau cu evlavie față de icoană și de candelă și nimeni nu a încercat să le profaneze. Toți eram de părere că, atâta timp cât icoana era la noi și ardea candela, sfântul ne va păzi și ne va ocroti și va pedepsi pe cel ce va profana icoana și, mai ales, pe cel care va stinge lumina.

Conducerea închisorii, care trecea în fiecare dimineață și seară pe lângă icoană, încerca să pară ca nu observă nici icoana, nici candela, însă cu o săptămână înainte de eliberarea mea, unul din frații de rit vechi s-a apropiat de patul meu și, agitat, mi-a spus că noaptea trecută, șeful închisorii, trecând pe lângă celula noastră, a stins candela. M-am uitat în jurul meu și mi-am văzut tovarășii agitați, adunați în fața icoanei. Toți, într-un glas, am hotărât să reaprindem candela.

Peste două-trei zile, toată conducerea închisorii a fost înlăturată din funcție și arestată. Se spunea că ar fi fost și împușcată pentru niște greșeli comise în serviciu. Acest caz i-a tulburat chiar și pe cei necredincioși. La inițiativa credincioșilor, toți, cu alte cuvinte întreaga Biserică, ne-am rugat

în fața icoanei.

Protoiereu Mihail

Celțov,

„Din amintirile unui condamnat la moarte”,

1918

Icoanele au fost întoarse

O creștină ortodoxă a hotărât să adere la o sectă. A părăsit biserica și a început să frecventeze adunările sectanților, să le asculte predicile. De la ei a aflat că icoanele nu ar trebui să fie cinstite. A venit acasă și le-a aruncat. Pregătindu-se să plece la adunare, a observat că a mai rămas o singură icoană, cea a Sfântului Nicolae. Femeia a scos-o afară și a aruncat-o la gunoi, spunând: „Aici îți este locul!”

Seara târziu, când se întorcea acasă, era frig și întuneric. Ploua. Apropiindu-se de casă, a văzut că în prag stătea un bătrân, ud și înghețat, care o privea. „Taică, de ce stai în ploaie? Intra în casă.” „Nu pot. Stăpâna casei m-a alungat.” Femeia a privit cu atenție și a recunoscut în bătrân pe Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. Ea a început să plângă cu lacrimi amare, s-a căit de toate cele făcute și a adus icoanele înapoi în casă.

Tatiana Komissarova, orașul

Cistopol

Mirul tămăduitor

Când fiul meu nu împlinise încă doi ani, a avut o puternică intoxicație alimentară. Soția m-a sunat la serviciu și mi-a spus de starea lui gravă. Avea febră mare, care continua să crească. Medicul trebuia să vină abia după-amiază și, dacă starea copilului nu se ameliorează, trebuia chemată urgent Salvarea. Am venit repede acasă. Copilul era culcat în pat și cu ochii ațintiți spre tavan. Nu recunoștea pe nimeni. Când i-am atins capul, inima mi-a înghețat pe loc: fontanela era deschisă ca la un nou-născut. Soția mea era în stare de șoc. Rostea neîncetat „Născătoare de Dumnezeu” și își punea toată speranța doar în Unul Dumnezeu.

Eu m-am repezit spre colțul sfânt, am îngenunchat în fața icoanelor și am început să mă rog fierbinte. Apoi am venit lângă copil și cu mâna pe burta lui rosteam „Tatăl Nostru”. Am hotărât să nu chemăm deocamdată Salvarea. Când a venit medicul, copilul se simțea deja mai bine, febra îi scăzuse. Medicul a spus că nu era nevoie să-l ducem la spital, ci doar să îi dăm medicamentele prescrise de el. După ce a plecat, eu am uns fruntea și burta copilului cu ulei sfințit de la racla Sfântului Nicolae. Aceasta s-a întâmplat într-o joi - ziua pomenirii sfântului. Băiatul a adormit, iar soția a alergat la farmacie după medicamente. Peste o oră copilul s-a trezit.

Zâmbea. Nu mai avea febră, iar fontanela era închisă. S-a însănătoșit fără să mai ia medicamente. „A venit cineva la tine în somn?”, l-am întrebat eu. „Da”, mi-a răspuns el. Așa Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, ne-a vindecat copilul.

*Serghei, orașul
Samara*

„Pe mulți de la moarte salvându-i”

Când a început războiul, familia noastră locuia în Gatcina. Trebuia să fim evacuați cu o parte a uzinei Putilovsk, unde lucra tata, în Ural. Dis-diminează am pornit la drum pe cai. Spre seară am ajuns în Alexandrovka, unde ne-a oprit o santinelă. Am fost nevoiți să ne instalăm într-o casă liberă, la marginea satului. Lumină nu era. Mama a așternut pe podea câteva haine de-ale noastre și ne-a culcat.

Noaptea a început un raid aerian: nemții înaintau spre Pulkov. Tunurile noastre au răspuns la atac. Se auzeau numai bubuituri, totul era în flăcări. Eram speriați. Ne-am adunat toți la un loc și am început să ne rugăm: „Doamne, ajută-ne!” Când o nouă explozie a luminat casa, mama a strigat și a privit spre colțul din dreptul ei. Acolo, în fâșia de lumină, se vedea clar icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Noi am strigat după ajutor.

Când am plecat din Alexandrovka, mama a luat și icoana. Împreună cu noi, ea a trecut prin război și prin trei lagăre de concentrare fasciste. Sfântul Nicolae ne-a ocrotit și astfel noi am rămas în viață.

*Nina Sokolova, orașul Sankt-
Petersburg*

Icoana cu chip de mongol

S-a întâmplat acum 300 de ani. Pe atunci regiunea noastră era puțin populată, dar bogată în vânat și animale. În prezent, multe s-au schimbat și doar Saianî și-a păstrat semeția și măreția. În 1674 aici, „în cel mai bun și întărit loc”, oamenii țarului au ridicat o cetate. Cazacii au venit și s-au stabilit în ea. Aici se termina pământul Rusiei, dincolo era cel al mongolilor. Mongolii nu doreau să cedeze această vale frumoasă și-i atacau deseori pe locuitori, luându-i în captivitate și jefuindu-i. Dar în luptele cu rușii sufereau pierderi mari, deoarece aceștia luptau „cu foc”, iar mongolii, „cu săgeți”.

Odată a venit o oaste mare de pe pământurile mongolilor, cam la zece mii de călăreți. Și-au așezat tabăra pe malul râului Irkut, în dreptul cetății. „Trei zile și trei nopți au asediat cetatea.” În cetate erau treizeci și

patru de ostași. Cazacilor li se terminase praful de pușcă. Mongolii, simțind că izbânda este aproape, au început să treacă râul asemenea unor nori negri. În rândurile lor era veselie. Cei rămași în cetate s-au adunat în biserică, la rugăciune. Ei știau că îi așteaptă chinuri și mari suferințe, căci așa procedau de obicei mongolii cu captivii.

Însă s-a întâmplat o minune. Porțile cetății s-au deschis și din ea a ieșit un călăreț necunoscut. Era călare pe un măgăruș, iar în jurul capului îi strălucea o aură de foc. Mongolii s-au repezit spre porți, însă caii lor s-au ridicat pe picioarele dinapoi, aruncând călăreții la pământ și strivindu-i cu copitele. Săgețile, îndreptate spre călăreț, se întorceau înapoi și îi omorau pe cei ce le trimiteau.

A început panica: oamenii strigau, caii nechezau; înfricoșați, mongolii au întors caii și au părăsit tabăra. De atunci, niciunul dintre conducătorii lor n-a mai încercat să treacă peste hotarele țarului. Ostașii, după ce și-au revenit, afirmau că sfântul care a ieșit din cetate semăna cu băștinașii: pomeți proeminenți, tenul închis și ochi înguști.

După această victorie, cazacii au început să se gândească cum să-i mulțumească sfântului. În primul rând, au comandat o icoană a Sfântului Nicolae. Iconarul a pictat chipul sfântului, care s-a dovedit a fi conform descrierii ostașilor. Iar pe locul cel mai înalt, pe malul râului Irkut, au înălțat o biserică de lemn în cinstea Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Cu timpul, aici s-a înființat stanița Nikolskaia.

Popova, Buriatia

Binecuvântarea mamei

M-am născut în Leningrad, dar se împlinesc treizeci de ani de când trăiesc departe de orașul meu natal. Când aveam douăzeci de ani și am plecat de acasă, mama m-a binecuvântat cu o iconiță a Sfântului Nicolae, spunându-mi: „Când îți va fi greu, să te rogi lui și el te va ajuta!”

Intr-adevăr, pentru mine au început timpuri grele. Într-o noapte mi-am amintit de această iconiță. Până azi mă minunez cum de nu am pierdut-o, după cât este de mică. Am luat-o în mâini și, cu lacrimi în ochi, am început să-i spun sfântului toate necazurile mele, cerându-i ajutor. Nu știam rugăciuni, mă rugam cu cuvintele mele. Așa m-am rugat câteva zile și lucrurile au început să se îndrepte. De atunci păstrez cu sfințenie această iconiță.

Odată, când m-am supărat pe sora mea, Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, mi-a apărut în vis, exact cum era reprezentat în icoană. Mi-a spus multe. Când m-am trezit, țineam minte doar că nu trebuie să ne supărăm. Vara, când am venit în vizită la ai mei, m-am dus în primul rând la sora mea și ne-am împăcat.

În prezent, de șapte ani sunt enoriașa Bisericii Înălțării Domnului, unde se păstrează icoana făcătoare de minuni a Sfântului Nicolae. Probabil că rugăciunile sfântului m-au condus la biserică, căci atunci când am primit din mâinile mamei iconița, nu știam încă nimic despre Dumnezeu.

Intâlnirea minunată

Datorită Sfântului Nicolae, am avut parte de o întâlnire minunată. Împreună cu mama pornisem în pelerinaj la locurile sfinte din Moscova. Am ajuns și la mănăstirea Donskoi. Ne-am închinat icoanei Maicii Domnului și moaștelor Sfântului Patriarh Tihon. Mama știa că în mănăstire se mai păstrează o icoană rară, și anume un mozaic izvorâtor de mir al Sfântului Nicolae, însă nicăieri nu o puteam găsi. Pregătindu-ne să plecăm, mama s-a apropiat de o bătrână îmbrăcată sărăcăcios și a întrebat-o unde poate fi găsită această icoană. Bătrâna s-a oferit bucuroasă să ne ajute. Voi ține minte toată viața plimbarea prin oraș cu acea femeie care cunoștea și iubea fiecare piatră.

Am ajuns la un mic paraclis al Sfântului Nicolae. În interiorul lui strălucea cu o lumină dumnezeiască chipul din mozaic al Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. În fata icoanei ardea o candelă și se auzea adierea ușoară a vântului. Aș fi venit aici în fiecare zi. Și bătrânicii îi plăcea să vină aici. Am rugat-o să ne spună numele, ca să o pomenim în rugăciuni, însă a refuzat și ne-a cerut de trei ori iertare pentru aceasta.

Ea ne-a condus apoi la statuia Mântuitorului. „Alegeți-vă un loc la picioarele Lui. Oh, cât suntem de nerecunoscători Ție, Doamne, noi, ucenicii Tăi!”, a rostit ea cu lacrimi în ochi. După puțin timp a adăugat: „Cine se roagă din toată inima, acela primește darul lacrimilor”. Ce dar mare este cel al lacrimilor de pocăință și de umilință în fața milei și a harului lui Dumnezeu! O inimă împietrită nu poate vărsa lacrimi adevărate decât atunci când primește darul lui Dumnezeu.

Bătrânică ne-a spus că trebuie să plece și ne-a lăsat în grija îngerului păzitor. Mult timp am privit după ea: firavă, încălțată cu pantofi vechi, îmbrăcată într-un palton la fel de vechi. Nu-i voi uita niciodată fața blândă, cu ochi senini și sinceri. Cine știe dacă va binevoi vreodată Dumnezeu să mai întâlnim în viața aceasta un astfel de exemplu de smerenie!

Ioanna, orașul

Vologda

Reîntoarcerea la viață

M-am căsătorit devreme. Puțin timp după aceea au apărut și copiii: o fată și doi băieți gemeni, însă căsnicia mea nu mergea: soțul meu bea și mă bătea. Când copiii au început să meargă la școală, m-am apucat și eu de băut. A trebuit să schimb multe locuri de muncă din această cauză. Și eu, și soțul meu ne dădeam seama că nu procedăm bine, însă nu aveam

puterea să ne oprim. Tot mai des eram internată în spital, la dezalcoolizare. Imi era milă de copii, dar, dacă se întâmpla să bea doar un păhărel, nu mă mai opream zile întregi. Simțeam cum pier și că nu voi mai putea scăpa de iadul acesta. Toți se așteptau să mor cât de curând.

În urmă cu trei ani, la serviciu, șefa noastră, Nina Ivanovna, în fața colegilor mei mi-a dat o iconiță cu chipul Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, spunându-mi: „Lena, roagă-te! Privește în ochii Sfântului Nicolae și cere-i ajutor!” Mi-a dat și apă sfințită. Am început să mă rog din tot sufletul meu chinuit. Mă rugam acasă, pe stradă, în mașină, și peste tot iconița era cu mine. Slavă Domnului! Rugăciunile mele au fost auzite.

Mi-am rupt un picior și am rămas un timp acasă, bolnavă. Când am putut să merg, m-am dus la biserică și am povestit preotului ce se întâmpla cu mine. El mi-a explicat că trebuie să mă spovedesc și să mă împărtășesc. După ce am primit Sfintele Taine, viața mea s-a schimbat brusc în bine. Dumnezeu mi-a dat putere și răbdare. Am încetat să mai beau. Tot mai des mergeam la biserică, și anume la paraclisul Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. De profesie sunt patiser-cofetar, toată ziua lucrez în picioare, iar după fractură aveam dureri îngrozitoare. Peste un timp mi s-a diagnosticat și artroza încheieturii și a trebuit să fiu urgent operată. În spital am stat opt luni. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am trecut și peste aceasta, doar că soțul meu continua să bea. Eu nu încetam să mă rog. Când m-am externat, medicii mi-au spus: „Trebuie să-ți schimbi locul de muncă”. Acum aveam și o infirmitate, iar un alt serviciu nu puteam găsi.

Din nou m-am dus la paraclisul Sfântului Nicolae. Acolo am cumpărat o carte despre minunile și nevoițele starețului Zaharia. Din ea am aflat despre Pravila Maicii Domnului și am început s-o citesc. Și s-a întâmplat minunea! Am venit la Catedrala Învierii, unde m-am spovedit și m-am împărtășit. După slujbă, m-am apropiat de părinte pentru binecuvântare și să-i spun să se roage pentru mine ca Dumnezeu să-mi dea un serviciu bun. După o clipă de tăcere, părintele mi-a spus: „Noi avem nevoie de un bucătar. N-ați vrea să lucrați la noi?”

Am căzut pe gânduri. Nu știam ce să fac. Acolo unde lucram, îmi promisese un apartament: locuiam cinci persoane într-o garsonieră. Dar, bineînțeles, am acceptat oferta părintelui, căci mă rugasem mult Maicii Domnului pentru un post și Dumnezeu mi-l trimisese. Cei de acasă s-au împăcat cu gândul, iar cunoscuții și colegii m-au condamnat.

În prezent, lucrez ca bucătar la biserică. Cu ajutorul lui Dumnezeu m-am lăsat de băutură și țin toate posturile. Iar nu demult și soțul meu s-a spovedit și s-a împărtășit. Sperăm că și copiii noștri vor veni la Dumnezeu, căci a fost vina noastră că nu mergeam la biserică și că nu-i învățasem nici pe ei. Deși înghesuiți în garsonieră, trăim în pace și înțelegerere.

*Elena, orașul
Cerepoveț*

Dătătorul de înțelepciune

Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, m-a ajutat de-a lungul întregii mele vieți. El este călăuzitorul meu. În 1960 am intrat la Academia Militară din Iaroslavl. Nu puteam deloc înțelege radiotehnica. Nu pricepeam nici măcar ce este acela un electron. Colegii mei înțelegeau și fiecare încerca să-mi explice, dar eu continuam să mă uit ca un prost la formule. Desigur, eram supărat până la lacrimi din cauza neputinței mele. Toată speranța mea era în ajutorul Sfântului Nicolae.

A venit și sesiunea. Am învățat doar un singur subiect, pentru celelalte nu am mai avut puteri. Și iată că a venit și ziua examenului. Am intrat în sală, m-am prezentat în fața comisiei și mă pregăteam să trag biletul. După același bilet au întins mâinile și ceilalți colegi. O voce lăuntrică îmi șoptea să renunț la el. Când am tras un alt bilet și i-am citit conținutul, mirarea mea nu avea margini: era exact subiectul pe care îl tocisem în ajun. Am răspuns bine și am fost trecut în anul al doilea, însă cel mai uimitor este faptul că unii dintre colegii mei, care învățau bine, au picat examenul. În anul următor, mintea mi s-a luminat și până la absolvirea Academiei nu am mai avut probleme. Am absolvit Academia ca șef de promoție.

Vitali Orlov, orașul

Novgorod

Intoarcerea datoriei

Odată, un prieten de-al soțului meu a venit la noi în vizită. Promise mulți bani și se lăuda, arătându-mi-i. „la acești bani, mi-a spus. Li las drept arvună, iar Oleg, în schimb, îmi va lucra ceva din piatră”. „Și dacă nu va fi de acord să-i primească?” l-am întrebat. „Nu-i nimic, ne vom înțelege”, a fost răspunsul lui. Mi-a lăsat apoi o mică sumă de bani și a plecat.

A doua zi, eu m-am dus la biserică și am văzut acolo o icoană mare a Sfântului Nicolae. Deși era scumpă, am cumpărat-o. Iar după ce am mai cumpărat și lumânări, mi-am adus aminte că acești bani nu erau ai mei, ci, de fapt, ai soțului meu. Însă nu i-am spus nimic lui Oleg.

Când a revenit Vitali, prietenul soțului, și a întrebat de banii lăsați drept arvună, soțul nu știa ce să-i răspundă. De-abia atunci i-am explicat tot. Nu mai aveam cum să-i întorc lui Vitali datoria. Pentru prețul propus de el, Oleg a refuzat să lucreze: cioplitul în piatră este migălos și greu. Ambii erau supărați pe mine, iar eu plângeam.

Am început să mă rog Sfântului Nicolae: „Aju-tă-mă! Nu știu ce să fac, căci ceea ce am făcut eu seamănă cu un fel de tâlhărie...” Într-o dimineață am văzut pe masă niște bani. Era exact suma de care aveam nevoie, însă de unde erau? Am întrebat-o pe mama: „Sunt ai tăi?” „Nu”, mi-a răspuns ea. L-am întrebat pe tata: „Sunt ai tăi?” „Nu.” Am alergat la Oleg: „De unde sunt?” „Cred că vecina ți-a adus datoria.” Am întrebat-o și pe vecina, dar a urmat același răspuns negativ. De-abia atunci am înțeles de la cine erau banii. A venit Vitali, i-am întors datoria și ne-am împăcat.

Invățătorul copiilor

O femeie între două vârste a venit în bisericuța noastră. S-a rugat mult timp sfântului, cu lacrimi în ochi. Iată ce ne-a povestit.

În satul nostru era o biserică mare și frumoasă. În timpul puterii sovietice a fost închisă. Mai bine zis, a fost închisă pentru credincioși și deschisă pentru necredincioși. Crucea de pe biserică a fost dată jos, geamurile sparte, iar obiectele sfinte, furate. Ușile bisericii erau deschise vrainste și copiii veneau aici după lecții pentru a se juca. Urcau în clopotniță, se jucau de-a v-ați ascunselea, strigau și stricau ceea ce mai era întreg. Acasă, mama mă îndemna: „Ninușka, să nu mergi să te joci în biserică. Iar când treci pe lângă ea, să te închini!”

După lecții, colegii mei de clasă se adunau în biserică. Mă chemau și pe mine, dar mi-era frică să mă duc, fiindcă mama nu-mi dădea voie. Toate prietenele mele erau deja în biserică, alergau și râdeau. M-am gândit: „Poate că mama nu va afla...”. Și am intrat și eu în biserică. Am deschis o ușă, de acolo am pătruns într-un hol, dar m-am împiedicat de ceva. Când am vrut să mă întorc, nu mai știam pe unde intrasem. Unde mă întorceam, mă trezeam într-un loc necunoscut. Așa am rătăcit mult timp prin biserică. Se întuneca și mi se făcuse frică. Am început să strig după ajutor, dar nimeni nu răspundea. Sleită de puteri, m-am așezat pe o treaptă și am izbucnit în lacrimi. În minte mi se învârtea un gând: „Nu am ascultat-o pe mama și acum nimeni nu mă va mai găsi aici”. Deodată am observat lângă mine un bătrânel. Am vrut să-l întreb cum pot ieși, dar el, fără să spună ceva, mi-a arătat cu mâna ieșirea. Am sărit de bucurie și m-am repezit într-acolo. Când am întors capul, bătrânelul nu mai era. Dispăruse.

Am ieșit afară și am alergat spre casă, fără să spun cuiva cele întâmplate. Doar peste un timp, când mama a scos din niște sertare icoanele ascunse, într-una din ele l-am recunoscut pe bătrânelul întâlnit de mine în biserică. l-am povestit totul mamei. Ea m-a certat un pic pentru neascultarea mea, iar după aceea mi-a spus că acel bătrân era Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. S-a închinat la icoană și a ascuns-o înapoi în dulap.

Zinaida Pavlova, orașul
Cerepoveț

Rudele mele

Voi povesti două întâmplări despre cum le-a ajutat Sfântul Nicolae,

Făcătorul de minuni, pe bunica mea, Glicheria Prokopievna Kazimova, și pe sora ei, Maria Prokopievna, întâmplări pe care, din păcate, eu le-am aflat abia după moartea lor.

Prima minune s-a întâmplat cu bunica în 1930. Ea locuia în satul Kamennâi Bor, județul Nicolaev, gubernia Samara. Bunica se trăgea dintr-o familie de credincioși, iar tatăl ei era staroste la biserică. Vasili, cel de-al treilea copil al ei, era bolnav. În popor această boală se numește „bătrânețea câinelui”.

Intr-o zi, în casa lor a intrat un bătrân mic de statură, cu o barbă albă, și a întrebat-o: „Ți-e bolnav fiul?” Bunica i-a răspuns printre lacrimi: „Nici nu moare, nici nu trăiește”. Bătrânul a continuat: „Se va însănătoși și va fi la bătrânețe sprijinul tău”. Și apoi a ieșit din casă. Glicheria și-a amintit că nu îi dăduse milostenie bătrânului și a fugit să-l ajungă din urmă. Din păcate, nu mai era nici în curte, nici în stradă. După această vizită minunată, Vasea, fiul ei, a început să se simtă din ce în ce mai bine. După mulți ani, bunicii au locuit împreună cu familia unchiului Vasea și astfel s-au împlinit cuvintele bătrânului.

Pe sora cea mai mare a Glicheriei, Maria, Sfântul Nicolae a ajutat-o când se afla în închisoare, în urma unei false învinuiri. În lagăr, Maria Prokopievna a trebuit să lucreze în calitate de spălătoareasă, femeie de serviciu, păstorită. A fost chiar și la tăiat lemne în pădure. Odată, pe când păștea oile, acestea s-au împrăștiat prin pădure. Speriată, ea a început să ceară ajutorul lui Dumnezeu. Peste puțin timp, la o mică depărtare a zărit un bătrân cu un toiag în mână, care îi aduna oile. Când oile au fost adunate, el a dispărut. Pe loc a înțeles cine a ajutat-o și l-a mulțumit lui Dumnezeu și Sfântului Nicolae.

*Nina Kelicina, orașelul Ciapaev,
regiunea Samara*

Avertizarea

Tatăl meu mi-a povestit cum l-a ajutat Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, în copilărie. El a crescut într-o familie săracă, cu mulți copii, în satul Kumak, regiunea Orenburg. Copiii flămânzeau adesea și erau nevoiți să-și câștige pâinea de la o vârstă fragedă. Pe când tata avea vreo zece ani, împreună cu fratele său mai mic, era pe câmp și strângea fân pentru animale. Căruța era plină cu fân. Chiar lângă ei trecea o cale ferată. În acea zi era foarte cald și doar un nourăș plutea pe cer.

Deodată, în fața lor se ivi un bătrân cu o barbă lungă până la brâu. Privirea îi era blândă. „Copii, ascundeți-vă în șanț sau sub căruță, le-a spus el. Va veni furtuna”. Și a plecat în direcția căii ferate. Tata i-a spus fratelui: „Nu l-am mai văzut niciodată pe acest nene”. A alergat în urma lui, dar nu l-a mai găsit. Doar năgara se clătina. Nu a mai avut timp să se gândească însă la aceasta, că a și început furtuna cu ploaie și grindină. Copacii erau smulși cu tot cu rădăcină. Terasamentul de cale ferată a fost inundat chiar în locul pe unde a trecut bătrânul, iar șinele s-au dislocat. Frații s-au ascuns, după cum i-a sfătuit bătrânul, sub căruță, și s-au îngropat în

pământ.

*Nadejda Kostiusko, orașul
Celeabinsk*

„Nu plânge, copilă!”

Voi povesti o minune care s-a întâmplat în 1958. În acel an mama mea a fost operată. Nici nu și-a revenit bine de la operație, când s-a îmbolnăvit de congestie pulmonară. Starea ei era critică. Medicul ne-a spus să ne așteptăm la ce este mai rău. Nu mi-au permis să rămân în spital pentru a o îngriji, spunându-mi că noaptea care urma era hotărâtoare.

Acasă am ajuns plângând. Sora mea a adormit. Eu însă am rămas trează. Plângeam și mă rugam: „Doamne, fie-Ti milă de noi! Ajut-o pe mama, că în afară de ea, nu mai avem pe nimeni”.

Ușa camerei o încuiasem cu cheia.

Nu știu cât timp a trecut, însă am văzut cum ușa s-a deschis și a intrat un bătrân: mic de statură, cu părul cărunt și rar. Era îmbrăcat în pantaloni și cămașă de in. În viața mea nu am văzut un asemenea bătrân. A ajuns la patul meu, m-a mângâiat pe cap și mi-a spus: „Nu plânge, copilă. Mama ta se va însănătoși!” Pe frunte mai păstram căldura mâinii lui.

Când a ieșit din cameră, m-am speriat foarte tare și am trezit-o pe sora mea: „Mergi și vezi dacă ușa este încuiată”. „Bineînțeles că este încuiată!” Am așteptat cu nerăbdare ivirea zorilor, pentru a merge la spital. Secția unde era internată mama se afla la etajul al treilea. Când am ajuns la al doilea, m-am oprit înspăimântată. Plângeam. O femeie s-a apropiat de mine și mi-a spus: „Du-te, nu-ți fie frică, a trecut criza. Mama ta va trăi”.

După ce mama s-a însănătoșit, i-am povestit despre bătrân. Ea mi-a spus că în acea noapte bătrânul i s-a arătat și ei. Ușa salonului se deschisese, intrase un bătrân și îi spusese: „Ce să fac cu tine? Tu ceri moarte, și nu iertare și viață, pentru a crește copiii...” „Eu, i-a răspuns mama, cer viață.” Bătrânul a dispărut. Slavă Domnului! Mama noastră s-a însănătoșit și a trăit până în 1991.

Oricui povesteam această întâmplare, nu mă credea, spunându-mi că acesta nu a fost decât un vis. Însă eu știu că a fost aievea, chiar și cuvântul „copilă”⁸ nu-l mai mai auzisem înainte.

*L. Varlamova, orașul
Novokuibâșevsk*

⁸ În limba rusă „otrokovița” (cuvânt învechit), în loc de „ditea”, în limba contemporană (nota trad.).

O întâmplare din copilărie

Era imediat după război. Mamei nu i se dădea voie să cosească iarbă pentru vacă. Fiind văduvă și având cinci copii, a hotărât să ceară ajutor de la pădurari. A umblat o zi întreagă, dar nu a obținut nimic. A doua zi, de ziua Sfântului Nicolae de primăvară, ne-a spus nouă, copiilor: „Rugați-vă lui Dumnezeu!” și a plecat. Niciodată mama nu ni se adresase cu o astfel de rugămintă. Noi am îngenunchat în fața icoanei Sfântului Nicolae, să ne rugăm. Pe neașteptate, mama s-a întors: reușise. Nici nu apucase bine să iasă din curte, când a văzut că de casa noastră se apropiau două care cu fân.

Sora mea și-a amintit de această întâmplare când, fiind deja mare, se împrietenise cu un băiat. Intr-o zi ei s-au depărtat mult de casă, într-un loc pustiu. Brusc, el a început să-i rupă hainele. Sora mea s-a speriat și, amintindu-și cum în copilărie stătea în fața icoanei sfântului, a strigat: „Doamne, ajută-mă!” Băiatul a căzut, deși nimeni nu îl împinsese, iar ea a reușit să fugă și nu s-a mai întâlnit niciodată cu el.

Altă dată, sora mea a fost trimisă cu colhozul, după cartofi. Lucrătorii erau duși și aduși de la lucru cu tractoarele. Locul era prăpăstios, pământul - ud. Intr-o zi, după ploaie, tractorul nu a reușit să urce până sus și era cât pe ce să alunece într-o râpă, iar remorca să se răstoarne cu tot cu oameni. Lumea s-a speriat, doar sora mea repeta întruna: „Părinte Nicolae, ajută-ne!” Și ce a urmat? Tractorul nu a alunecat, ci doar a atârnat deasupra prăpastiei. Șoferul, palid, le-a spus oamenilor: „Coborâți toți din remorcă”. A scos apoi tractorul din prăpastie și astfel și-au putut continua drumul.

Sora mea le-a mărturisit colegilor: „M-am rugat Sfântului Nicolae ca să ne salveze”. O femeie a arătat spre un bărbat pe care îl chema Nicolae și a râs: „Iată-l pe sfântul nostru Nicolae”. Sora mea s-a înroșit și a tăcut. Peste un timp a întâlnit-o pe femeie. Era toată îmbrăcată în negru: soțul îi murise într-un accident de mașină. Dumnezeu nu Se lasă ponegri!

P.I. Șmakova, orașul

Reazan

Barca minunată

În anii '30, când bisericile erau distruse, iar clericii arestați, în satul Borisovka locuia un preot, Nicolae. Intr-o după-amiază el mătura prin curte. Purta o pălărie cu boruri mari și un halat. Deodată de el s-au apropiat niște oameni și l-au întrebat:

- Părintele este acasă?

Părintele a înțeles că nu este voia lui Dumnezeu să se lase prins de

acești oameni, dacă nu l-au cunoscut. A ridicat mâna și le-a arătat direcția, spunându-le că părintele a plecat în partea aceea, iar el a fugit în cealaltă. Râul era destul de lat. Nu era nici pod, nici vad, iar să-l treci înot era imposibil: se apropia seara și se lăsa frigul. Dar a observat o bărcuță cu un pescar. L-a chemat încet, făcându-i semn că ar vrea să treacă pe malul celălalt pe la mijlocul râului. Pescarul l-a întrebat:

- Cine ești?

„Iată că a venit și timpul încercării mele, s-a gândit părintele. Dacă nu voi spune adevărul, ce fel de creștin sunt eu? Iar dacă îl voi spune, mă va îneca.”

Erau timpuri când oricine avea „dreptul” să-și bată joc de oamenii credincioși, însă păstorul adevărat al turmei lui Hristos nu a ezitat. S-a lăsat în voia lui Dumnezeu, l-a chemat în ajutor pe Sfântul Nicolae și a spus:

- Sunt preot.

- Iar eu sunt Sfântul Nicolae, i-a răspuns omul din barcă și s-a făcut nevăzut, iar părintele Nicolae s-a pomenit pe malul celălalt al râului.

*Monahia Măria, orașul
Helsinki*

„Rugămințile multora ascultând”

La începutul celui de-al doilea război mondial, când nemții înaintau, într-un sat de lângă Smolensk țăranii luau din depozite tot ce găseau de mâncare. O femeie, însărcinată, fiind în ultima lună, mergea prin sat.

Un bărbat care trecea pe lângă ea i-a strigat: „Tu de ce nu iei nimic? Vei muri de foame! Ține acest sac, cel puțin vei avea cartofi”, și a aruncat la picioarele femeii sacul. Ea a încercat să-l târâie, însă nu a putut. Epuizată, s-a așezat pe el și a început să plângă.

În acel moment, de după niște tufișuri a apărut un bărbat și a întrebat-o: „De ce plângi? Hai să te ajut!” Și, ridicând sacul, i l-a dus până acasă. Când a dat să plece, femeia l-a oprit: „Așteaptă să te mulțumesc”, i-a zis și a intrat în casă. Acolo privirea i-a căzut pe icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Un gând i-a fulgerat prin minte. A ieșit afară, dar nu mai era nimeni.

*Nellea Toporkova, orașul
Armavir*

Gazda

S-a petrecut în Ucraina de vest, la sfârșitul războiului. Vreo șapte-opt soldați se retrăgeau din încercuire spre vest, încercând să ajungă la ai săi.

Mergeau pe drumuri lăturalnice și prin câmpii, pentru a nu fi prinși de nemți. Intr-o zi, către seară, rătăcind prin zăpadă istoviți, au ieșit într-un câmp. „Se vede că aici ne-a fost scris să murim”, a spus unul din ei. Dar zărind în depărtare o luminiță, s-au îndreptat spre ea. Aceasta s-a dovedit a fi o casă, ridicată pe un delușor, în mijlocul câmpului. Un soldat a bătut la ușă, dar, neauzind niciun răspuns, a intrat. Acolo, pe un scaun, stătea un bătrân și cosea pâsle. Nu a mai fost nevoie să ceară adăpost: cum i-a văzut, bătrânul le-a spus să intre toți în casă și să rămână acolo peste noapte. Istoviți, soldații s-au întins pe jos și au adormit imediat.

Dimineața, s-au trezit nu în casă, ci în câmp, sub cerul liber, acoperiți ușor cu zăpadă, iar în tăcerea care domnea au deslușit dangătul clopotelor unei biserici. Când au intrat în biserică, unul dintre soldați a spus, arătând spre icoana Sfântului Nicolae: „Uite-o și pe gazda noastră!”

S.I. Fudeli

Mâna pe icoană

Bunica mea s-a născut în anul 1861 și s-a stins din viață în 1943, în timpul războiului. Toată viața a locuit în satul Sajino, regiunea Smolensk. Ea avea o prietenă, la care mergea deseori să facă baie. Prietena locuia în satul vecin. Intr-o zi, după baie, cele două bătrâne stăteau la masă și își beau ceaiul. Deodată bunica a văzut cum din icoana Sfântului Nicolae a ieșit o mână. S-a speriat și a început să strige: „O mână, o mână!” În aceeași clipă, din podul casei a sărit un bărbat, care a tras zăvorul de la ușă și a fugit. Femeile au înțeles că era un tâlhar, care intrase în casă și aștepta să adoarmă stăpâna. Auzind strigătul bunicii, el a crezut că ele i-au văzut mâna pe care o întinsese și a fugit. Aceasta a fost o minune! Două femei au fost salvate.

Nu departe de aceste locuri se află satul Miliukovo. În biserica satului se găsește icoana Sfântului Nicolae. În zilele prăznuirii sfântului vine aici multă lume. În fiecare an, femeile aduceau în biserică papuci. Se spune că Sfântul Nicolae pleacă din biserică, încălțat în ei, la oamenii aflați în necazuri.

*Ekaterina Sokolova,
orașul Sâcevka, regiunea*

Smolensk

Pedeapsa

Vreau să povestesc despre Biserica Sfântul Nicolae din satul Pelgora, raionul Tosnensk, în preajma căruia mi-am petrecut copilăria. La începutul

războiului, în ea încă se mai slujea, însă din 1942, când s-a hotărât evacuarea populației, a fost închisă. După război, când m-am întors în sat, am găsit biserica întreagă și neatinsă: din depărtare i se vedeau crucile, care străluceau în soare. Erau foarte frumoase, din cristal înrămat în metal, reflectând razele soarelui. În biserică toate se păstrasera neatinsse: icoanele, podoabele, obiectele de cult, pictura. Doar slujbe nu se mai țineră.

În anii '50, în sat și-au făcut apariția niște necunoscuți, care au început să scoată tot din biserică și să încarce în mașini, plecând într-o direcție numai de ei știută. Noi, copiii, urmăream toate acestea de la geamurile școlii, care se afla vizavi de biserică. După lecții, alergam să strângem de pe jos iconițele și cruciulițele căzute din mașini. Bunicul meu, fost staroste, plângea. Nu a mai putut afla nimic despre soarta obiectelor de cult. Biserica a fost transformată în depozit și apoi în sală de dans. Mai târziu a fost lăsată în paragină și în batjocura oamenilor necredincioși.

În altar, pe perete, rămăsese însă fresca având chipul Sfântului Nicolae, de mărime naturală. Credincioșii se rugau și se închinau în fața ei. Primarul satului, împreună cu fostul președinte de colhoz, un necredincios, la rugămintea unei învățătoare cărea îi era frică să treacă pe lângă biserică, au acoperit însă cu vopsea fresca.

Peste un timp, fiul necredinciosului a murit într-un accident, chiar în fața bisericii. Familia i s-a destrămat, iar el a plecat din sat. După o congestie cerebrală, primarul a orbit. Restul vieții și l-a petrecut neajutorat, îngrijit de soția sa. Toți credincioșii afirmă: „Aceasta este pedeapsa lui Dumnezeu, pentru că a pângărit lucrurile sfinte!”

Îmi este greu să privesc biserica. Părintele din Liubani a fost la noi. Ne-a spus că este greu de reconstruit biserica, pentru că nu sunt resurse.

Lidia Erohina, orașul Sankt-Petersburg

Scăunelul

Când fiica mea duhovnicească, Lidia Karaseva, era copil, împreună cu fratele său mai mic și cu alți copii se dădeau pe derdeluș cu săniile. Pe derdeluș, sub zăpadă, era o fântână părăsită. Fratele Lidiei a alunecat pe deal și s-a prăbușit cu săniuța în fântână. Au venit repede niște oameni să-l scoată. Mare le-a fost mirarea când au văzut că băiețelul nu s-a înecat, deși fântâna era adâncă. Adus acasă, frecat cu spirt și culcat pe sobă, băiețelul a adormit. Când s-a trezit, a povestit că în fântână era un bătrân care i-a pus sub picioare un scăunel și el a stat așa până când a fost salvat. Iar bătrânelul era cel din icoana de pe perete. Băiețelul avea atunci trei ani.

*Ieromonah
Anastasiie,
orașul Nikolo-Pestrovka,
regiunea Penza*

Binefăcătoarea dezinteresată

S-a întâmplat demult, în 1970. Am primit salariul și în drum spre casă am pierdut portmoneul cu bani. Acasă, când am descoperit pierderea, m-am necăjit atât de tare, încât am căzut în genunchi în fața icoanei Sfântului Nicolae și, cu lacrimi în ochi, l-am rugat să facă o minune. A doua zi, le-am povestit colegelor de serviciu cele întâmplate.

În timpul pauzei de masă, o colegă s-a dus la piață. A intrat în vorbă cu o femeie care vindea semințe și, în treacăt, a pomenit despre necazul meu. Cât de mare i-a fost mirarea când femeia i-a spus: „Ieri eu am găsit un portmoneu exact cu această sumă de bani. Să vină colega ta la mine și să și-l ia”.

La ora fixată, m-am dus la piață. Femeia mi-a dat portmoneul. Dorind să-i mulțumesc, i-am oferit o parte din bani. Ea însă a refuzat: „Nu pot să fac așa ceva, pentru că nu este creștinește”. Auzind aceste cuvinte, i-am povestit despre rugăciunea mea și am rugat-o să ia bani cel puțin pentru o lumânare, ca s-o aprindă la icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni.

Alexandra

*Golovanova,
orașul Pugaciov, regiunea
Saratov*

Celor legați slobozire

În anii '30, un om oarecare a ajuns în lagăr. Condițiile condamnaților erau insuportabile. Într-o zi el a înțeles că, dacă va mai ieși la muncă în pădure, nu se va mai întoarce înapoi în baracă: va muri. Pentru că a refuzat să iasă la muncă, a fost închis în carceră: podeaua, tavanul și pereții erau din fier. Nu exista nici pat, nici scaun. De necaz, a început să plângă. Cu ultimele puteri a strigat: „Sfinte Nicolae, ajută-mă!” Tot atunci ușa s-a deschis. „Acum au venit să-și bată joc de mine”, s-a gândit condamnatul. Dar a intrat un bătrân. El i-a spus: „Mâine să ieși la muncă și, când vă vor alinia, tu să fugi”. Spunând acestea, a ieșit. „Cum vine asta - să fug? Unde să fug? Dar santinelele, câinii?” A simțit însă cum îi revin puterile. A bătut la ușă și a cerut să fie dus a doua zi la muncă.

A doua zi a început alinierea. Niciodată până atunci nu mai fuseseră atât de mulți soldați și câini. Câinii răi, hrăniți pe săturate, lătrau; un ofițer alerga cu niște hârtii în mână în fața condamnaților. Omul nostru ținea bine minte că acum era timpul să fugă. Doar ce a făcut un pas și a ieșit din rând, și s-a lăsat o liniște de mormânt. Nu se auzea nici vorbă omenească, nici lătrat de câine. A privit înapoi: paza și arestații parcă încremeniseră. A început să alerge. O sută, trei, cinci sute de metri... A auzit un strigăt: „Stai! întoarce-te!” Au urmat împușcături. „Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii

de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia" (Ps. 90; 7). Gloanțele zburau din toate părțile, însă niciunul nu și-a atins ținta. Nimeni nu a alergat în urma lui, ca să-l prindă. Au crezut poate că oricum nu va supraviețui singur în pădure și mai ales iarna. El a rătăcit până a ajuns la un bordei. A intrat. Înăuntru era o femeie care gătea. S-a dovedit a fi o așezare de tăietori de lemne. Femeia a înțeles imediat cine era în fața ei și l-a ascuns pe fugar.

La scurt timp au venit și lucrătorii la masă. După ce au plecat ei, femeia l-a hrănit și i-a dat și pâine pentru drum - s-o răsplătească Dumnezeu pentru binefacerile sale! I-a spus cum să iasă la halta de cale ferată. Bărbatul a ajuns cu un tren până la prima stație. La fel de bine a ajuns apoi până la Stalingrad, iar de acolo până în satul lui natal, unde nimeni nu l-a mai căutat și nici nu a mai întrebat de el.

*Calina Borisova, orașul
Volgograd*

Credința unui copil

Aveam o cunoștință împreună cu care mergeam la Biserica Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, de pe strada Ohta, o bătrână, care avea credința unui copil și era o mare rugătoare. Deseori ne întorceam de la biserică pe jos și discutam. Unele din povestirile ei mi le-am notat. Iată una dintre ele:

Mama a murit când eram mică. La scurt timp, tata și-a luat o altă nevastă, care, pentru mine, s-a dovedit a fi o mamă vitregă în sensul cel mai adevărat al cuvântului. Tata era în deplină ascultare față de ea. Într-o zi m-a luat cu el la câmp. Cum am ajuns, tata a deshămat calul, a potrivit plugul și mi-a spus:

- Iar acum ară tu. Ai deja nouă ani. Ești o fată mare și nu trebuie să mănânci pe degeaba!

Și a plecat. Eu am apucat plugul, am mers în urma calului, dar, când am ajuns la capătul câmpului, nu am putut întoarce plugul. În jur - țipenie de om. Nu aveam pe cine întreba și, mai ales, nu avea cine să mă ajute. Am izbucnit în lacrimi: mi-era frică de mama vitregă, că mă va bate. Mi-am îndreptat privirea spre biserică ce se vedea în depărtare, am întins mâinile spre ea și am strigat:

- Părinte Nicolae, ajută-mă! Mi-e frică de mama vitregă, o să mă bată!

Deodată am văzut lângă mine un bătrân, care m-a întrebat:

- De ce plângi? Nu te descurci cu plugul? Apucă de acest inel, îmi spunea el, îndreptând plugul pe o altă brazdă, și continuă tot așa mai departe.

Eu am apucat inelul, calul a început să meargă, iar acest lucru mi s-a părut atât de ușor, încât am început să râd de bucurie.

- Vei reuși? m-a întrebat bătrânul.

- Da, da, am răspuns și m-am întors ca să-i mulțumesc.

Dar el nu mai era. Am înțeles că acest bătrân a fost Sfântul Nicolae.

După aceea, toată viața mi-a plăcut să mă rog, mai ales Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni.

L. N, orașul Sankt-
Petersburg

Eliberarea

Preotul Alexie Kibardin, duhovnicul Țarului, se afla în lagărul din Zabaikalie. Acolo mai erau mulți preoți și credincioși. După moartea lui Stalin, li s-a permis să se roage. Toți sperau într-o schimbare, în amnistie, însă eliberarea lor se lăsa mult așteptată. Într-o zi părintele Alexie a spus la predică: „Știm cu toții că Sfântul Nicolae este un mare mijlocitor. El îi ajută chiar și pe cei necredincioși. Să ne rugăm și noi sfântului pentru eliberarea noastră și să postim trei zile, până în ziua prăznuirii lui”.

Patruzeci de oameni au acceptat să nu primească mâncare, dar au rezistat postului doar douăzeci și șase, printre care și părintele Alexie, care i-a și împărtășit la sfârșit. În ziua prăznuirii Sfântului Nicolae, pe 22 mai 1955, conducerea lagărului a primit înștiințarea despre eliberarea celor douăzeci și șase de condamnați. Cât de mult se tânguiau cei ce nu au ținut postul până la capăt!

Părintele Alexie pleca cu bucurie și cu speranță în suflet. Mai târziu, el își amintea că în timpul călătoriei nu numai că a uitat de grijile care îl măcinau, dar a făcut și un mare păcat: fiind cu gândul mereu la familia sa, nu a mulțumit lui Dumnezeu. El spunea: „Când suntem în necaz, ne amintim de Dumnezeu. Ne este bine când li primim ajutorul, dar să-l mulțumim nu ne ajung niciodată timpul și puterea”. La Moscova, în momentul când cobora din tren, a căzut pe peronul din gară și nu a mai putut să se ridice: partea stângă a corpului i-a paralizat și nu putea rosti niciun cuvânt. Spre fericirea lui, alături de el era un preot din Kalinin, cu care călătorise împreună. De-abia a putut scrie pe un bilețel să nu fie dus la spital, ci să fie urcat în trenul spre Leningrad. Acolo era așteptat. A fost urcat în tren și culcat pe o bancă din vagon.

Rudele îl așteptau deja în gară. L-au adus acasă - toți plângeau și se rugau pentru el. Părintele Alexie cerea iertare de la Dumnezeu și de la Maica Domnului, de la îngerul păzitor și de la Sfântul Nicolae. Peste o lună el s-a însănătoșit și a fost trimis să slujească unde slujise înainte - în Biserica Icoanei Maicii Domnului din Kazan, din satul Vârița.

Alexandr Trofimov

Prin nori, spre soare

Această istorisire am auzit-o în anii '70 de la doi oameni care nu s-au

cunoscut niciodată: de la un aviator, Alexei, și mai târziu de la preotul E.

„Avionul nostru se afla în zbor. Chiar în față ne-a apărut un nor uriaș. Nu puteam să-l ocolim, pentru că aveam o rută bine stabilită. Pe neașteptate - n-o să mă credeți - lângă nor a apărut un bătrân cu barbă albă și în veșminte bisericesti. Ținea în mâini o mătură. Bătrânul semăna leit cu Sfântul Nicolae, dar nu mi-am dat seama decât mult mai târziu, când l-am recunoscut într-o icoană.

Bătrânul a început să facă mișcări circulare cu mătura, de parcă alunga norul sau făcea în interiorul lui un tunel. Intr-adevăr, în nor a apărut o gaură mare și noi am trecut prin ea. De partea cealaltă a norului strălucea soarele. Este greu de crezut așa ceva, însă noi am fost ajutați atunci de către Sfântul Nicolae. Intreg echipajul l-a văzut, iar mai târziu, de fiecare dată când ne aminteam de această întâmplare, nu încetam să ne minunăm."

Vladimir Gubanov, „Rusia sfântă”,
orașul Lipețk

„Căieste-te de păcatele tale!"

Înainte nu credeam în Dumnezeu, deși în copilărie am fost botezată. Am făcut multe păcate grele. Din această cauză viața mea s-a destrămat. Am căzut în deznădejde. Într-o zi, nemaiputând suporta necazurile, am hotărât să mă spânzur. Nu mai voiam să trăiesc, ci doar să se termine o dată toate chinurile. Am început să-mi pregătesc funia. Dar din beci a apărut un bătrân. Era plăcut la înfățișare, cu o față blândă și luminoasă, încălțat în cizme și îmbrăcat într-un cojoc. „În loc să te spânzuri, ar trebui să te rogi", mi-a spus el și mi-a enumerat toate avorturile pe care le făcusem. Ingrozită, mi-am văzut copiii nenăscuți, cu înfățișări groaznice. Îmi era foarte greu din cauza păcatelor dezvăluite, dar bătrânul m-a învăluit cu o privire blândă și a dispărut.

Am plâns mult timp. Mai târziu, când am coborât după el în beci, acolo nu mai era nimeni. Cuvintele bătrânului îmi mai răsunau însă în minte. Gândul sinuciderii m-a părăsit. Am început să mă gândesc serios la viața mea. Am povestit cele întâmplate unei femei credincioase și i-am cerut sfatul. Ea mi-a spus: „Aceasta a fost o minune dumnezeiască. Mergi la biserică și spovedește-te. Dumnezeu îți va ierta păcatele și atunci ți se va schimba și viața".

M-am dus la biserică, unde într-o icoană l-am recunoscut pe bătrânul care mă vizitase, numai că aici era îmbrăcat în veșminte strălucitoare. Am întrebat oamenii din jurul meu: „Cine este acesta din icoană?" „Sfântul Nicolae, a fost răspunsul, Episcopul Mirei Lichiei. Un mare făcător de minuni!"

Minunea săvârșită și mila lui Dumnezeu mi-au schimbat viața. Am început să cred din toată inima. Deseori merg la biserică, mă spovedesc și mă împărtășesc. Mă străduiesc din răspuțeri să duc o viață creștinească. Nu încetez să-i mulțumesc Sfântului Nicolae, ajutorului nostru grabnic în scârbe și necazuri.

*Fragment din cartea pr. Vladimir Emilicev
„Povestiri despre
minuni”*

„Fiule, trezește-te!”

În 1988, fiind încă ierodiacon și slujind în una din bisericile eparhiei Nijegorodsk, simțeam puterea ajutorului minunat al Sfântului Nicolae. Aceasta s-a întâmplat în săptămâna Patimilor, în Vinerea Mare. Toată săptămâna a fost încărcată cu treburi și pregătirea pentru slujba Prohodului. Dormeam doar patru-cinci ore. Eram obosit peste măsură. Pe la ora zece seara, după ce am pregătit totul în altar, am intrat în chilie - la două noaptea începea Prohodul Domnului.

Din cauza oboselii, ochii mi se închideau de la sine. Am hotărât să nu mă culc, ca să nu adorm, ci să mă odihnesc puțin, în fotoliu. Nu aveam ceas, toată nădejdea era în ajutorul plăcutului lui Dumnezeu. L-am rugat: „Părinte Nicolae, grabnic ajutorule, trezește-mă la timp!” Cu aceste cuvinte am adormit imediat. În somn am auzit o voce blândă: „Fiule, trezește-te!” și mi s-a părut că cineva mi-a atins ușor umărul.

*Ieromonah
Anastasiie,
satul Nikolo-Pestrovka, regiunea Penza*

Salvarea de la necinstire

În 1973, la Biserica Icoanei Maicii Domnului „Bucuria celor întristați” a venit o fată de vreo 17-18 ani cu rugămintea să fie botezată, deși părinții ei erau necredincioși și nebotezați. Luând în considerație timpurile tulburi, a fost întrebată cărui fapt se datorează această dorință. Drept răspuns, ea a povestit următoarele:

„Într-o seară târzie mă întorceam singură acasă. Deodată am simțit cum doi tineri m-au apucat de mâini - cu ei mai era și al treilea - și m-au târât într-o curte. Speriată, nu știam ce să fac, și atunci mi-am adus aminte că Dumnezeu creștinilor are un sfânt cu numele Nicolae, care ajută oamenilor în situațiile cele mai grele. M-am adresat lui în gând: «Sfinte al Dumnezeului creștinilor, salvează-mă de la necaz!» Imediat am observat că tinerii care mă târau au căzut, de parcă ar fi fost loviți de o putere nevăzută. În fața mea a apărut un bătrân îmbrăcat într-un veșmânt negru și mi-a spus: «Nu-ți fie frică, te conduc până acasă!»

Mergeam fără să scoatem un cuvânt. Când am ajuns lângă casa mea, am vrut să-i mulțumesc, dar el nu mai era. A doua zi, analizând cele întâmplate în ajun, am ajuns la concluzia că cel care m-a ajutat nu a fost

altul, decât Sfântul Nicolae. De aceea, drept mulțumire pentru salvarea mea, am hotărât să mă botez."

Tânăra a fost botezată. Ea s-a împărtășit și a mulțumit Sfântului Nicolae pentru ajutor.

*„Blagovest", orașul
Riazan*

Vârtejul

Un căpitan al unui vas pescăresc povestea:

„Eram pe Marea Albă, dar ea nu ne-a întâmpinat cu blândețe. Valurile grele se loveau unul de altul, vârful lor erau numai spumă și creau o imagine sinistră. Peste puțin timp am observat că de vasul nostru se apropia un vârtej. Pe dată ne-a apărut gândul: acesta e sfârșitul... Am coborât pânzele. Valurile deja spălau puntea. Erau momente când credeam că vasul a început să se cufunde. Unul din marinari a strigat: «Trebuie să cerem ajutor de la Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. Pe mulți i-a salvat de la înec!»

Toți s-au aliniat ca la jurământ și, fără nicio comandă, au început să strige într-un glas: «Sfinte frate Nicolae, scoate-ne din necaz!» Inima când ni se strângea, când bătea cu putere, încât îi auzeam bătăile. Vârtejul, în toată furia lui, se apropia tot mai mult de noi. Ne simțeam mici și neputincioși, ca niște purici. Aveam doar o singură speranță: Sfântul Nicolae. Fețele tuturor erau congestionate și schimonosite de frică...

Deodată, un tânăr marinar - aiurind sau de frică, nu știu - a început să vorbească repede: «Știam că vei veni și ne vei ajuta! Tu iubești oamenii. Mama se roagă ție întotdeauna. Bunicuțule, drăguțule, mi-e frică! Ia-ne pe toți într-o barcă și salvează-ne!» Băiatul plângea.

După o clipă de tăcere, căpitanul a continuat:

„Eu l-am strâns la piept, acoperindu-i ochii, ca să nu vadă dezastrul, însă el continua să vorbească, adresându-se cuiva: «Da, da! Vom face întocmai!» În aceeași clipă vârtejul și-a schimbat brusc direcția. Am spus băiatului: «Totul a trecut. Suntem salvați!» Tânărul emoționat ne spunea printre lacrimi: «Sfântul Nicolae s-a apropiat într-o barcă de vasul nostru și nu a lăsat ca vârtejul să se apropie de noi». Niciunul dintre marinari, afară de acest băiat, nu l-a văzut pe Sfântul Nicolae, dar eu am auzit destul de bine convorbirea lui cu cineva nevăzut.

Corabia noastră a rătăcit mult timp pe mare. Pistoanele erau defecte, hrana pe sfârșite, iar cu foamea, cum se spune, nu-i de glumă! Băiatul nu înceta să ne încurajeze. Cu naivitatea unui copil ne spunea: «Bunicul Sfântul Nicolae ne-a salvat de la moarte. Nu i-ar fi greu să ne salveze și de la foame. Doar că ne-a poruncit să ne rugăm la masă, chiar ne-a amenințat și cu degetul. Iar eu i-am strigat: Da, da! Vom face întocmai!» Eu i-am confirmat cuvintele, însă atunci, pe moment, am crezut că de frică începuse să aiureze.

Am coborât imediat în cambuză. Bucătăreasa s-a însemnat cu semnul crucii, întreg echipajul i-a urmat exemplul. Ne-am așezat la masa

goală, în timp ce tânărul continua să ne încurajeze: «Sfântul Nicolae nu ne va lăsa de izbeliște!» Țin minte că l-am bătut pe umăr și m-am gândit: «Iată cum poate omul, cu credință, să liniștească și marea!» Deodată s-a auzit strigătul bucătăresei: «Veniți repede! Ne apropiem de o insulă!» Când am ajuns pe țărm, am găsit o colonie mare de păsări. Cum îi mai mulțumeam noi Sfântului Nicolae! La fiecare pas întâlneam numeroase cuiburi cu ouă de pescăruși și de păsări polare. Datorită acestor ouă, noi am putut supraviețui!"

*Vasilisa, orașul Pohvistevo, „Blagovest”,
orașul Samara*

Hoții

O văduvă i-a povestit unei locuitoare din orașul Riazan, Liubovi Rasskazova, o întâmplare care a avut loc în decembrie, în ajunul prăznuirii Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, Episcopul Mirei Lichiei. Văduva, care pe atunci locuia la țară, a hotărât să taie porcul și s-a adresat după ajutor unor bărbați. Aceștia s-au învoit cu bucurie. Ei au tăiat carnea și au pus-o la păstrare în tindă. Seara, femeia se pregătea să plece la biserică, la vecernie. Bineînțeles că îi era frică să nu-i fure cineva carnea. S-a rugat însă Sfântului Nicolae și a plecat la biserică. Când s-a întors acasă, ea a văzut că nu s-a întâmplat nimic. Dimineața, femeia s-a rugat din nou sfântului și a plecat.

Între timp, bărbații care au tăiat porcul au pândit momentul când femeia lipsea și au intrat în casă, ca să fure carnea. Dar în tinda casei ei au zărit un bătrân, care i-a întrebat cu severitate: „Ce căutați aici?” Uluiți, hoții nu știau ce să-i răspundă, însă bătrânul a continuat: „Cum ați venit, așa să și plecați!” Aceștia au ieșit printr-o deschizătură mică, pe care o făcuseră pentru a pătrunde în casă.

Când femeia s-a întors acasă, hoții au încercat să afle cine era bătrânul. Unul dintre ei chiar a venit la ea, a intrat în casă, i-a urat sărbători fericite și a întrebat-o dacă nu cumva a avut oaspeți. Văduva i-a răspuns că nu avut pe nimeni, însă el i-a dat de înțeles că a văzut un bătrân. Femeia a căzut pe gânduri. Peste un timp, i-a spus: „Înainte de a ieși din casă, m-am rugat lui Dumnezeu și l-am rugat pe Sfântul Nicolae să aibă grijă de carne. Inseamnă că acest bătrân nu putea fi altcineva decât Sfântul Nicolae”.

Hoțul a înțeles cu cine au avut ei de-a face. Speriat, i-a povestit totul femeii și i-a cerut iertare.

*„Blagovest”, orașul
Riazan*

Adevărul

„Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!” De adevărul acestor cuvinte m-am convins încă o dată, după ce am auzit povestirea Mariei Lavrentievna despre învățătoarea ei. „ Bunica mea ne ducea deseori la biserică ce se afla la o depărtare de zece kilometri de casa noastră. Ne aduna pe toți nepoții, lua pâine și lapte și rămâneam peste noapte în biserică. Într-o sâmbătă nu m-am dus nici la școală, atât de mult voiam să merg la biserică împreună cu bunica.

Luni, când am apărut în clasă, învățătoarea deîndată m-a așezat la colț, în genunchi. Pe bănci noi aveam niște găuri, făcute special pentru cerneală. Ea lovea cu degetul în una din aceste găuri și striga: „la te uită la ce s-a gândit ea: Maica Domnului, Sfântul Nicolae! In loc să vină la școală, ea s-a dus la biserică!”

Ea m-a pedepsit aspru, iar peste puțin timp i s-a întâmplat o nenorocire. Ce anume a fost, nu știu, dar știu sigur că s-a tras în ea cu o armă. Din cauza rănii, a trebuit să i se amputeze mâna. Era exact acea mână cu care lovea în bancă, certându-mă.

Au trecut mulți ani. Întâmplător, ne-am revăzut într-o zi. Când m-a zărit, a început să plângă. Ea rămăsese singură, iar în viață avusese parte doar de necazuri. Mi s-a făcut milă de ea...”

Și mie mi s-a făcut milă de ea, însă ce se mai putea face? Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!

Evghenii Sanîn, orașul Sankt-Pețersburg

Cinstiți sărbătoarea Ierarhului Nicolae

Familia mea era necredincioasă. Într-un an, pe 22 mai, ziua prăznuirii moaștelor Sfântului Nicolae, ai mei au hotărât să pună cartofi în pământ. Din această cauză eram foarte necăjită. Le-am spus: „Nu putem lucra, pentru că este sărbătoare”. Ei însă nu m-au ascultat, iar eu nu am mai insistat, nedorind să mă cert. Dimineța, eu nu mă simțeam bine. Pe la amiază toți au plecat să pună cartofi. Peste câteva zile au dat înghețurile, iar când a venit vremea să-i scoatem din pământ, cartofii erau mâncați de viermi. „Iată, - le-am spus eu - ce înseamnă să pui cartofi în zi de sărbătoare!” Iartă-ne, Sfinte Nicolae!

M. Gavrilova, orașul Ialutorovsk

Obiectul pierdut

De obicei, în decembrie, eu aduc cu tractorul fân de pe câmp. Când

este multă zăpadă, aduc fânul cu ajutorul unor plase. Intr-o zi, când veneam acasă, am observat că îmi lipseau actele și permisul de conducere. Le păstram după placa de deasupra parbrizului. Probabil că ele au alunecat de acolo din cauza vibrației, iar portofelul, în care țineam actele, a căzut din cabină, sub roțile tractorului. În urma tractorului era un stog de fân. Era sigur că actele au ajuns sub roți și apoi au fost îngropate în zăpadă.

Eram foarte necăjit. Dar mi-am amintit că pe lângă permis mai aveam și o iconiță cu chipul Sfântului Nicolae. În suflet mi s-a așternut pacea. De ce să-mi fac griji, dacă printre acte se afla și iconița cu ocrotitorul călătorilor? În scurt timp am și uitat de necazul meu. Însă într-o zi de primăvară, un consătean de-al meu mi-a adus actele. El le găsisese în pădure, exact în locul pe unde trecusem. Actele nici nu s-au umezit, cu toate că iarna a fost grea și cu multă zăpadă. Pe lângă acte, Sfântul Nicolae mi-a înapoiat și iconița sa.

Nicolae Surtaev, Republica Altai

Recăpătarea vederii

Arhiepiscopul Nikon de Vologda își amintea despre o întâmplare care demonstrează încă o dată legătura strânsă a locuitorilor cerului cu cei de pe pământ. Într-un sat locuia un oarecare creștin evlavios, care nu lipsea de la nicio slujbă, mai ales în zilele de sărbătoare. Odată, în ziua prăznuirii Sfântului Nicolae, soția lui, grăbindu-se să termine lucrul pentru a nu întârzia la slujbă, a uitat să închie ușa de la casă.

În sat locuia și un hoț, cunoscut de întreg satul. Observând casa descuiată, el a intrat și a luat tot ce era de valoare. Le-a adunat pe toate într-o legăturică și a dat să iasă. Tocmai atunci însă a intrat și Sfântul Nicolae, îmbrăcat în veșminte arhieresti. L-a privit supărat pe hoț și i-a spus: „Oamenii care îl iubesc pe Dumnezeu au uitat din mare grabă ușa descuiată, iar tu ai profitat de ocazie pentru a fura tot ce au câștigat cu sudoarea frunții lor!” Spunând acestea, l-a lovit peste obraz și hoțul, dintr-o dată, a orbit.

Inspăimântat, hoțul a început să bâjbâie prin odaie, încercând să iasă, dar nu reușea. Când stăpânii s-au întors de la biserică, l-au găsit pe hoț plângând amarnic. El le-a povestit ce i s-a întâmplat și cum Sfântul Nicolae l-a pedepsit. Hoțul a fost condamnat. Când a trebuit să fie dus sub escortă în altă localitate, el a dorit să intre într-o biserică unde se afla icoana Sfântului Nicolae. În genunchi, cu ochii în lacrimi, și-a cerut iertare de la sfânt și a promis să nu mai fure. Iar după ce a sărutat icoana, el și-a recăpătat vederea.

Tatiana Komissarova, orașul

Cistopol

Povestirea unui marinar

Nu întâmplător marinarii îl consideră pe Sfântul Nicolae ocrotitorul lor. Multe minuni a săvârșit el și cu mine, cu echipajul meu și cu familia mea. În timpul lungilor mele călătorii, am avut parte de multe: furtuni mari, necazuri, confruntări cu conducerea țărilor străine, care ne priveau cu dușmănie, însă întotdeauna în ajutor ne venea Sfântul Nicolae.

Am reținut mai ales minunea care s-a întâmplat cu noi în Amsterdam. Noaptea, vasul nostru a fost încărcat cu marfă, iar dimineața am ieșit din port și ne îndreptam spre Suedia. La început vizibilitatea era bună, însă cum am intrat în canalul Amsterdam, s-a lăsat o ceață deasă. Prora corabiei nu se vedea. Ne țineam la 20-30 de metri distanță, de-a lungul malului drept al canalului, care abia se zărea. Au fost luate toate măsurile de precauție. La prora se afla un marinar experimentat. Dar pericolul cel mai mare era înaintea: ecluza strâmtă care dădea din canal în mare. Era foarte riscant. Cea mai mică greșeală se putea solda cu un accident grav.

În cabina de comandă domnea o tăcere de mormânt. Cu privirea ațintită înaintea, mă rugam, punându-mi toată speranța în mila lui Dumnezeu și în ajutorul Sfântului Nicolae. Din nou cârmaciul a luat legătura cu cei de pe ecluză și le-a comunicat că vizibilitatea a rămas aceeași: 40-50 de metri. Să ancorăm și să așteptăm până când se risipea ceața era imposibil, căci nu aveam unde. Deodată, cu cinci minute înainte de a ajunge la ecluză, s-a petrecut o minune. Spre uimirea cârmaciului și a întregului echipaj, ceața s-a risipit. Soarele strălucea și noi am intrat cu bine în ecluză. Cineva a spus: „A fost o simplă coincidență!”, însă eu sunt sigur că și de data aceasta ne-a ajutat Sfântul Nicolae.

Victor Demidov, orașul Sankt-Petersburg

Hrănitul celor flămânzi

Familia mea era foarte credincioasă. În casa noastră se păstrau icoanele Mântuitorului, a Maicii Domnului și a Sfântului Nicolae. În fața lor ardea întotdeauna candela. În anii grei de după revoluție, părinții împreună cu noi, copiii - eram trei, de la vârsta de un an până la cinci ani -, locuiam în Smolensk. Tata avea serviciu, iar mama, pentru a ne hrăni, se ducea în satele de prin apropiere și schimba hainele pe pâine, lapte, făină - orice găsea, însă nu reușea întotdeauna și foamea o silea să mai încerce încă o dată.

Îmi amintesc cum o dată mama ne-a promis că ne va aduce lapte, ne-a încuiat în casă și a plecat. S-a întors plângând, a pus în fața noastră un bidon plin cu lapte, iar alături, geanta cu haine. Fără să spună ceva, a îngenunchat în fața icoanelor. Plângea și-i mulțumea Sfântului Nicolae. Noi, copiii, nu înțelegeam nimic, dar am început și noi să plângem.

Mai târziu, mama ne-a povestit următoarele: în ziua aceea, înconjurase satul Cermuști și nu putuse face rost de nimic. Mergea necăjită, pentru că ne promisese lapte, dar nu reușise să obțină nicio picătură. Așa ajunsese la hambarul de la marginea satului. Acolo văzuse un bătrân care îi făcea semn cu mâna, de parcă voia să-i spună ceva. Mama s-a apropiat, iar el i-a spus: „Dă-mi vasul pentru lapte”. El s-a dus în spatele hambarului, apoi s-a întors cu bidonul plin cu lapte. „Mergi în pace. Du copilașilor tăi lapte!” Mama a vrut să-i mulțumească, a înconjurat hambarul de câteva ori, dar n-a mai găsit pe nimeni. Bătrânul dispăruse. Oare nu a fost aceasta o minune?

M. P., orașul Sankt-Petersburg

Minunea

Dumnezeu săvârșește nu doar minuni mari, ci și unele mici, cum s-ar spune, cele de fiecare zi. În copilărie, deasupra patului meu era atârnată o iconiță a Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Aproximativ de la vârsta de doi ani până la cinci, de două ori pe lună, dimineața găseam sub pernă o bomboană. Nimeni din rudele mele nu mi-a pus vreodată bomboane, ci, dimpotrivă, ei credeau că eu le ascundeam sub pernă. Poate că este greu de crezut, însă eu le mâncam și eram încredințat că erau trimise de Dumnezeu și de Sfântul Nicolae. Această minune mi-a întărit credința. Acum eu cred cu tărie în ajutorul sfântului și deseori mă rog lui. Iar Dumnezeu mă ajută întotdeauna.

*„Sfânta Rusie”, orașul
Lipețk*

„Acesta este Nikola!”

În timpul războiului, cuterele noastre minau golful Țemesk, aflat sub controlul bateriilor germane. Minam, bineînțeles, doar noaptea. Odată, în timpul unei astfel de operațiuni, unuia dintre cutere i-a cedat motorul. Defecțiunea nu s-a putut stabili. Se apropiau zorile. Detașamentul de cutere s-a retras. Vasul rămas nu mai avea nicio șansă de salvare. Timonierul a înțeles că acesta îi era sfârșitul și a hotărât să mai doarmă puțin. În somn a văzut cum un bătrân i-a spus:

- De ce ai părăsit postul? S-a găsit defecțiunea. Mergeți toți la locurile voastre și - înainte!

Când a reușit să ajungă la timonă, a auzit aceeași comandă. Au reușit să se salveze chiar în ultima clipă. După ce a fost înlocuit, s-a prezentat în fața căpitanului:

- Pe corabie se află un bătrân... Și i-a povestit tot ce s-a întâmplat. Căpitanul nu s-a mirat câtuși de puțin.

- Oare nu știi că acesta este Nikola?

Marinarii nu au putut afla prin ale cui rugăciuni au rămas ei în viață.

Se mai povestește că demult, într-o noapte furtunoasă, în parapetul din Capul Hersones, la o vizibilitate mică, o corabie de mărfuri naufragiase. Întreg echipajul se ruga Sfântului Nicolae. Deodată, în depărtare, ei au auzit clopotul salvator al unei mănăstiri ce se afla aproape de mal. Marinarii au reușit astfel să se orienteze, au ancorat și s-au îndreptat spre mănăstire. Mare le-a fost mirarea când au aflat de la călugări că în acea noapte și în acel ceas nu a bătut niciun clopot! În cinstea acestei minuni, proprietarul vasului a comandat un clopot mare, care a fost sfințit în cinstea Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Acest clopot se află și astăzi pe locul unde a avut loc minunea.

Vladimir

Priluțki,

„ Semeinaia pravoslavnaia gazeta

”

Datinile bunicii

Răposata mea bunică a fost o femeie foarte credincioasă. Ea mi-a relatat aceste două întâmplări. Într-o localitate din Mordovia, pe malul râului Urs, unde locuia ea pe atunci, erau două biserici: o catedrală și o bisericuță. În timpul războiului civil, în sat a venit Armata Roșie, care a anunțat că au venit timpuri noi și catedrala trebuie dărâmată. Oamenii s-au adunat la sfat. Ei au hotărât să mute icoanele și toate obiectele sfinte din catedrală în bisericuță, iar ce nu va încăpea, să fie împărțite pe la casele preoților.

În acele zile s-a pierdut icoana făcătoare de minuni a Sfântului Nicolae. Au căutat-o trei zile. Într-un sfârșit, au găsit-o într-o pădure, agățată pe cel mai înalt și mai frumos pin. Țăranii au încercat să-l doboare cu ajutorul unui ferăstrău, însă dinții lui zburau în toate părțile; au încercat să-l taie cu toporul, dar și acesta s-a rupt. Atunci l-au chemat pe Mitropolitul Mordoviei. El i-a ascultat cu atenție și a spus că este nevoie de multă rugăciune. S-au rugat trei zile și trei nopți. În a patra zi, dimineața, mitropolitul s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de pin, l-a aplecat fără greutate, iar când icoana a fost dată jos, cu aceeași ușurință l-a îndreptat la loc. După acest eveniment, oamenii au așezat icoana la loc, în catedrală, unde se află până astăzi.

În timpul foametei, care a urmat războiului civil, o femeie credincioasă, care și-a dedicat viața lui Dumnezeu și slujirii oamenilor, s-a dus într-o seară după apă. Ea a întâlnit lângă fântână un bătrân. După îmbrăcăminte a înțeles că acest om s-a aflat mult timp în călătorie și, mai ales, că era foarte obosit. Femeia i-a spus: „Taică, văd că vii de departe. Rămâi peste noapte la mine, iar mâine, cu ajutorul lui Dumnezeu, îți vei continua drumul!”

Bătrânul a acceptat propunerea femeii. Dimineața, după ce s-au rugat împreună, bătrânul i-a cerut să-l conducă până la poartă. Când femeia s-a întors în casă, a găsit pe masă două pâini mari. A ridicat ochii la icoană și a înțeles că îl găzduise pe însuși Sfântul Nicolae.

Alexei Ivanov,
Satul Troițkoe-Antipovo, regiunea
Moscova

Rugăciunea mamei

După război, la noi a stat în gazdă o femeie credincioasă, Maria Nicolaevna Nikiforova. Cât a durat războiul, ea se ruga neîncetat ca fiul ei să rămână în viață. El s-a întors acasă și a povestit mamei și surorii sale următoarele:

A căzut prizonier, însă a reușit să evadeze. Împreună cu el au evadat și alți câțiva prizonieri. Nu știau însă în ce parte s-o apuce ca să ajungă la trupele rusești. Dimineața, fugarii au zărit în fața lor un pod, iar de partea cealaltă a lui, o poieniță. În mijlocul acesteia se înălța o casuță. Ei au intrat și au găsit înăuntru o masă încărcată cu mâncare. Au mâncat și, obosiți, au adormit imediat.

Mai târziu, în casă a intrat un bătrân, care, conform descrierii lor, era Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. El i-a trezit și le-a spus să plece cât mai repede, le-a arătat drumul și a mai adăugat să nu se mai oprească nicăieri. Așa au ajuns ei până în unitatea noastră.

„Pravoslavnoe Slovo”, orașul
Volgograd

Bunicul

Era în anul 1937. NKVD-ul lovea cu furie. Sufereau îndeosebi clericii și credincioșii. A fost arestat și a dispărut fără urme părintele parohiei Șovsk, au fost date jos clopotele Bisericii Nașterea Domnului, altarul și icoanele au fost distruse. Niciun țăran nu a participat la aceasta nelegiuire și profanare. Acestea au fost săvârșite de oameni special aduși, beți și care se comportau mai rău ca animalele.

Tot atunci din sat a dispărut și o fetiță, Nina. Mama a trimis-o la pășune să aducă vaca. Era o zi senină și blândă, câmpul era plin de romanite. Jucându-se, fetița nu a observat că vaca a dispărut. Iar când și-a dat seama, a pornit s-o caute. Tot plângând, a ajuns pe un câmp de secară. A mers așa până seara, când a constatat că se afla într-un loc complet necunoscut. În față îi apărură o pădure întunecoasă.

Nina cutreieră pădurea, încercând să găsească vaca și drumul spre

casă. Intr-un sfârșit, obosită și speriată, se așeză pe o movilită și adormi. Dimineața, când s-a trezit, lângă ea stătea un bătrân, îmbrăcat într-o haină albă, cu opinci. Sub braț ținea un cojocel, iar pe umăr avea un sac de pânză. Cum l-a văzut, Nina a început să plângă.

- Ce ai pățit, copilă? a întrebat-o bătrânul, cu blândețe.

Nina i-a povestit necazul său.

Bătrânul s-a așezat lângă ea, a așternut pe pământ cojocelul, iar pe el a pus mâncarea scoasă din sac. Au mâncat apoi amândoi din cele trimise de Dumnezeu.

După aceea bătrânul a luat fetița de mână și au pornit la drum. Mergeau și bătrânul o încuraja întruna:

- Nu plânge! Găsim vaca și ne întoarcem la mama, acasă.

Când fetița obosea, el o lua în brațe.

Între timp, întreg satul s-a pus în mișcare. Oamenii cutreierau toate râpele și pădurile, însă în zadar. Și iată că, după patru zile, când toți credeau că nu mai era nicio șansă ca fetița să fie găsită, ea a apărut în chip minunat, nu departe de sat. Ședea pe o movilită, iar alături de ea păștea liniștită vaca, alungând cu coada muștele.

Toți sătenii o întrebau pe fetiță unde a fost și ce a mâncat. Fetița ținea minte doar că a mers cu bătrânul prin niște locuri minunate, cum sunt doar în rai, că tot timpul strălucea soarele și nu era noapte, că păsări minunate cântau și i se așezau pe mâini. Bunicuțul avea puțină pâine și apă într-o sticlă. Când flămânzeau, mâncau și beau, iar a doua zi mâncarea apărea la loc.

Fericită, mama și-a adus copilul acasă. Dintr-un dulap ea a scos o icoană pe care o salvase în timpul dărâmării bisericii și a spus:

- Fetița mea, să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru salvarea ta minunată!

Nina a privit icoana și nu a putut să rostească decât: „Bunicuțul!”...

Știrea s-a răspândit repede prin sat, însă nu a fost dezvăluită niciunui străin, căci pentru o asemenea afirmație puteai fi învinuit de instigare religioasă și trimis acolo unde fusese trimis și părintele. Dar oamenii continuau să păstreze în inimi această minune.

Nicolae Popov, regiunea Lipețk („Tânăra Rusie”)

Bătrânul din gară

Cine nu-l cunoaște pe Sfântul Nicolae cel Milostiv? Numele lui este rostit nu numai de creștini, ci și de oameni de alte confesiuni. Icoane cu chipul lui pot fi întâlnite atât în biserici și în casele oamenilor, cât și în îndepărtata tundră, în taiga, în iurtele nomazilor, precum și în cabanele vânătorilor.

Multe s-au scris despre ajutorul lui, dar se pare că multe au rămas și nescrise. Cine a trăit în China cunoaște că mulți chinezi și buriați îl cinstesc pe sfântul lui Dumnezeu. Nu o dată Sfântul Nicolae i-a salvat pe cei care l-au chemat în rugăciune. Despre o astfel de întâmplare vrem să povestim și

noi.

Intr-o gară din orașul Hrabrin se găsea icoana Sfântului Nicolae, ocrotitorul călătorilor. Ea a fost împrejmuită cu un garduț, iar alături se afla un mic sfeșnic. Lângă sfeșnic, într-o cutie, erau lumânări. Rusul este obișnuit ca la orice lucrare a sa să ceară binecuvântarea Domnului. Înainte de călătorie, oamenii se apropiau de icoană, aprindeau lumânări, puneau banii alături, în cutie (niciodată nu s-a întâmplat ca ei să dispară) și se rugau sfântului. Deseori, în fața icoanei puteau fi văzuți și chinezi care se rugau în genunchi. La ieșirea din gară ajungeai în cealaltă parte a orașului, numită Pristani, care ducea la râul Sungari - un râu mare și lat. Locuitorii îl numeau „vicleanul”, pentru că se întâmpla ca liniștitul Sungari să se acopere brusc cu valuri mari, amenințând astfel să scufunde bărcile. Barcagiilor, care în acel moment se aflau pe râu, le venea foarte greu să le mențină la suprafață. Au fost și cazuri când valurile le-au răsturnat.

Odată, într-o astfel de furtună a nimerit și un chinez. Cu toate că era marinar cu experiență, el nu reușea să învingă valurile, care îl amenințau din toate părțile. Deodată și-a amintit de icoana din gară și a început să strige: „Bătrânul din gară, ajută!”

Mai târziu el povestea că dintr-o dată, în chip minunat, s-a trezit pe mal. După ce și-a venit în fire, a alergat la gară, a căzut în genunchi în fața icoanei și printre lacrimi a povestit cum a fost salvat de acest „bătrân din gară” (așa era numit sfântul de către chinezi, într-o rusă stâlcită).

Uneori sfântul se înfățișa și ca acuzator înfricoșător. Odată în gară era multă lume. În fața icoanei stăteau credincioși, ardeau lumânări. S-au apropiat și câțiva soldați din armata roșie. Unul dintre ei se lăuda: „Uite acum îmi aprind o țigară de la candelă!” Ceilalți încercau să-l oprească: „Să nu faci asta! La ce-ți trebuie?” El însă o ținea morțiș: „Dacă există Dumnezeu, să mă pedepsească!” Cu aceste cuvinte, s-a aplecat deasupra icoanei, a aprins țigara de la candelă și, zâmbind, s-a întors la tovarășii săi. Soldatul avea atârdate la brâu câteva grenade. Dintr-o dată, inexplicabil, ele au explodat, rupându-l în bucăți. Cu toate că explozia a fost puternică, nimeni din cei aflați în gară nu a suferit.

*A. Kuzminskaia, „Sobornaia vesti”,
1994*

Despre post

Intr-un sat, niște părinți credincioși și-au însurat fiul. Nora avea o fire blândă și îngăduitoare. În ajunul postului Sfinților Apostoli Petru și Pavel, socrul i-a spus: „Draga mea, noi, în familie, avem un obicei - în timpul postului mâncăm mai simplu. Slănina o ascundem în cămară și postim. Ești de acord să ții post?” „Da”, a răspuns nora.

Ea lucra la colhoz. A doua zi când a ieșit la lucru, și-a adus de acasă mâncare de post. Toți au luat-o în râs: „la vedeți! O sfântă a apărut printre noi! S-a făcut călugăriță și acum postește!”

A suportat o zi. A doua, nu a mai răbdat. Supărată, a venit acasă:

- Nu mai postesc. Toți își bat joc de mine. Nu mai suport. Oamenii nu

postesc și vreau să fiu și eu în rând cu ei!

- Cum voiești! i-a spus socrul. Noi nu obligăm pe nimeni. Și i-a deschis camera unde se păstra slănina.

În ziua următoare, la lucru, în timpul pauzei, în văzul tuturor, a scos slănina, dar de data aceasta nimeni nu a mai spus nimic. Ea a mâncat și a adormit. Pauza s-a terminat, dar ea continua să doarmă. Au încercat s-o trezească, însă n-au reușit. Ea doar tresărea în somn și gemea. Așa a dormit mult timp. Când s-a trezit, a spus doar:

- Râdeți de mine cât vă poștește inima; eu voi posti mai departe!

Și a povestit următoarele: Cum a adormit, s-a apropiat de ea un bătrân, a apucat-o strâns de mână și i-a spus:

- Să mergem!

A dus-o pe un drum îngust și înfricoșător. În depărtare se auzeau gemete omenеști. El a condus-o la o prăpastie în care fierbea ceva. În jur se auzeau doar strigăte și gemete.

- Sari! i-a spus bătrânul, că doar tu spuneai: „Vreau să fiu și eu în rând cu ei!” Vezi cum ajung oamenii...

- Nu, bunicule, te implor, iartă-mă! Voi posti până la moarte. Și voi povesti tuturor ce pedeapsă îi așteaptă dacă nu postesc!

Urmele degetelor lui i-au rămas pe mână până la sfârșitul vieții.

m. M., Biserica Adormirii Maicii Domnului

Operația

În spital era operat un om. Brusc, când chirurgul terminase operația, a început hemoragia. Medicul nu pricepea de unde curgea sângele. A trimis după un alt medic și se gândea: „Până vine el, omul poate să moară.” În disperare, a strigat: „Nicolae, Făcătorule de minuni, ajută-mă!” În aceeași clipă, unul din asistenți i-a spus ceva, iar el, pentru o secundă, și-a întors privirea de la masa de operație. Când s-a uitat din nou la bolnav, hemoragia încetase la fel de brusc precum și începuse. De atunci acest chirurg și colegii săi nu încep nicio operație fără să se roage. Astfel au ajuns ei la credință.

*Nelly Toropkova, orașul
Armavir*

Stația

S-a întâmplat în mai, de sărbătoarea Sfântului Nicolae. Mama se întorcea acasă de la biserică. Stătea lângă terasă, așteptând să vină vreun mijloc de transport, însă toate mașinile treceau pe lângă ea - nimeni nu voia să ia o bătrână. De prea mult stat în picioare, mama a obosit. Iar când a văzut în depărtare o mașină, s-a rugat cu lacrimi Sfântului Nicolae s-o

ajute să ajungă acasă. Mașina a trecut cu viteză, dar brusc, la o depărtare de vreo sută de metri, s-a oprit. A ieșit o femeie și i-a făcut semn cu mâna, invitând-o să urce. Fericită, mama a alergat la mașină, iar când a dat să urce, a văzut fețele speriate ale pasagerilor. Nu era niciun loc liber. „Mătușico, tu nu cumva ne-ai blestemat?” a întrebat-o femeia. Spune-mi sincer: la ce te-ai gândit când așteptai?” „Nu, nu v-am blestemat. Doar m-am rugat Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, ca să oprească mașina. Vă mulțumesc că vi s-a făcut milă de mine și ați oprit”. Unul din pasageri a tras o perdeluță din colțul din dreapta al geamului din față, unde era atârnată iconița Sfântului Nicolae. Toți cei din mașină, cu emoție și într-un glas, au exclamat: „Iată, el ne-a oprit.” „În momentul în care am trecut cu mașina pe lângă tine, a continuat femeia, din colțul în care se află iconița Sfântului Nicolae s-a auzit brusc un pocnet și mașina s-a oprit.”

Astfel, deși clăie peste grămadă, mama a ajuns cu bine acasă.

*V.G. Savelieva, orașul
Samara*

Nădejdea

Seara, când eram în casă cu fiul meu, au intrat peste noi trei tineri - se vedea clar că erau tâlhari. Au cerut de la el o sumă mare de bani sau apartamentul în schimb. Termenul - 24 de ore. „Dacă te vei plânge miliției, nu mai ai zile de trăit!”, l-au amenințat și ne-au tăiat firul de la telefon, spunând că vor veni a doua zi după răspuns.

Eram în stare de șoc. Afară nu puteam ieși, de frică să nu fim urmăriți. Copiii nu puteau merge la școală, de teamă să nu fie răpiți. De bani nici nu putea fi vorba. Să împrumutăm, nu aveam de la cine. Și cine ne-ar fi împrumutat într-o astfel de situație? Ne-a cuprins deznădejdea: fiul meu nu avea nicio vină, iar bandiții ne șantajau.

A urmat o noapte groaznică. Ne simțeam ca într-o închisoare. Nu-mi ajung cuvintele ca să descriu frica noastră! Fiind un om credincios, știu că în asemenea situații „ajutorul meu vine de la Domnul, Cel Ce a făcut cerul și pământul”. Am început să ne rugăm, fiecare cum putea: Mântuitorului, Împărătesei cerului și, desigur, Sfântului Nicolae, ajutorul grabnic al celor aflați în necazuri.

A trecut termenul stabilit, a trecut și de miezul nopții, a venit și dimineața, a trecut și a doua zi. Seara, am ieșit la magazin - în jur nimeni, era liniște. A trecut și a treia zi. Am înțeles puterea rugăciunii, a speranței în ajutorul lui Dumnezeu. Răufăcătorii au dispărut ca prin minune, iar cu ajutorul lui Dumnezeu am recăpătat pacea.

*M.P., orașul Sankt-
Petersburg*

Ceream din tot sufletul

Soțul meu, Nikolai, și-a rănit degetul mare de la picior cu ferăstrăul, zdrobindu-și osul. Aproape o lună a mers zi de zi la spital; i-au pus ghips, însă degetul continua să sângereze. Soțul avea febră și frisoane. Imi făceam griji pentru el. Noi suntem credincioși, mergem împreună la biserică. Într-o zi mi-a venit o idee: să merg la biserică și să cer ajutorul Sfântului Nicolae. Am venit la biserică și m-am rugat din tot sufletul. Trei zile mai târziu, soțul meu s-a vindecat. I-au scos bandajele, iar peste un timp nici nu mai șchiopăta. Iată ce ajutător minunat este Sfântul Nicolae!

K.N., orașul
Zelenogorsk

Camera Sfântului Nicolae

Un fost lucrător NKVD, Dimitri Efimov, a relatat următoarea întâmplare:

În vara anului 1938 a fost repartizat în raionul Novoderevensk. Trebuia să-și caute o locuință, însă acest lucru s-a dovedit a fi greu, întrucât cei care veniseră înaintea lui ocupaseră cele mai bune case. Lucrătorii administrației locale au hotărât să-i închirieze o cameră la o femeie văduvă. Ea le-a spus că nu se poate acest lucru, deoarece camera aparține Sfântului Nicolae.

Cerându-i să descuie camera, au intrat și au văzut o icoană mare, de la podea până în tavan, a Sfântului Nicolae. Cu toate lacrimile sărmanei văduve, icoana a fost urcată în podul casei. În cele din urmă femeia s-a dat bătută. Oricum, sfântul nu va lăsa pe nimeni să-i ocupe camera. Cei de față au râs. Dimitri și-a adus bagajele în cameră, a încuiat-o cu cheia și a plecat la serviciu.

Era o zi frumoasă de iunie, când din senin a început să tune și să fulgere. Prin geam, Dimitri a observat un incendiu chiar în acea parte a satului unde închiriasse camera. A alergat într-un suflet: ardea casa sărmanei văduve. Vecinii și chiar gazda povesteau cum a apărut pe cer un noraș „ca un pumn”, a tunat și fulgerul a lovit exact în acea cameră închiriată de lucrătorul de la NKVD.

Casa a ars complet. Astfel Sfântul Nicolae nu a permis nimănui să ocupe camera unde se afla icoana cu chipul său, care de altfel a rămas neatinsă. Stăpâna casei a primit o asigurare din care și-a ridicat o casă nouă, mulțumindu-i Sfântului Nicolae pentru ajutorul și mila sa.

„Blagovest”, Riazan

De o sută de ori

Împreună cu soțul meu am cumpărat o mașină veche, dar destul de bună. Pe părintele meu duhovnic, Igor Filin, l-am rugat să ne-o sfințească. După sfințire am primit de la o soră de-a mea duhovnicească, Elena, o iconiță cu Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. De atunci nu ne-am mai despărțit de ea.

S-a întâmplat ca într-o zi să parchez lângă piață. După ce am cumpărat cele necesare, de cele zece ruble rămase mi-am luat un ziar. Vânzătorul mi-a dat restul - nouăzeci de ruble și câteva copeici, ca și cum aș fi dat o sută. La început nu mi-am dat seama, însă, pe măsură ce mă apropiam de mașină, am realizat că vânzătorul greșise: când am intrat în piață aveam doar o bancnotă de zece ruble.

Tot gândindu-mă dacă să înapoiez banii sau nu, am hotărât să-i păstrez: doar nu-i furasem, ci îi primisem, chiar dacă din greșală. Dar mașina nu pornea, cu toate că încercam în fel și chip. Sfântul Nikolușka încerca să mă înțeleptească și să nu mă lase să greșesc, însă eu am ieșit din mașină și am cerut ajutorul altui șofer. Când a urcat el, mașina a și pornit, de se mira cum de eu nu am reușit. Am plecat fără să înapoiez banii. La scurt timp au urmat câteva accidente, unul după altul, care ne-au golit însutit buzunarele. De abia atunci am alergat la spovedanie și la icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, din biserică.

Tatiana Smirnova, orașul Sankt-Petersburg

Pierderea

Intr-o zi, soțul meu s-a întors de la serviciu foarte necăjit: „Mi-au furat portmoneul. Bani nu prea erau, dar aveam pașaportul și încă niște acte importante.” „Nu-ți face griji, i-am spus. Poate că se vor găsi. Mă voi ruga Sfântului Nicolae.”

Soțul meu a dat din mână: „Nu-mi arde mie acum de glume!” Eu, împreună cu fiicele noastre, am îngenuncheat în fața icoanei, am citit Acatistul Sfântului Nicolae și l-am rugat să ne aducă pașaportul. Ceream asta mai mult pentru ca soțul meu să creadă. Așa au trecut două zile.

A treia zi, când am venit de la serviciu, fiica mai mare mi-a povestit că au venit niște femei și au adus pașaportul tatei, găsit lângă ușa scării noastre. Nu-mi venea să cred: în fața mea era chiar pașaportul, puțin murdar. Am mulțumit din toată inima sfântului și m-am repezit la telefon să-i spun soțului noutatea. El, în schimb, nu a avut nicio reacție, nemaivorbind de mulțumire și găsind la toate o explicație.

- Dar cealalte acte nu s-au găsit? m-a întrebat el.
- Știi ce, mă sufocam eu de supărare, am cerut doar pașaportul.
- Ei, acum cere și cealalte acte!

Simțeam că mă lua peste picior și m-am grăbit să închid telefonul. Incetul cu incetul întâmplarea a început să fie uitată, când într-o zi am găsit în cutia poștală un plic pe numele soțului. Deoarece în acel moment el nu se găsea în oraș, i l-am lăsat pe birou. Dar plicul nu-mi dădea pace.

Mi se părea foarte straniu: nu avea nicio șampilă. Într-un colț era puțin rupt, iar prin gaură se vedea ceva bătut la mașină. Mi-a venit ideea să-l desfac, nu cumva să fi fost ceva urgent.

L-am desfăcut, iar din el au căzut niște adeverințe și facturi. Înțarmurită, priveam toate aceste acte, fără să înțeleg ce legătură aveau cu soțul meu. Deodată m-a străfulgerat un gând, greu de crezut... Se vedea că hârtiile fuseseră culese dintr-o băltoacă și împăturite cu grijă.

Maria Slavina, orașul Sankt-Petersburg

„Sfinte Nicolae, ajută-mă!”

Această istorioară s-a petrecut cu unchiul meu, care a avut o soartă grea. Când era la început de viață duhovnicească, în una din vizitele lui la noi, în Petersburg, i-am spus: „Dacă ți se va întâmpla ceva, să-ți aduci aminte de Sfântul Nicolae și să-i ceri ajutorul.” Peste o jumătate de an, când a venit din nou la noi, ne-a povestit următoarele:

Într-o zi s-a dus la vărul său care își sărbătorea ziua de naștere, în Kinghisepe, dar, dintr-un motiv oarecare, nu s-au înțeles. Unchiul meu, supărat, nu a rămas peste noapte la vărul său și s-a pornit spre satul său, Usti-Lugu. S-a bizuit pe faptul că nopțile erau luminoase și că va da peste o mașină de ocazie. Dar trecuseră deja câteva ore și nu se zărea nicio mașină. Brusc, și-a amintit de cuvintele mele și a zis: „Hai, Nikola, ajută-mă, dacă poți!”, cu toate că nu avea mari speranțe. Ce s-a întâmplat mai departe, el ne-a povestit răsând: „Înțelegi, nici n-au trecut două minute și pe drumul absolut pustiu s-a ivit o mașină. Un tânăr a oprit mașina, întrebându-mă unde vreau să ajung. «Ai trecut demult de răspântie. Ia loc, te duc unde ai nevoie». I s-a făcut milă flăcăului de mine și m-a dus până în sat, nici bani nu a vrut să ia. Uite așa m-a ajutat Sfântul Nicolae, deși chiar eu am fost de vină.”

Maria Slavina, orașul Sankt-Petersburg

Bunicul din icoană

Era chiar după război, în satul Samarovsk, regiunea Rostov (stația Kaiala). Într-o iarnă, mătușa mea, Niusea, s-a dus după apă. Cu toate că era zăpadă multă și ger, nu avea de ales.

A ajuns la copcă și s-a aplecat ca să umple găleata cu apă când, deodată - ori a alunecat, ori gheața de sub ea s-a spart -, s-a pomenit în apa rece și pe moment și-a pierdut cunoștința. Când s-a trezit, stătea culcată pe zăpadă lângă copcă, iar alături de ea era un bătrânel. Deși mătușa s-a speriat rău, ar fi vrut să-l întrebe: „Bunicule, de unde ai apărut și cum m-ai putut scoate?”, dar bătrânul și dispăruse. Mătușa a venit acasă și a privit spre icoană. Iată, bunicul era însuși Sfântul Nicolae!

Ochii lui Kolea

Mama mi-a povestit cum bunica, Varvara Nicolaevna, l-a îngrijit pe fiul său, Kolea: îl dureau ochii. L-a dus la oftalmologi, însă fără niciun rezultat. Copilul suferea mult. Li puneau în ochi niște picături atât de puternice, încât, atunci când el plângea pe umărul bunicii, mătasea rochiei se găurea. Bunica s-a adresat unui profesor renumit. El a consultat băiețelul și a spus: „Un ochi i s-a scurs. N-a rămas mult nici din celălalt. Eu nu sunt Dumnezeu, nu-i pot pune ochii la loc!” Varvara Nicolaevna a plătit la biserică o slujbă pentru vindecarea pruncului Nicolae. Sfântul Nicolae s-a milostivit de copil. Băiețelul s-a vindecat, nu i-a rămas nicio urmă de la boală. Mama spunea că ochii lui Kolea erau cei mai frumoși.

*Varvara Semionova, orașul
Ghelengik*

Călăuza

Mama era o femeie bătrână și oarbă, însă în curtea ei se mișca singură, fără niciun ajutor. Imaginați-vă un sat de lângă Moscova. Într-o seară ea a ieșit din ogradă să ducă gunoiul și s-a rătăcit. Nu putea nici-decum să găsească drumul înapoi spre casă. A tot umblat, dar fără niciun rezultat: nu găsea nici drumul, nici poarta. Se făcuse târziu. Pe drum nu era nimeni. Mama a început să se roage Sfântului Nicolae. Deodată a simțit cum cineva a apucat-o de mână. Ea nu s-a opus, bănuind cine ar putea fi. El a adus-o până acasă. Mama s-a oprit, a pipăit porțița și a intrat în curte, iar călăuza a dispărut.

Ocrotitorul meu cel sfânt

Sfântul Nicolae m-a ajutat de multe ori. Deși în tinerețe am fost ateu, în adâncul sufletului știam că există ceva mai important decât tot ce este material. De la o bătrânică am primit o iconiță cu chipul Sfântului Nicolae,

Făcătorul de minuni.

Pe atunci învățam la colegiul de medicină și visam să intru la facultatea de medicină. La biserică nu mergeam, rugăciuni nu știam, dar îngenuncheam mereu în fața icoanei și spuneam: „Nicolae Făcătorule de minuni, fă o minune: fă în așa fel ca să intru la facultate!” Am absolvit colegiul, fiind printre cei mai buni studenți. Printr-o minune am scăpat de armată și am primit trimitere pentru facultate. Bani pentru meditații nu aveam, m-am pregătit singur și am intrat. Cu timpul, prin rugăciunile sfântului, am devenit credincios.

Intru slava lui Dumnezeu am plecat să muncesc la mănăstirea Zelenețk. La bucătărie făcea ascultare un bătrân foarte vioi, robul lui Dumnezeu Nicolae. El avea o carte despre minunile Sfântului Nicolae, pe care o dădea cu bucurie s-o citească oricui i-o cerea. Din ea am aflat de multe minuni ale sfântului. Mi-a plăcut îndeosebi minunea prin care Sfântul Nicolae și Cuviosul Simeon, Primitorul lui Dumnezeu, l-au ajutat pe Cuviosul Petru Atonitul.

Intr-o zi, după ce am îndeplinit ascultarea, am simțit o slăbiciune. De-abia am putut să stau până la sfârșitul privegherii. M-am spovedit și m-am întors la hotel. Dimineața mă simțeam atât de rău, încât nu puteam nici să mă mișc. Nu putea fi vorba să merg la slujbă. Am început să mă rog Sfântului Nicolae și Cuviosului Simeon. Peste puțin timp am putut să mă mișc. Slăbiciunea a dispărut, mă simțeam din ce în ce mai bine. M-am ridicat din pat, cu greu, dar am putut să ajung la biserică, iar după ce m-am împărtășit, eram complet sănătos.

Intr-o seară târzie de noiembrie, împreună cu familia treceam cu mașina pe lângă orașul Nikolskoe. Prima zăpadă și gerul transformaseră șoseaua într-un adevărat patinoar. La prima curbă, mașina a derapat brusc într-un șanț de scurgere. Locul era pustiu și era târziu. Timp de două ore, pe lângă noi au trecut doar câteva mașini, care nu ne-au putut ajuta cu nimic. Era nevoie de un camion. Dar de unde? Se lăsa frigul. Eram amenințați să petrecem o noapte sub cerul liber. Bineînțeles, în adâncul inimii am spus că ne poate ajuta doar Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. Am început să mă rog. Liniștea nopții a fost întreruptă de zgomotul unui camion ce se apropia de noi. Am fost scoși din șanț și am ajuns acasă cu bine. Interesant este că, deși am plecat imediat după camion, nu l-am mai văzut în fața noastră, deși, logic, trebuia să-l ajungem din urmă...

Robul lui Dumnezeu Igor, orașul Sankt-Petersburg

Ne-a ocrotit si ne-a hrănit

Bunica mea, Zinaida, locuia singură cu trei copii mici: soțul ei fusese omorât de către bandiți. Intr-o iarnă, în timpul celui de-al doilea război mondial, se întorcea acasă din orașul Kurik. Drumul era lung. Deodată, chiar lângă ea, au început să urle lupii. Bunica a înțeles că în orice clipă poate să moară. A început să se roage lui Dumnezeu și Sfântului Nicolae. Ca din senin, lângă ea a oprit o mașină. Doar ce a reușit să urce și să

închidă ușa, că lupii s-au și repezit spre mașină.

A doua oară Sfântul Nicolae a salvat-o pe bunică după război. Ii venea greu singură și cu copiii mici. Nu avea lemne și nici mâncare. Bunica a împrumutat niște bani și a plecat în Orehovo-Zuievo, ca să cumpere ciorapi și după aceea să-i revândă. Pe atunci asta se numea speculă și se pedepsea aspru. S-a întors seara târziu și când se pregătea să se culce, la ușă s-a auzit o bătaie: „Miliția!” Rugându-se Sfântului Nicolae, bunica a deschis ușa. Milițienii au intrat spunând: „Sunteți învinuită de speculă. Arătați ce aveți în ladă!” Chiar lângă ladă era sacul cu ciorapi. Bunica a deschis lada și a început să scoată totul din ea, acoperind astfel sacul cu ciorapi. Milițienii au observat că în casă era frig și copiii erau flămânzi. I-au spus să ia sania și să-i urmeze. Bunica s-a întors cu un sac de cărbune, cu lemne și cu două pâini.

*I.Kirina, orașul
Novgorod*

Dușmanul nu a putut trece

În timpul blocadei Leningradului, Mitropolitul Alexie, viitorul Patriarh, a avut o vedenie cu Sfântul Nicolae, care i-a grăit: „Este bine să veniți după ajutor la mine, dar cel mai bine este să n-o uitați pe Maica Domnului!”

Găsind un loc retras în Catedrala Sfântului Nicolae, împreună cu marea nevoitoare, schimonahia Maria, el săvârșea rugăciuni, nădăjduind că Maica Domnului Grabnic Ajutătoarea și Sfântul Nicolae (în catedrală se găseau icoanele lor făcătoare de minuni) nu vor permite ca dușmanul să intre în oraș.

Dușmanul nu a intrat în oraș. Mai mult decât atât: el nu a putut înainta mai departe în Rusia.

Schiegumenul Savva (f 1980)

Pedeapsa

Am crescut într-o familie credincioasă. Bunicul meu, Vasili Efimovici Taraskin, și bunica erau oameni evlavioși. Îi cinsteau mult pe țarul Nicolae. Când s-a născut prima lor fiică, mama mea, au numit-o, în cinstea fiicei țarului, Olga. Ea a absolvit trei clase la școala parohială, unde obiectul preferat era religia. A învățat să citească atât de bine din Psaltire, încât o chemau să citească la înmormântări nu doar în satul nostru, ci și în satele din împrejurimi.

În colțul roșu, deasupra mesei, se aflau icoanele Mântuitorului, Maicii Domnului și cea a Sfântului Nicolae. De sărbători, bunica aprindea

candela, a cărei lumină aducea pace sufletească. Se întâmpla ca noaptea să mă trezesc, întredeschideam ochii și de la candelă se întindeau fire aurii. Când priveam cu atenție chipurile dumnezeiești, mi se părea că erau cu adevărat vii. Așa și sunt. Țin minte că eram atât de fericit când, o dată, de Paști, împreună cu alți copii, am avut ocazia să urc până la al treilea etaj al clopotniței bisericii noastre.

Din păcate, am fost martor la dărâmarea acestei clopotnițe. Sub îndrumarea comunistului Jitkov, clopotele au fost date jos și s-au sfărâmat în bucăți. Le ajuta un bețiv, nenea Vanea Braghin. Pentru asta a primit bani și a băut atât de mult, încât, întorcându-se acasă, a căzut într-o fântână părăsită și s-a înecat, deși apa acolo era până la genunchiul broaștei. Biserica a fost închisă. Au vrut să facă în ea o sală de dans, însă țăranii refuzau să o frecventeze și atunci a fost transformată în depozit.

Biserica a fost distrusă până la temelie după război și tot sub îndrumarea aceluiași Jitkov. De data aceasta însă, el nu a putut evita răsplata. S-a îmbolnăvit de tuberculoză, tușea cu sânge și nu după mult timp a murit. A fost pedepsit și un băiețel, un pionier. El își umplea buzunarele cu pietre și le arunca în chipurile sfinților. A răcit la picioare și a rămas pentru toată viața invalid. Nu demult l-am întâlnit în oraș. Când a venit vorba de biserica Sfântului Nicolae, a spus doar: „Am fost niște proști”- și s-a îndepărtat de mine, sprijinindu-se în cârje.

Eu însumi, mulți ani, am fost puțin credincios. Mama deseori îmi spunea să citesc din Sfânta Scriptură, dar eu întotdeauna găseam un pretext ca să fac altceva. Când, în '42, am plecat pe front, mama mi-a dat o panglică pe care era scrisă o rugăciune, „Cel ce locuiești în ajutorul Celui Preaînalt...”. Cred că ea m-a salvat, căci de la război m-am întors viu și nevătămat. Tot prin rugăciunile mamei m-am întors la biserică. Acum nu mă va zdruncina din credință nicio putere diavolească.

N. A. Kulinicin, orașul

Riazan

Lecția

Când în Kaliningrad s-a târnosit o nouă biserică în cinstea Mântuitorului Hristos, eu m-am dus la prima slujbă. La pangar atenția mi-a fost atrasă de o icoană a Sfântului Nicolae. Tot drumul spre casă mă încălzea sentimentul de evlavie pentru noua icoană. Când însă am intrat cu ea în casă, fiica mea a luat icoana în mâini și imediat a dat-o la o parte cu dispreț, spunând: „De ce ai mai cumpărat-o? Și așa ai prea multe icoane și mai spui că nu ai bani nici măcar de pâine!” Cu durere în suflet, i-am răspuns: „Eu nu-ți impun să crezi. Dar despre Dumnezeu și icoane te rog să nu vorbești niciodată urât. Nu judeca ceea ce nu știi!” Câteva ore mai târziu, mașina în care se afla ea a avut un accident. Dintre pasagerii celor două mașini care s-au ciocnit, doar ea a suferit; ceilalți s-au ales numai cu o sperietură, pe când fiica mea avea fractură de bazin, o puternică comoție cerebrală, răni la cap, la față, la mâini și la picioare. I-am spus că toate acestea i-au fost date ca o lecție pentru atitudinea ei neserioasă față

de icoane și credință. M-am rugat Sfântului Nicolae pentru iertarea și însănătoșirea ei. În prezent, fiica mea este sănătoasă. Din păcate, ea nu a ajuns încă la o credință fermă, deși nu mai are nicio îndoială.

Liubovi Nikitina, orașul

Kaliningrad

De partea cealaltă a râului Ujeni

Într-un sat îndepărtat și uitat de lume, Zaujeni, care este situat la poalele pădurilor sălbatice din regiunea Tveri, de partea cealaltă a râului Ujeni, se află o capelă, aproape ruinată, ridicată în cinstea Sfântului Nicolae. În ea se găsea o icoană mare a sfântului, cinstită de către toți locuitorii. Capela a fost înălțată în secolul al XIX-lea. În zilele când ea funcționa, aici veneau să se roage atât țărani din sat, cât și cei din satele de prin împrejurimi. Sărbătorile Sfântului Nicolae erau considerate aici aproape cele mai importante. În acele zile se organizau mese mari și petreceri. Majoritatea bărbaților din sat purtau numele Nicolae.

În anii grei, când biserica era prigonită, țărani din Zaujeni au hotărât să nu permită profanarea capelei. Multe din icoane au fost ascunse prin case. Icoana mare a Sfântului Nicolae și a vieții sale a fost luată de un mare rugător, țăranul Nicolae. Capela a fost închisă, dar fiecare țăran din Zaujeni continua să se roage și să-l cinstească pe Sfântul Nicolae la el acasă.

Se relatează un fapt în urma căruia icoana mare a fost considerată făcătoare de minuni. În primii ani de după război, într-un grajd de vite a izbucnit un incendiu. Focul se răspândea cu iuțeala fulgerului și era gata să cuprindă nu numai casele învecinate cu grajdul, ci și mai departe, întreg satul. Mașini de pompieri în sat nu existau, iar țărani nu erau în stare să lupte singuri cu focul. Lumea intrase în panică. Atunci bunicul meu a luat în mâini icoana ocrotitorului său ceresc și, cu rugăciunea pe buze, s-a îndreptat spre partea satului cuprinsă de flăcări. Peste puțin timp, focul a început să se potolească și să se stingă. Satul a fost salvat datorită mijlocirii Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni.

După această minune, prin intermediul icoanei, multă lume se adresa sfântului. Oameni bolnavi sau îngreunați cu necazurile de zi cu zi primeau de fiecare dată vindecare și mângâiere. Înainte de a călători, fiecare țăran se însemna cu semnul crucii și rostea rugăciunea binecunoscută: „Nicolae, Plăcutule al lui Dumnezeu, ocrotește-mă în timpul călătoriei!” După moartea bunicilor, icoana a ajuns la mine. La începutul anilor '90 eu am adus-o în Sankt-Petersburg.

Igor Kuzmin, orașul Sankt-Petersburg

Nikola - dătătorul de pâine

Cum intri în biserică, în partea dreaptă se află icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Chipul este aproape șters, culorile au căpătat o nuanță cenușie, însă privirea a rămas clară, vie și blândă. Chiar de la început icoana mi-a atras atenția. Avea în ea ceva simplu, sigur și necesar, cum este și o bucată de pâine.

- Acesta este Nikola, dătătorul de pâine! mi-a explicat o călugăriță.

- Nikola, dătătorul de pâine? am întrebat eu. E prima dată când aud ca o icoană să fie numită astfel.

- Nici noi nu am auzit, până când nu a fost adusă aici, a spus măicuța și a scos cutiuța pentru lumânări. Priviți!

În cutiuță se aflau niște fâșii subțiri de hârtie. Ciudat. .. Toate rudele mele, mulți ani la rând, au trăit pe cartele pentru pâine. Am auzit multe istorisiri și întâmplări, însă cartelele nu le-am văzut niciodată. Printre lucrurile vechi din podul casei găseam bilete vechi de film, bonuri de manufactură, chiar și bani ieșiți demult din circulație, însă cartele pentru pâine - niciodată. Le aveam în fața mea pentru prima dată.

O cartelă era pe numele Elisavetei Efimovna Hmeliova - în noiembrie 1941 ea trebuia să primească 400 grame de pâine. A doua, pe numele Mariei Petrovna Pavlova - noiembrie 1941, rația întreagă (800 grame). Acestor două cartele nu le-a fost dat să fie întrebuițate. Pe 16 octombrie armatele germane înaintau spre Georgia, Budogorosci și Tihvin, iar pe 8 noiembrie au ocupat orașul, încercând să supună Leningradul la o a doua blocadă.

Pe perete se afla icoana înnegrită a Sfântului Nicolae.

- Cum a ajuns aici?

- Nu știu, a dat din cap maica. Femeile care au adus-o ne-au istorisit această întâmplare...

- Care anume?

- Ele, la rândul lor, au auzit-o în copilărie de la părinți. Așa a fost: nemții se apropiau de oraș. Femeile cărora le aparțin aceste cartele au nimerit sub ocupație. Nu aveau ce mânca, întrucât nemții nu mai dădeau pâine pe baza cartelelor. Măcar să moară toți de foame! îi condamnaseră ei pe localnici. A plâns Elisaveta Efimovna (ei îi aparținea icoana), și-a pus cartela în cutiuța pentru lumânări, s-a rugat Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, și s-a culcat. Dimineața, pe masă a găsit pâine, 400 grame de pâine! Chiar în acel moment a venit la ea Maria Petrovna. „Masa, tu ai adus pâinea?”, a întrebat-o Elisaveta Efimovna. „Nu”, a urmat răspunsul. „Atunci de unde? Stau singură și nu aveam pâine.” Elisaveta Efimovna i-a povestit minunea și Maria Petrovna a rugat-o să pună și cartela ei în cutiuța pentru lumânări.

Așa au supraviețuit cele două femei ocupației, a spus maica. Cum s-a întâmplat această minune, nu știu, însă în fiecare dimineață în casă apărea o bucată de pâine. Sfântul Nikola, dătătorul de pâine, le hrănea. Ce-i drept, nu pentru mult timp, căci ocupația a durat doar o lună. În decembrie armatele noastre au eliberat Tihvinul.

Maica și-a făcut semnul crucii, a luat bonurile de hârtie din mâinile mele și cu grijă le-a așezat înapoi, în cutiuță.

„Indreptător credinței și chip blândețelor, a început ea să cânte apoi, învățător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor.

Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Nicolae, roagă-L pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!"

„Sfinte Nicolae, roagă-te lui Dumnezeu pentru mine, păcătosul!", șopteam eu, însemnându-mă cu semnul crucii.

Priveam ochii sfântului, luminați de bunătate și înțelepciune, plini de căldura pâinii.

Nicolae Koneaev, orașul Sankt-Petersburg

Cei ce cântă minunile tale

Un prieten de-al meu avea un mare necaz. Era chiar în primii ani de după război. Nu avea nicio vină și se ruga fierbinte Sfântului Nicolae, cerându-i ajutor. Obosit, el s-a culcat. În vis a văzut cum pe cer erau o mulțime de sfinți, iar printre ei Sfântul Nicolae strălucea cel mai tare. Prietenul meu se gândea: „Ce mângâiere că avem un așa mijlocitor și apărător!" Când s-a trezit, s-a însemnat cu semnul crucii și a spus: „Slavă Domnului! Dumnezeu m-a miluit!" Într-adevăr, Dumnezeu l-a ocrotit și l-a miluit.

Altă întâmplare despre ocrotirea minunată a Sfântului Nicolae: Demult, o bătrânică evlavioasă îngrijea de un copil. Când părinții lui plecau la serviciu, ea deschidea un geamantan, pe capacul căruia era lipită icoana Sfântului Nicolae și se ruga. Copilul, jucându-se, vedea toate acestea. După ce termina rugăciunea, bătrânica ascundea geamantanul.

Intr-o zi, după serviciu, părinții erau ocupați cu menajul. Geamurile de la balcon erau deschise. Copilul a ieșit pe balcon și privea în jos, la copiii care se jucau și râdeau în curte. A vrut și el să se joace cu ei. A adus un scaun, s-a urcat pe el - copilul avea patru ani - și a sărit de la etajul al patrulea.

S-a adunat multă lume. Toți strigau: „A căzut un copil!" Părinții au observat lipsa copilului de pe balcon. S-au repezit afară. Băiețelul era jos, viu, fără nicio vânătaie. Mama l-a luat în brațe:

- Feciorașule, cum de-ai rămas în viață?
- Bunicuțul m-a prins! a urmat răspunsul.
- Care bunicuț?
- Cel din geamantanul bunicuței.

Au venit acasă.

- Bunicuțo, deschide geamantanul!

Ea își păstra în taină credința, însă atunci a fost nevoită să se descopere. Copilul a spus, arătând la icoana din geamantan:

- Acest bunic m-a prins!

Arhimandritul Ambrosie (Iurasov)

Biserica Sfântul Nicolae

De profesie, sunt specialist pe probleme sociale într-un sat. Prin Pronia dumnezeiască mi s-a încredințat un monument arhitectonic - ansamblul bisericesc Sfântul Nicolae, alcătuit din două biserici: una de vară și alta de iarnă. Din cauza lipsurilor financiare, aceste biserici erau într-o stare jalnică.

De patru ani trebuia să rezolv probleme de ordin organizatoric. Câte ceva am reușit să facem, dar a rămas încă mult de lucru. Biserica are cinci altare: al Sfântului Nicolae, care funcționează, al Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de mir - din biserica de iarnă, al Invierii Domnului, al Mucenicilor Fior și Lavr, al Cuviosului Serghie de Radonej. Din ansamblu mai fac parte și porțile lui Avraam, care sunt la intrarea în cimitir, și clădirea școlii duminicale.

Biserica s-a construit din donațiile oamenilor. Inceputul construcției datează din 1776, iar prestolul în cinstea Sfântului Nicolae a fost sfințit în 1786. Doar el a rămas neatins de răufăcători, împreună cu toate obiectele sfinte - o minune!

Erau timpuri când această biserică era singura care funcționa în întreg raionul Soligalsk. Până la revoluție, aici erau cincizeci de biserici. În anii 1939-1944 biserica noastră a fost închisă, iar părintele, care era înaintat în vârstă, dat afară din casă. Pe atunci paroh al bisericii era preotul Alexandr Ivanovici Kastorski. La doi kilometri de biserică, el a cumpărat o căsuță, iar mai târziu încă una, chiar lângă biserică. Oamenii povesteau cum părintele slujea chiar în această căsuță.

Bineînțeles că nu toți încăpeau înăuntru, de aceea mulți rămâneau afară. Deși după acte, părintele Alexandr figura ca fiind exilat în satul Verhovie, el continua să slujească pe la case. Avea picioarele bolnave și nu putea să urce scările. Oamenii își înfrumusețau curțile pentru sfințirea apei.

Înainte de război, părintele Alexandr a fost arestat pentru agitație religioasă. Dar oamenii continuau să-l viziteze la închisoare și să-i ducă de ale gurii. Se spune că în acea perioadă toți deținuții din închisoare mâncau pe săturate. Din cauza vârstei înaintate, el a fost eliberat. Părintele Alexandr a slujit în Biserica Sfântul Nicolae până la moarte. S-a stins din viață la vârsta de 85 de ani.

*Galina Gromova,
satul Burdukova, regiunea Kostroma*

Fotografia

În Samara, parohul Bisericii Vera, Nadejda, Liubovi⁹ și mama lor, Sofia, preotul Vitali Kalașnikov, îi cununa pe Serghie și Olga. A doua zi, tânărul căsătorit a venit la biserică și i-a arătat preotului o fotografie făcută în timpul cununiei, cu un aparat „Polaroid” obișnuit. În partea stângă a fotografiei se

⁹ Credință, nădejde și iubire.

vedeau clar contururile unei figuri omenești, asemănătoare, după afirmațiile preotului Vitali, cu Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni: aureola, barba, cutele veșmintelor... Uimit, preotul s-a îndreptat spre unul din pereții bisericii, unde era înfățișat Sfântul Nicolae - era exact copia de pe fotografie! Singura diferență era că pe fotografie se vedea în mâna stângă a sfântului Potirul pentru Sfânta Impărtășanie, iar în cea dreaptă, Evanghelia. Conform tradiției picturii bisericești ortodoxe, cu Potirul în mână este înfățișat doar Sfântul Ioan de Kronstadt.

În fotografie chipul sfântului părea că plutea în văzduh, vizavi de peretele unde încă înainte de revoluție era o sobă. Când după zece ani s-a reconstruit biserica, zidarii au tencuit peretele care nu avea nicio pictură.

Curioși, slujitorii bisericii au hotărât să verifice dacă nu cumva a fost vreo coincidență. Ei au fotografiat același loc, unde a apărut chipul sfântului. Pe fotografiile au văzut exact același lucru. Un fapt curios: biserica a fost sfințită în 1898 cu hramul Nikolo-Sofiiski.

După această întâmplare, enoriașii s-au adresat conducerii eparhiale, ca să-i fie întors bisericii numele vechi.

„A mai fost o minune, când s-a înălțat turla bisericii, povestea părintele Vitali. Chiar deasupra ei, pe cer, a apărut o urmă ca a unui avion cu reacție, în chipul unei cruci cu opt colțuri, îndreptată spre răsărit.”

Andrei Polânski

Visul

Pe când eram directorul unei case de cultură, am fost invitat într-un an să petrec Revelionul la restaurant. Deși era în Postul Crăciunului, m-au ispitit banii propuși și am căzut de acord. În ajunul petrecerii am avut un vis. În biserica noastră se află moaștele Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Toți cei prezenți în biserică se apropiau și le sărutau. A venit și rândul meu. Dar atunci când am vrut să sărut moaștele, Sfântul Nicolae s-a ridicat, m-a împins la o parte și a început să mă certe în fața tuturor.

De rușine și de frică, m-am trezit și mult timp nu am putut să adorm. Mă rugam și plângeam, însă nu mi-am schimbat hotărârea. Nu voiam să ratez șansa de a câștiga jumătate din salariu într-o singură seară. Mult timp sentimentul de frică și rușine nu m-a părăsit. Din cauza lui am avut și alte necazuri, căci nu poți rămâne curat în timp ce te scalzi într-o băltoacă.

Toți banii câștigați au mers pentru medicamentele fiicei mele, care s-a îmbolnăvit din senin. Eram disperat, fiind conștient de păcatul meu. Niște oameni cu suflet bun mi-au dat o iconiță și viața sfântului. Pe iconă era exact chipul sfântului din visul meu. În fiecare zi îi cer iertare sfântului pentru că îi port cu nevrednicie numele, îi cer ajutorul și ocrotirea. Și știu ca, deși sunt păcătos, plăcutul lui Dumnezeu nu mă va lăsa să pier.

*Nicolae Ivanenko, orașul Velelka, regiunea Minsk
(Bielorusia)*

In acel cumplit an

Război. Toamna târzie a anului 1942. Ne aflam sub ocupație. Școlile din Letonia nu funcționau. La lucru se putea angaja doar în Bielorusia, dar până acolo era greu de ajuns. Într-un moment de disperare, m-am apropiat de icoane și am început să mă rog Sfântului Nicolae: „Părinte Nicolae, pe toți îi ajuți. Niciodată nu m-am adresat ție. Ajută-mă! Am rămas singură cu mama bolnavă, nu am nici tată, nici frate, nici soț. Fii-mi tu tată, ajută-mă! Tu, care nu refuzi pe nimeni, nu mă refuza nici pe mine!” În aceeași zi noi am putut pleca în Bielorusia. Acolo, într-un sat, m-am angajat ca administratoră într-o școală.

Locuiam la un țăran, care ne și hrănea. Pentru aceasta eu îi plăteam cu lemnele pe care le primeam de la școală și care erau greu de găsit. Pe la mijlocul iernii s-a zvonit că nu vor mai fi lemne. Imi făceam griji. Din nou m-am adresat Sfântului Nicolae: „Tăicuțule! Scoate-mă din încurcătură, ajută-mă să găsesc lemne! Căci nu mai am cu ce plăti gazdei, care ne și hrănește!” Peste câteva zile am fost înștiințați că ni s-a oferit un alt teren pentru lemne, dar că acolo în acel moment se aflau partizani. Eu continuam să mă rog: „Ajută-mă, singură nu pot face nimic...” De câteva zile stăteam fără lemne. De frig, apa îngheța noaptea în cameră.

Într-o dimineață, gazda a plecat să caute lemne. La scurt timp, am zărit prin geam că spre casa noastră se îndrepta o căruță cu lemne. Am aflat că aceste lemne erau pentru mine. Căruțașul mi-a povestit următoarele: „Ieri a trebuit să duc lemne în raion. Am încărcat căruța și am pornit la drum. Deodată calul s-a oprit și nu a vrut să mai meargă. S-a culcat pe pământ și gata! Nu puteam să fac nimic. Tot l-am îmboldit să facă măcar câțiva pași. Așa am ajuns cu greu la voi în sat. Când s-a întunecat, niște oameni m-au găzduit peste noapte. Dimineață am hotărât să pornesc spre casă, iar de acolo, în raion. Am ajuns la drum, dar calul meu se culcă din nou. În întâmpinare mi-a ieșit un învățător de la școala dumată. El mi-a spus să ți le aduc: «Oricum trebuia să le primească, iar eu voi semna în acte că lemnele au ajuns la destinație»”.

L-am ospătat pe țăran, i-am arătat drumul pe care trebuia s-o apuce și el a plecat. Eu am intrat în casă, am îngenunchat în fața icoanei și am izbucnit în plâns. Aș fi intrat în pământ ca să-i mulțumesc neîncetat celui pe care l-am rugat să-mi fie tată în acel cumplit an... Imi place să-mi amintesc aceasta întâmplare, care îmi încălzește întotdeauna sufletul. Plâng și acum, când scriu aceste rânduri.

*Din amintirile Pavlei Ivanovna Krukovskaia f f 7995 j,
T.S. Kuzmici, or. Pskov*

Dușmanii Bisericii

Până la sfârșitul anilor '50 la noi se slujea în Biserica Sfântul Nicolae.

Încă înainte de a fi dărâmată, un oarecare Iastrebov a tras cu arma în crucile bisericii. Peste câteva zile a nimerit sub roțile unei căruțe și a rămas fără picioare. Striga de durere, dar mulți din cei care erau de față în momentul accidentului nu s-au putut apropia de el. O putere nevăzută îi oprea. Nici soția lui nu a putut face nimic ca să-l salveze. El a rămas acolo, sub roți, mult timp. Într-un târziu a fost totuși scos, dar picioarele i-au rămas țepene până la sfârșitul vieții. A trăit puțin. Până azi mulți săteni își amintesc despre aceasta întâmplare. Nu au murit de moarte bună nici cei care au participat la dărâmarea bisericii.

Viaceslav, regiunea Ivanovo

Pe râul Belaia

S-a întâmplat în orașul nostru, în timpul puterii sovietice. O familie locuia pe malul râului Belaia. Băiatul lor a găsit o icoană a Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, și a adus-o acasă. Mama a agățat icoana pe perete. Seara, tatăl s-a întors de la serviciu și, când a văzut-o, a aruncat icoana la coșul de gunoi. Peste câteva zile, soțul și soția se aflau într-o barcă. Voiau să ajungă pe malul celălalt, unde se afla o pășune. La jumătatea râului, vaca a aplecat barca și a răsturnat-o. Soția și vaca au reușit să iasă la mal, însă soțul s-a înecat.

R. F. Guseva, orașul

Ufa

Vedenia

O femeie avea un fiu bolnav. Băiatul avea nouă ani și nu putea să meargă. Mama se ruga cu lacrimi Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Într-o seară, când s-a întors acasă de la serviciu, mama a auzit cum fiul ei vorbea cu cineva. L-a întrebat cu cine a vorbit, iar băiatul i-a spus că l-a vizitat un bătrân, care semăna cu cel de pe icoană și că s-au jucat împreună. După această vedenie, copilul a început să meargă.

V.V. Suhoroslova, orașul

Permi

Bunicul cu barbă albă

Aveam cinci ani când, în timpul somnului, m-am speriat și din această cauză m-am îmbolnăvit. Aveam adesea crize și dureri mari de cap. Odată, în timpul războiului, când tocmai îmi reveneam după o astfel de criză, în față mi-a apărut un bătrân cu barbă albă:

- Ce s-a întâmplat, drăguță, nu cumva ești bolnavă?

- Cine ești, bunicule? l-am întrebat eu.

- Sunt Nicolae, Făcătorul de minuni. Trebuie să te rogi lui Dumnezeu și nu vei mai fi bolnavă.

Bătrânul a dispărut, iar eu am chemat-o pe mama și i-am povestit ce mi s-a întâmplat. Ea m-a pus să-i jur că voi merge la biserică. Dar era război și ne aflam sub ocupația nemților.

După război m-am căsătorit, însă nu aveam copii. Când a fost eliberat orașul Petrozavodsk, m-am dus la biserică, am plătit o slujbă cu Acatistul Sfântului Nicolae, am aprins o lumânare și am împodobit icoana sfântului cu un ștergar.

După slujbă m-am dus la o prietenă și m-am culcat puțin. Din nou mi-a apărut în somn bătrânul cu barbă albă:

- Ei, drăguță, acum ești sănătoasă. Continuă să faci cum ai făcut azi. Iar cine te va obijdui, va suferi toată viața lui. Tu să nu cerți pe nimeni, ci doar să spui: „Doamne, miluiește-i pe cei ce mă urăsc”.

De atunci nu l-am mai văzut. M-am însănătoșit. Am cinci copii: patru băieți și o fată.

N. G.

Paikaceva

Prin mila Sfântului Nicolae

Prima mea întâlnire cu Sfântul Nicolae a avut loc în copilărie. Noi, copiii, pe când ne jucam în casa străbunicii, am găsit icoana sfântului și am adus-o în camera noastră. De atunci au trecut mulți ani. Prin mila lui Dumnezeu, Sfântul Nicolae m-a salvat de o boală grea.

În 1995, după o operație, am simțit o durere acută în plămâni. Mi-au făcut o radiografie, în urma căreia au depistat o infiltrație. Și, după cum se întâmplă de obicei, medicii, fără să cerceteze cazul, m-au trimis la sanatoriu, unde am stat o perioadă, în niște condiții groaznice, fiind diagnosticată cu TBC. La un moment dat am vrut să fug de acolo.

În salon cu mine stătea o femeie credincioasă, care mi-a dat cartea ei de rugăciuni și m-a sfătuit să mă rog Sfântului Nicolae.

Peste câteva zile, prin mila lui Dumnezeu și rugăciunile Sfântului Nicolae, eram deja acasă, vie și sănătoasă. Pe plămâni mi-a rămas doar o cicatrice.

Vă imaginați?! După septicemie, la câteva zile după operație, slăbită, cu un plămân bolnav, am nimerit într-un focar de tuberculoză și am reușit să supraviețuiesc!

Roaba lui Dumnezeu Irina,

Bătaia în geam

S-a întâmplat la începutul războiului, într-un orașel de lângă Moscova, Balașih. În familia Soloviov erau patru copii. Tatăl, mama s-a îmbolnăvit grav, era pe moarte. Fiica ei de zece ani, Parascheva, stătea la geam și plângea. Deodată ea a auzit o bătaie în geam. Parascheva a șters ușor cu degetul un colț din geamul înghețat și a văzut un bătrân care avea peste umăr o panglică. El i-a spus:

- Fetițo, nu plânge! Mama ta nu va muri.

Parascheva s-a liniștit și s-a dus să le povestească vecinilor întâmplarea.

- Mama nu va muri. Mi-a spus un bătrân.

- Care bătrân?

- Cel care a bătut la noi în geam. Avea o panglică pe umăr. El mi-a spus că mama nu va muri.

I-au arătat câteva icoane. Într-una din ele l-a recunoscut pe Sfântul Nicolae, care era înfățișat cu omofor și cu Evanghelia în mână.

Vinogradova, orașul
Lipeîk

Cine m-a chemat în ajutor?

Nu departe de malul mării locuia o tânără familie. Se apropia ziua de naștere a unuia din soți și au hotărât să o sărbătorească pe o plută, împreună cu prietenii. Tinerii au construit o plută și, când a sosit ziua mult așteptată, au sărbătorit. Veselie, băutură și mâncare multă. Deodată cerul s-a întunecat, au apărut nori negri, a început să ture și să plouă. Prietenii s-au grăbit să ajungă la mal, iar soții, nu se știe din ce cauză, au mai rămas pe plută. Un val puternic a lovit însă pluta și i-a scos în largul mării. Era întuneric beznă.

Brusc, soțul și-a amintit că în cele mai grele momente oamenii îl cheamă în ajutor pe Sfântul Nicolae. Soții nu credeau în Dumnezeu, nu știau rugăciuni, dar s-au rugat cu propriile cuvinte. Peste câteva clipe s-a auzit zgomotul unei bărci cu motor și o voce care li se adresa: „Cine m-a chemat, ce s-a întâmplat?” Tinerii, cu lacrimi în ochi, i-au spus necazul. Bătrânul le-a întins o funie și ei au legat-o de plută.

Cât timp a trecut, nu se știe. În depărtare s-a auzit lătrat de câini. Când au ajuns pe mal, tinerii l-au invitat pe bătrân la ei. Însă el le-a răspuns că nu poate rămâne, pentru că trebuia să-i ajute și pe alți oameni. Ei l-au întrebat unde să-l caute, ca să-i mulțumească. Bătrânul le-a dat o adresa dintr-un alt oraș.

După un timp, tinerii au plecat în acel oraș. Au ajuns acolo, au găsit strada și casa, care, de fapt, era o biserică, și au început să întrebe de bătrân. Nimeni nu-l cunoștea. Pe când se uita prin biserică, soția a recunoscut într-una din icoane pe cel care îi salvase. Acesta era Sfântul Nicolae. Tinerii au lăsat darurile și au adus mulțumire lui Dumnezeu și sfântului.

G. Bulanova, regiunea Volgograd

Casa neîncuiată

O femeie s-a dus în pelerinaj la o mănăstire și abia la sfârșitul zilei și-a amintit că lăsase ușa casei descuiată. Casa era la capătul orașului Kirov și în afară de ea, nu mai locuia nimeni acolo. Ce să facă? Toți o sfătuiau să se întoarcă, însă ea le-a spus: „Nu, nu mă voi întoarce. Facă-se voia Domnului!” Și și-a continuat drumul. Peste o săptămână s-a întors acasă. Ușa era larg deschisă. A înțeles că înăuntru era cineva. S-a oprit speriată în prag. Din casă a ieșit un bărbat tânăr, care s-a aruncat la picioarele ei.

- Lasă-mă să plec, striga el, în numele lui Dumnezeu, lasă-mă să plec! Iți întorc tot ce-am luat, numai lasă-mă să plec!

- Ușa este deschisă, pleacă!

- Nu pot! Bătrânul nu mă lasă.

- Care bătrân?

- Unul... așa, mic de statură. Eu am intrat în casa ta, am golit frigiderul, am mai luat câte ceva, uite, nici nu le-am atins și am dat să ies. Când colo, în ușă stătea el. Nu scotea un cuvânt. Mi s-a făcut frică. Am încercat să ies noaptea - el tot acolo stătea. Dacă vrei, du-mă la miliție!

- Uite ce-ți mai trece prin cap! Pleacă. Nu ai dat foc casei, și-ți mulțumesc pentru asta!

- Mi-e frică de bătrân.

Femeia a spus o rugăciune și a lăsat hoțul să plece.

„Pavoslavnâi Suzdali”

Bătrânul

Imi amintesc că în copilărie mama mi-a povestit că se dusesse în pădure după ciuperci și se rătăcise. S-a așezat pe o buturugă și a început să plângă. Nu a trecut mult timp și s-a pomenit lângă ea cu un bătrân care avea o barbă albă. Parcă îl mai văzuse undeva. El a întrebat-o: „De ce

plângi?" „M-am rătăcit, i-a răspuns mama, nu știu cum să ies din pădure și deja a început să se întunece". „Ia-o pe cărăruia aceasta și mergi tot înainte. Vei ajunge în satul tău."

Și, într-adevăr, mama a zărit cărăruia și s-a bucurat mult. Cât despre bătrân, el a dispărut de parcă nici n-ar fi fost. Mama a ajuns acasă cu bine. Tatăl i-a spus: „Simțeam că ai pățit ceva și m-am rugat Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni".

*Ekaterina Plipenko, orașul
Iaroslav*

Serioja

Această întâmplare a avut loc în satul nostru, în ziua de 22 mai 1956. O femeie, Antonina, cu fiul său, Serioja, în vârstă de trei ani, lângă ea, s-a apucat să-și împrejmuiească grădina. Bunica ei, o femeie credincioasă, a atenționat-o să nu lucreze în ziua Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Antonina i-a răspuns că sărbători sunt multe, iar munca nu așteaptă, și s-a apucat de lucru. Peste 15-20 de minute femeia s-a alarmat brusc: „Unde-i Serioja?" Copilul nu era nicăieri. A căutat peste tot. Vecinii și noi, elevii, ne-am pornit să căutăm băiețelul în pădure, însă fără niciun rezultat.

A treia zi, vânzătoarea de la magazinul din sat a plecat pe cal în satul vecin, după marfă, și la 11 km de sat l-a zărit pe Serioja. Stătea nu departe de drum, pe un mușuroi de furnici. Băiețelul mărturisea că un bătrân îl lăsase acolo, spunându-i: „Stai aici. Vor veni oamenii și te vor găsi". Uimitor era că furnicile nici nu îl atinseseră, deși era îmbrăcat subțire.

Cu timpul, sătenii au ajuns la concluzia că acest bătrân nu putea fi altul decât Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni.

Roaba lui Dumnezeu Galina, regiunea Kemerovo

Ocrotitorul ceresc

Am rămas fără serviciu. Producția uzinei unde am lucrat aproape 16 ani s-a oprit. Câștigam bani prin diverse locuri, cum și unde puteam, iar ca să mă angajez în specializarea mea nu era nicio nădejde, mai ales că mă apropiam de 50 de ani. Situația în familie era critică. Părintele de la biserică, aflând de situația mea, m-a sfătuit să mă rog Sfântului Nicolae și să-i citesc în fiecare zi acatistul. I-am urmat sfatul.

Peste câteva zile am fost anunțat că eram așteptat să fiu angajat conform specializării mele. Interesant este faptul că la întreprinderea unde am început să lucrez era ordinul ca să nu fie angajați oameni „de pe

stradă" și, când îmi semna cererea, șeful mă tot întreba cine este patronul meu.

De această minune m-am învrednicit eu, nevrednicul, din partea Sfântului Nicolae.

*Alexei Popov, orașul
Volgograd*

Lupii

Toată viața, și a trăit 80 de ani, mama a crezut în ajutorul Sfântului Nicolae, căruia adesea i se ruga. Când din cauza bătrâneții și a bolilor nu mai putea să meargă la biserică, ea citea și cânta acatiste acasă. Mi-a povestit multe despre ajutorul sfântului, dar eu am reținut o anume istorisire.

S-a întâmplat pe la sfârșitul anului 1941, în regiunea Iaroslavl, unde fuseserăm evacuați. Am primit o înștiințare că tata s-a pierdut fără urmă. Mama trebuia să meargă în centrul raional. Nu exista niciun mijloc de transport până acolo, așa că de la colhoz i-au dat un cal înhămat la o sanie.

Seara târziu, când se întorcea acasă prin pădure, a observat cum o haită de lupi îi înconjură sania. Mama a început să se roage Sfântului Nicolae. A lăsat hățurile din mâini și a închis ochii. Când i-a deschis, calul alerga din toate puterile, iar lupii nu se mai vedeau. În depărtare se zărea satul, unde era așteptată de copii.

Spre sfârșitul vieții, mama s-a îmbolnăvit grav. Cel mai mult se temea să nu ne împovăreze pe noi. Se ruga mult, chiar și în ziua morții sale, pe 22 mai, ziua cinstirii Sfântului Nicolae, și spre dimineață s-a stins încet din viață.

*Roaba lui Dumnezeu Galina,
orașul Sankt-
Petersburg*

Referatul preotului Bisericii Schimbarea la Față din orașul Penza, Gherasim Iakovlevici Dubasovski, din partea asesorului¹⁰ Subocev

În 1818, la genunchiul drept mi s-a deschis o rană, din cauza căreia sufeream atât de mult, încât, sprijinit în baston, de-abia puteam să calc, durerea fiind insuportabilă. Prin grija șefilor mei, au fost consultați diferiți medici.

¹⁰ *Kolejskii asessor* - al optulea din cele 14 grade ale ierarhiei civile din Rusia țaristă (nota trad.).

Dorind să-mi salveze viața și temându-se să nu înceapă cangrena, medicii au hotărât să-mi amputeze piciorul bolnav. Imediat și-au luat instrumentele necesare și opiul, însă, prin lucrarea lui Dumnezeu, eu m-am împotrivit, spunându-le că mai bine mor, decât să rămân fără picior.

Toate tratamentele s-au dovedit însă ineficiente. Așa am suferit mai mult de un an.

Intr-o noapte de iarnă, mă întorceam de la slujbă acasă (locuiesc aproape de capela Preobrajensk). În momentul când treceam pe lângă poarta capelei, din urmă m-a ajuns un bătrân, îmbrăcat țărănește. Deoarece era o noapte cu lună, am putut să-i văd bine fața. M-a întrebat de boala mea și de tratamentele pe care le-am urmat. I-am povestit tot, iar când am ajuns în dreptul capelei, bătrânul mi-a spus: „Dacă nu te-au putut vindeca medicii, te va ajuta această capelă. Să iei din ea apă și pământ. Cu apa să speli rana, iar pământul să-l presari peste ea”.

Apoi parcă am leșinat, iar când mi-am revenit și m-am uitat în jur, însoțitorul meu dispăruse. Nici până astăzi nu pot pricepe cum s-a întâmplat aceasta. Bătrânul nu mai era nici în fața, nici în spatele meu. În dreapta aveam un mal abrupt, iar în stânga, un deal asemănător, și deci nu ar fi avut pe unde să treacă. Din această cauză eram foarte speriat, ceea ce au observat și vecinii mei în momentul când am ajuns acasă. La întrebările lor, eu le-am povestit tot ce mi se întâmplase. Gazda mea a plecat imediat la capelă, a luat un pumn de pământ și, într-un vas, apă. După ce a uscat pământul pe sobă, mi-a curățat rana cu apă și a presărat pământ peste ea, după care mi-a bandajat în cârpe piciorul. Noaptea am dormit liniștit, ceea ce nu mi se mai întâmplase de foarte mult timp. A doua zi dimineața și seara următoare a urmat aceeași procedură, iar mai mult nu a mai fost nevoie, pentru că piciorul mi se videcase.

Câteva săptămâni mai târziu, întâmplător, am intrat în capelă, unde se afla icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Am rămas înmărmurit când am recunoscut în Sfântul Nicolae pe acel bătrân. Adevărul celor relatate de mine sunt gata să îl confirm prin jurământ.

„Penzenski vremennik”, 1849

Viata

Când ne-am căsătorit, nu aveam casa noastră și de aceea locuiam la soacra mea. Viața de familie nu mergea. După trei ani, am hotărât să divorțez. Fiul nostru avea doi ani. În vis sau în realitate, nu știu, mi-a apărut Sfântul Nicolae, într-un veșmânt gri, împodobit cu cruci, și mi-a spus: „Să nu-l părăsești!” Firește, nu am îndrăznit să nu-i dau ascultare, mai ales că, deși puțin, eram totuși credincioasă: în copilărie, bunica mea, o cazacă de pe Don, m-a educat în credința creștină.

Noi locuiam pe atunci aproape de Biserica Sfinții 12 Apostoli, în orașul Tuia. Deseori, bunica mă lua cu ea la biserică. Imi plăcea să asist la cununii, iar când oboseam, plângeam la urechea ei: „Bunico, mă dor picioarele”. Ea îmi răspundea: „Stai în genunchi și nu te vor mai durea.”

Peste un timp, îrapreună cu soțul meu am plecat mai întâi în poitul

Varvno, iar după aceea, în regiunea Magadan. Am trăit împreună treizeci și doi de ani, până la moartea soțului, pe 19 decembrie (stil vechi), în ziua Sfântului Nicolae.

I. J. Kosiiunum, regiunea Kaliningrad

Rugă din adâncul mării

În Marea Egee, la cinci kilometri de insula Paros, s-a scufundat o corabie. Din cinci sute de pasageri, au pierit vreo optzeci. În întuneric, corabia s-a lovit de o stâncă. S-a făcut o spărtură mare, prin care a început să pătrundă apa. Căpitanul a dat comanda ca toți pasagerii să părăsească vasul. Mulți dintre ei dormeau. Luminile s-au stins. A început panica generală, fiecare grăbindu-se, după cum putea, să sară în apa învolburată.

Printre ei era și o femeie de vreo 50 de ani. Neștiind să înoate, era cât pe ce să se înece. Ea însă nu voia să moară și din toate puterile a început să strige: „Doamne, dacă este voia Ta cea sfântă, salvează-mă! Sfinte Nicolae, ajută-mă, nu vreau să mor!” Deodată s-a apropiat de ea o barcă. Cele cinci persoane care se găseau în ea cu greu au scos-o din apă.

Despre această minune, ea a povestit la o emisiune televizată. Astfel, telespectatorii au fost martori ai credinței vii a acestei femei, a cărei rugăciune a ajuns până la cer și a primit ajutor grabnic de la Dumnezeu și de la Sfântul Nicolae.

Evanghelia Legopoulu, Grecia

Nu a permis săvârșirea păcatului

I s-a întâmplat unei cunoștințe de-ale mele în 1988. Fiind o persoană puțin credincioasă, a hotărât, deși era femeie măritată, să plece în alt oraș, pentru a se întâlni cu bărbatul iubit, și el căsătorit. Pe atunci se făcea rost cu mare greutate de un bilet de avion. Cunoștința mea a luat cu sine o iconiță a Sfântului Nicolae și a plecat la aeroport.

Bilete nu erau nici pentru acea zi, nici pentru următoarea. Femeia a luat în mâini iconița și i s-a adresat sfântului cu cuvintele: „Nicolae, Făcătorule de minuni, doar tu poți! Fă o minune! Ajută-mă să fac rost de un bilet!” După ce a spus ea aceste cuvinte, în sală s-a anunțat că este un bilet pentru ziua următoare, exact la cursa de care avea ea nevoie. Bucuroasă peste măsură, a cumpărat biletul.

Dar mai interesant a fost ceea ce s-a petrecut a doua zi. Venind la ora indicată la aeroport, femeia aștepta să se afișeze cursa pentru ruta ei. A venit și timpul decolării avionului, dar afișarea tot nu se producea. Ingrijorată, s-a adresat la ghișeu de informații. Aici a aflat că în ziua respectivă niciun avion nu avea ruta respectivă.

Lucrătorii aeroportului se mirau cine putea să anunțe și să vândă un astfel de bilet. Ei o încredințau că așa ceva nu se putea întâmpla, dar după ce au văzut biletul și au verificat pe calculator, și-au cerut scuze și i-au returnat banii.

Astfel Sfântul Nicolae a făcut o minune, dar în același timp a înțelept-o pe femeie, căci o asemenea călătorie ar fi dus la păcat, ceea ce el nu putea îngădui. În consecință, a împiedicat-o să păcătuiască!

Tatiana Stepanovna, orașul Sankt-Petersburg

Vânzătorul de piei

Un vânzător de piei se pregătea să plece să-și vândă marfa, dar a întârziat dintr-un motiv oarecare.

Era iarnă, se întuneca repede și a hotărât să înnopteze în primul sat care îi va ieși în cale. A întâlnit un om și acela i-a arătat o casă în care îl puteau primi. A intrat în curte, a deshămat caii și cum a intrat în casă, s-a culcat pe cuptor. Era pe cale să adoarmă, când a auzit cum cineva a intrat în casă și a întrebat în șoaptă:

- A dormit?

Gazdele i-au răspuns:

- A dormit.

- Unde-i toporul? Eu acum, dintr-o lovitură...

A înțeles omul nostru că nimerise la oameni răi. Voia să se roage, dar nu-i venea în minte nicio rugăciune. Și-a amintit doar de Sfântul Nicolae și a început să șoptească înfrigurat: „Nicolae, Făcătorule de minuni, scapă-mă de moarte năprasnică! Până la sfârșitul vieții te voi cinsti!”

Gazdele deja se pregătiseră să-l omoare, când de afară a răsunat o voce:

- Hei! Inhamă caii! Nu mai dormi! Pe tine te mai așteptăm!

Gazdele, nedumerite, se întrebau: „Oare nu fusese singur?”

Vânzătorul de piei s-a însemnat cu semnul crucii, a sărit de pe cuptor și a ieșit afară în mare grabă, strigând din răsuputeri:

- Așteptați-mă și pe mine!

Afară, în jur, țipenie de om. A înhămat caii și restul nopții l-a petrecut pe drum. A plâns toată calea, mulțumind Sfântului Nicolae. Spre dimineață a ajuns acasă și a povestit tuturor cele întâmplate.

Până la sfârșitul vieții el și-a ținut promisiunea: în zilele de sărbătoare aduna toți copiii din sat și le împărțea dulciuri. Întâmplarea aceasta se povestește și azi. Soția lui încă mai trăiește.

*Roaba lui Dumnezeu Vasilisa,
orașul Pogvistnevo, regiunea*

Samara

Bunica Ecaterina

În grădină înflorește liliacul, iar în casă murea bunica Ecaterina.

Avusese o viață grea. Fusesse milostivă cu oamenii, blândă și muncitoare. Se străduia să-i ajute pe toți. Nu voia să fie nimănui o povară și, când s-a îmbolnăvit, a început să se roage: „Sfinte părinte Nicolae, milostive, ia-mă la tine!” Plângea fiica, tăceau nepoții.

Cu puțin timp înainte de ziua Sfântului Nicolae, bunica i-a șoptit fiicei sale: „Valea, mi s-a spus că trebuie să mă spovedesc înainte de moarte”. Fata ar fi vrut să-i amintească: „Mamă, la noi nimeni nu a fost spovedit! Cine putea să-ți spună așa ceva?”, însă a tăcut și, plângând, a ieșit afară, ca să îndeplinească ultima rugămintă a mamei sale iubite. Dar de cine să întrebe?

În oraș nu era nicio biserică, trăiau timpuri grele, când era periculos și să stai de vorbă cu un preot. Dar, pentru a fi cu inima împăcată, a întrebat-o pe prima femeie care i-a ieșit în cale: „Nu știți la cine a venit părintele?” „La ce vă trebuie?” Ea i-a povestit necazul său. Femeia a condus-o la casa unde venise preotul la rugămintea credincioșilor.

Bunica Ecaterina s-a spovedit, s-a împărtășit și, trei zile mai târziu, în ziua pomenirii Sfântului Nicolae, în zori, s-a stins din viață.

Roaba lui Dumnezeu Nadejda, regiunea Krasnodar

Două minuni

Aceste întâmplări mi-au fost relatate de către roaba lui Dumnezeu Galina, din satul Bogotolea, regiunea Krasnodar. Prima s-a petrecut pe 31 decembrie 1945, într-un sat din Ural. Acolo locuia o văduvă evlavioasă, împreună cu fiicele sale. Soțul uneia era bețiv și înjura întruna. Când a murit văduva, singurii bărbați care mai rămăseseră în sat erau bătrânii și invalizii de război. Nu era nimeni care să-i sape groapa, în afară de ginerele ei. Tot înjurând el, s-a dus la cimitir. Dar, când a ridicat piconul, acela i-a căzut pe mână și l-a lovit la deget. Bărbatul, continuând să înjure, s-a întors acasă, așa că fiica văduvei a fost nevoită să meargă în locul lui la cimitir, să sape groapa mamei sale.

Era un ger de crăpau pietrele. Femeia a ajuns la cimitir, a ridicat cu greu piconul, a lovit cu el pământul, însă l-a scăpat imediat din mâini. S-a așezat atunci pe un mesteacăn tăiat și a început să plângă.

Deodată a simțit cum cineva a atins-o pe umăr și a auzit o voce:

- De ce plângi, femeie?

Ea a ridicat capul. În fața ei stătea un bătrân, fără căciulă, îmbrăcat într-o haină de pânză impermeabilă. Alături de el era un băiat de vreo 12

ani. Femeia le-a spus că i-a murit mama și nu avea cine să-i sape groapa. Bătrânul a liniștit-o, zicându-i că o vor ajuta ei, și și-au agățat imediat desagile de crengile unui copac. Bătrânul ridica piconul cu ușurință și lovea cu el pământul, iar băiatul lua cu mâinile bolovanii și îi dădea la o parte. Peste 20 de minute, groapa era gata.

- Am săpat un metru și jumătate, a spus bătrânul, mai mult nu trebuie.

- Cum să vă răsplătesc?

- Noi nu avem nevoie de nimic! a fost răspunsul lor.

Ea i-a invitat la pomană.

- Dacă vom putea, vom veni! i-a răspuns bătrânul.

- Cu aceste cuvinte, ei au plecat. Mergeau pe zăpadă de parcă ar fi mers pe un drum asfaltat, fără să se afunde, iar când au ajuns la o distanță mai mare de femeie, au dispărut. După înmormântare, toți s-au adunat la pomană, însă nimeni nu se așeza la masă: toți îl așteptau pe bătrân. Neliniștită, fiica văduvei a ieșit în tindă să vadă dacă nu cumva se zărea oaspetele în depărtare, dar a auzit o voce:

- Nu ne aștepta, că nu vom veni!

Peste un timp, ea a plecat în vizită la o mătușă, o femeie credincioasă. Aceasta a invitat-o să intre în casă. Mare a fost mirarea nepoatei când, ridicând ochii, a recunoscut într-una din icoanele aflate pe un perete... chipul bătrânului care săpase groapa. Acesta era Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. Nu putea să treacă nici pragul, căci icoana emana o lumină orbitoare. Din acel moment ea a crezut în Dumnezeu și până la sfârșitul vieții l-a cinstit pe Sfântul Nicolae.

A doua minune: Intr-un sat, doi oameni s-au dus la pescuit, dar nu au prins niciun pește. Atunci unul dintre ei a spus: „Hai să aprindem de zece rube lumânări Sfântului Nicolae!” Celălalt pescar s-a învoit. Nu a trecut mult timp, și ei au prins un nisetru de un metru și jumătate.

Câteva zile mai târziu, alți doi oameni s-au dus la pescuit. La fel, nu au prins niciun pește. Unul dintre ei și-a amintit de cei doi tovarăși și a spus: „Hai să aprindem și noi lumânări Sfântului Nicolae!”, însă celălalt, fiind beat, a început să înjure. În același moment, barca în care se aflau ei s-a răsturnat. Nu au mai putut-o întoarce și cu mare greutate au ajuns la mal.

Ieromonah Nifon, satul Itat, raionul Tiajinsk, regiunea Kemerovo

Schiloadă

Incă din 1903, în gara orașului Cerepoveț este un paraclis al Sfântului Nicolae. El a fost construit ca oamenii să vină să se roage aici înainte de călătorie, să aprindă o lumânare. Chiar și în zilele noastre vin oamenii aici ca să se roage sfântului, cerându-i să-i ocrotească în timpul călătoriei, după care aleargă grăbiți la tren. Dar se întâmplă, dacă mai rămâne timp, să povestească și câte o întâmplare. Iată, de exemplu, ce mi-a povestit o femeie:

„M-am născut bolnăvicioasă. Toți credeau că nu voi trăi mult. Pe lângă crize, aveam și un strabism. În familie mai erau cinci copii. Noi eram foarte săraci, niciodată nu mâncam pe săturate. Despre mine mama

spunea: «De te-ar lua Dumnezeu! La ce să mai cresc o schiloadă?»

Dar eu continuam să trăiesc. Țin minte că îmi era rușine de mine însămi pentru faptul că nu muream și le stăteam tuturor în cale. Câteodată, părinții le cumparau surorilor mele rochițe sau pâslari, iar mie nimic, dar eu nici măcar nu mă supăram. Înțelegeam: eram o schiloadă.

Pe atunci televizoare nu existau. La noi în casă, în colțul roșu, conform tradiției, erau icoane. Odată m-am apropiat și eu de icoane. Părintele Nicolae mă privea. În oricare colț al casei mă duceam, el continua să mă privească. Și atunci am început să-l rog: «Părinte Nicolae, fă ceva ca să nu mai fiu schiloadă, ci să fiu și eu ca toți copiii! Să nu mai am crize, să nu mai fiu bolnavă și ochii să mi se vindece!» Țin minte că am plâns. Nu era nimeni în casă.

A doua zi a venit la noi o femeie și o ruga pe mama să mă dea ca dădacă pentru copilul ei. Mama i-a spus:

- Ce-ți trece prin cap? Ia pe altcineva! Asta e schiloadă și pe deasupra mai este și bolnavă.

Inima mea a încetat să mai bată. Priveam icoana și mă rugam în gând: «Părinte Nikola, te rog, să mă ia pe mine!» Femeia însă insista:

- Nu, o vreau pe ea!

- Dacă-i așa, treaba ta! i-a răspuns mama. Numai că mi-o vei aduce singură înapoi peste două zile.

Femeia m-a luat cu ea. Locuia în satul vecin. Avea mâncare multă: nu doar cartofi și pâine, ci și terci cu lapte, să mănânci cât îți pofteste inima. Toți erau buni cu mine, iar copilul era cuminte și blând. Primăvara au venit să mă viziteze mama împreună cu surorile mele:

- Vai, Nina! Cât de bine arăți! Și ochii ți s-au îndreptat, și ce vioaie ești!

Mai țin minte că într-o noapte cineva m-a trezit. Am deschis ochii. Un bătrân stătea în fața mea:

- De ce mai ai nevoie, Nina? Cere!

- Ce să mai cer? i-am răspuns. Acum sunt sănătoasă, și pentru aceasta îți mulțumesc, părinte!

De atunci nu este sărbătoare a Sfântului Nicolae și eu să nu merg la biserică. Așa am crescut. Mă rog și-i mulțumesc mult Sfântului Nicolae pentru ajutorul său. Imi amintesc că odată, eram deja măritată și aveam copiii mici, într-o seară, fiind foarte obosită și a doua zi fiind sărbătoarea Sfântului Nicolae, îmi făceam griji că voi adormi și voi întârzia la slujbă. M-am trezit simțind cum cineva mă trăgea de umăr și-mi spunea:

-Nina, trezește-te! Slujba!

M-am trezit. Lângă mine nu era nimeni. Ai mei toți dormeau. M-am îmbrăcat și m-am grăbit să ajung la biserică. Pe drum tot mai simțeam atingerea mâinii, iar în urechi îmi răsuna vocea. Sfântul Nikola nu mă părăsește niciodată."

Femeia își ștergea încet lacrimile.

Z. S. Pavlova, orașul

Cerepoveș

Intoarcerea

Am o iconiță cu chipul Sfântului Nicolae. Simplă, dar cu mare har. Am decupat-o dintr-un calendar și mi s-a părut - iartă-mă, Doamne! - nu prea reușită: parcă avea chipul prea întunecat. Dar când am privit ochii sfântului, m-am simțit vinovată: privirea lui severă îmi pătrundea până în adâncul sufletului. Nu puteam să mă ascund nicăieri de ea. Aveam exact aceeași senzație pe care mulți dintre noi o încercăm în copilărie, când ne aflăm în fața părinților și simțeam că ei ne știu deja greșeala, însă așteaptă să ne-o recunoaștem singuri.

Această iconiță simplă, de carton, am agățat-o pe perete. Peste câteva zile am aflat că unei prietene de-a mamei mele i-a dispărut fiul de patru zile. A plecat într-o dimineață la serviciu și nu s-a mai întors. Am îngenunchat ca să mă rog. Dar cui să mă rog? Cum? De obicei, în momentele cele mai grele, eu mă rog fericitei Xenia, dar atunci am simțit o căldură aparte când mă rugam Sfântului Nicolae. Cu lacrimi îl rugam să ajute pe cel dispărut.

Nu mă așteptam să se rezolve atât de repede. Peste o jumătate de oră m-a sunat mama și mi-a spus că tânărul s-a întors acasă. Bătut până la sânge, el povestea că, pe neașteptate, hoții nu i-au mai cerut bani și l-au adus acasă...

M. D., orașul Sankt-Petersburg

Deasupra prăpastiei

Intr-un sat locuia o bătrână. Se descurca greu, mai ales iarna, când trebuia să încălzească casa și să-și procure de mâncare. Copiii ei se mutaseră de mulți ani în oraș. O chemau să stea cu ei, însă ea nu dorea să-și părăsească satul natal. Intr-un sfârșit au reușit s-o convingă, spunându-i că în oraș erau multe biserici și că va putea merge la slujbe. Numai atunci s-a învoit. Dar, mai întâi de toate, a hotărât să dea bisericii din sat toate icoanele din casă, cu excepția icoanei celei mari a Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni, pe care a vrut s-o dea bisericii din satul vecin.

Ploua. Autobuzul se apropia de sat. Se zăreau turlele bisericii, însă la o cotitură autobuzul a alunecat și roțile din urmă au ajuns să atârne deasupra prăpastiei. Toți pasagerii erau speriați. Șoferul le-a spus să coboare în liniște, mai întâi cei de pe scaunele din spate și, tot așa, până le venea rândul celor din față.

Bătrâna a coborât ultima. Ea se ruga Sfântului Nicolae. Când autobuzul a fost adus de deasupra prăpastiei, șoferul s-a apropiat de pasageri, ștergându-și sudoarea de pe frunte: „Se pare că un sfânt s-a rugat pentru noi!” În acel moment bătrâna i-a arătat icoana Sfântului Nicolae. Șoferul s-a închinat și a sărutat icoana. Exemplul lui l-au urmat toți pasagerii. În procesiune au adus ei icoana în biserică. Au povestit minunea preotului, care a săvârșit o slujbă de mulțumire lui Dumnezeu și Sfântului Nicolae.

Oaspetele ceresc

Eram internată în Spitalul Alexandrovsk, când a ieșit numărul curent al ziarului „Adevărul credinței”. Pe prima pagină era icoana Sfântului Nicolae de la Catedrala Nikolo-Bogoiavlensk. Vecina mea de salon, Asia, mi-a povestit următoarea întâmplare:

Era în timpul războiului. Ea avea zece ani. Intr-o seară geroasă de iarnă, cineva a bătut la ușă. Un bătrân se ruga să fie găzduit peste noapte.

Deși era puțin loc în casă, mama l-a primit cu bucurie. l-a dat să mănânce. Bătrânul i-a spus că tata a căzut prizonier (lucru adevărat mai târziu). S-a plâns apoi că a înghețat până la oase. Mama i-a propus atunci să se culce el pe cuptor, iar pe Nicolae, fiul ei mai mare, l-a trimis să se culce în altă parte. Dimineața, mama a vrut să-l cheme pe bătrân la masă și să-i pună în desagă ceva de-ale gurii. Dar el nu mai era nicăieri, dispăruse. S-au dus cu toții la ușă: aceasta era însă încuiată. Și-au îndreptat privirile spre icoană - bătrânul semăna cu Sfântul Nicolae.

Asia mi-a luat din mâini ziarul și cu blândețe a întrebat: „Bunicule, unde ai plecat atunci? Nici mâncare nu ai luat!”

N. A. Milanova, orașul Sankt-Petersburg

Botezat cu numele Nicolae

Când s-a născut fiul meu, nu știam ce nume să-i pun. M-am gândit mult și până la urmă l-am numit Stanislav. O prietenă, care mă ajuta să-l îngrijesc, mi-a spus: „Dacă vrei să ai un fiu sănătos, pune-i numele Nicolae.” Și a mai adăugat că așa spun oamenii bătrâni. Copilul creștea sănătos, dar nu a mers până la vârsta de doi ani. Medicii nu i-au depistat nimic patologic și nu puteau explica fenomenul. Copilul se deplasa cu ajutorul mâinilor, și chiar destul de repede. După doi ani a început să meargă pe picioare, însă nu-i plăcea, mai ales să alerge. Deseori stătea cu picioarele încrucișate și cu o privire gânditoare. Când cineva se apropia de el și începea să-i vorbească, el parcă atunci se trezea din somn și nu înțelegea ce se petrece în jurul său.

Pe când avea cinci ani, de Paști, l-am luat cu mine la biserică. Stăteam la rând pentru lumânări. El dorea să vadă ce se vindea la pangar și ținea morțiș să-l iau în brațe. Era ceva neobișnuit pentru el, deoarece, de obicei, era foarte liniștit. Când l-am ridicat ca să vadă ce se afla la pangar,

dintr-o mulțime de iconițe care se poartă la gât, el a ales una și cerea să i-o cumpăr. Aveam puțini bani și încercam să-i explic că cei nebotezați nu au voie să poarte iconițe, însă fiul meu continua să insiste și chiar a început să plângă.

A venit și rândul nostru. Femeia care vindea lumânări mi-a spus: „Cumpărați-i copilului iconița! A știut el ce să aleagă, acesta este Nicolae, Făcătorul de minuni!” Auzind aceste cuvinte, fiul meu dintr-o dată s-a liniștit, iar când i-am cumpărat-o era nespus de fericit. A purtat-o mult timp. Când dormea, o strângea în pumn, când se trezea și-o puneă în buzunarul cămășii. În ziua când a pierdut-o, a plâns mult. Stătea pe vine, iar cu o mână își sprijinea un obrăjor. Iconița a fost găsită și bucuria fiului meu era nespus de mare. Deseori se retrăgea într-un colț și vorbea cu ea.

A fost botezat la vârsta de opt ani. Când i se înregistra numele pentru botez, ni s-a spus că la ortodocși nu există în calendar numele Stanislav. Femeia care l-a înregistrat, auzindu-i data nașterii, a spus: „Nu-i nimic că nu există numele Stanislav. Tu doar ești Nicolae! Ești născut pe 19 decembrie!” Acum fiul meu are 13 ani. El vrea să fie clopotar; eu aș vrea doar atât: ca el să fie demn de numele ce i s-a dat la botez.

*Zlata Șaghina, orașul
Saratov*

Timpul a fost oprit

Sunt dăscăliță în Biserica Cuviosul Paisie Velickovski. Vreau să povestesc despre cum Sfântul Nicolae mă ocrotește. Adesea îmi amintesc două întâmplări:

Imi cresc singură cei trei copii, într-un apartament cu două camere. Toată speranța noastră este doar în Dumnezeu și în sfinții Săi. Într-o zi nu mai aveam bani în casă, nu aveam nici de pâine. Până la salariu mai era mult. Copiii erau triști, iar eu am luat în mâini cartea de rugăciuni și le-am spus: „Copii, să-i cerem Sfântului Nicolae să ne trimită bani pentru pâine!” Și am îngenuncheat pentru rugăciune. Martor la întâmplare a fost un tânăr, care acum este soțul surorii mele. Cât de mare ne-a fost mirarea, când el ne-a spus că a fost trimis de cineva ca să ne aducă niște bani!

Un alt caz: Impreună cu sora mea eram în anul întâi la Universitatea de Teologie Ortodoxă din Țarițano, la secția de cântăreți. În orar, în fiecare joi, la șapte dimineața era trecută practica la strană. În acea zi, anul nostru începea Sfânta Liturghie la mănăstirea de călugări Sviato-Duhovnâi, unde se află și Universitatea și unde noi mai făceam și ascultare. Odată, s-a întâmplat ca noi (eram patru surori) să rămânem peste noapte la niște prieteni, pentru că trebuia să ne întâlnim cu părintele nostru duhovnic, Vasili (Șveț).

În casă nu era niciun ceas deșteptător și dimineața ne-am trezit târziu. Până la începutul slujbei mai era un sfert de oră. Ne aflam în celălalt capăt al orașului și aveam mult de mers. Nu ne-am pierdut cu firea și am ieșit glonț din casă. Pe stradă era polei, noi alergam, cădeam, din nou ne ridicam și strigam: „Sfinte părinte Nicolae, ajută-ne, fă ceva!” Așa

am alergat mult timp. Pe drum am oprit un taxi și l-am rugat pe șofer să ne ducă repede. Nu aveam voie să întârziem. Dacă întârziem, nu avea cine să înceapă slujba.

Am ajuns la mănăstire și, cum am intrat în biserică, au răsunat primele cuvinte din Sfânta Liturghie. Cu sufletul la gură, am ajuns la strană și am cântat: „Amin”. Toate ne trăgeam aer în piept și ne uitam la ceas. Era ora 7 fix. Fără să scoatem un cuvânt, ne-am închinat Domnului, Maicii Domnului și Sfântului Nicolae și am început să cântăm. Așa, prin rugăciunile Sfântului Nicolae, timpul s-a oprit în loc.

*I. Breidakova, orașul
Volgograd*

Ocrotirea sfântului

Nu departe de satul nostru se află satul Nikolskoe, cu Biserica Sfântul Nicolae. În ea se slujește și astăzi - este mare, frumoasă și plină de har, deși a fost construită cu mulți ani în urmă. Bătrânii spun că în vremurile grele, când se dărâmau bisericile, un om a vrut să dea jos crucea de pe biserica satului. A urcat până la turlă, dar acolo stătea un bătrân. „De ce ai urcat?”, l-a întrebat el. Omul și-a dat seama că acesta era Sfântul Nicolae și, speriat, a coborât. De biserică nimeni nu s-a mai atins.

*Tatiana Avdeeva,
satul Bobiakova, regiunea Voronej*

„După credința voastră fie vouă!”

Victoria Bronislavovna Tihonova s-a născut în 1941. Relatările ei demonstrează faptul că bolnavii primesc ajutor prin rugăciunile părintelui Serafim de Vârița. E nevoie însă de o credință sinceră, căci Insuși Dumnezeu a spus: „După credința voastră fie vouă!” (Mt. 9; 29).

„Am copilărit în timpul blocadei Leningradului. Când am împlinit un an și jumătate, peste grădinița noastră de copii a căzut o bombă. Mulți copii au fost răniți, precum și mulți educatori. Eu am suferit cel mai puțin. Schizele mi-au zdrobit degetele de la piciorul stâng. Au urmat osteomielite și ulcerul trofic la talpă, astfel că încă din copilărie am ajuns infirmă.

Cu vârsta, boala s-a agravat. Ani în șir aveam dureri îngrozitoare. În 1981 am fost trimisă pentru analize și tratament la Institutul de protezare. După câteva operații nereușite, mi s-a amputat talpa. Mi-au lăsat doar osul tălpii. M-am întors acasă cu proteză. Suferințele s-au înmulțit, permanent aveam dureri.

Închipuiți-vă cum ar fi câteva decenii la rând să aveți o durere acută de dinți, din cauza căreia să nu vă puteți găsi nicăieri locul. Pe parcursul

acestei perioade, aproape că nu am dormit. Doar două-trei ore reușeam să aștipesc, sleită de puteri. Dimineața, îmi mușcam buzele de durere și plecam la serviciu. Câteodată mi se întuneca în fața ochilor.

În primăvara anului 1983, în ziua prăznuirii aducerii moaștelor Sfântului Nicolae din Mira - Lichiei în Bari, am îngenuncheat în fața icoanei din Catedrala Sfântul Nicolae și m-am rugat mult, cu lacrimi în ochi. Mă rugam din tot sufletul, cerând sfântului ajutorul său ceresc. De mine s-a apropiat o femeie și m-a sfătuit să plec în Vârița. Astfel, Sfântul Nicolae mi-a îndreptat pașii spre părintele Serafim de Vârița.

A doua zi, m-am dus la mormântul sfântului. În dimineața aceea aveam dureri îngrozitoare. Cu greu am ajuns de la stație până la Biserica Icoanei Maicii Domnului din Kazan. Cu inima zdrobită, am îngenuncheat și cu rugăciunea pe buze am îmconjurat mormântul. Mi-e greu să descriu ce se petrecea în sufletul meu în acel moment. Pentru prima dată însă, după mulți ani, am simțit că sunt un om complet sănătos. Imi venea să zbor! Am ajuns repede la stație și am urcat în trenul electric.

Aceste mici detalii vorbesc de la sine: părintele Serafim m-a auzit și m-a ajutat să ajung repede acasă. Seara, pentru prima dată, am adormit liniștită. După această călătorie minunată, am început să vizitez des mormântul făcătorului de minuni. Trebuie doar să te rogi și durerea dispare. Câteodată mi se întâmplă să ajung acolo în genunchi de durere, iar înapoi să vin zburând."

Valeri Filimonov, orașul Sankt-Petersburg

In fața icoanei nefăcute de mână omenească

În 1997, în familia noastră era o situație critică din cauza certurilor permanente. Soțul mă alunga de acasă. Eu ba plecam, ba mă întorceam, însă împăcarea nu dura mult timp. Toate încercările mele de a ne păstra căsnicia erau inutile. Pe zi ce trecea, noi ne îndepărtam tot mai mult unul de altul. Și iată că, după o nouă ceartă, soțul mi-a arătat ușa și am înțeles că încă o împăcare nu mai avea sens. M-am îmbrăcat ca să plec. Imi era greu. Căsnicia noastră se destrăma din cauza unor fleacuri. Deodată, în minte mi-a apărut chipul Sfântului Nicolae. Pe suflet mi s-a așternut pacea. Câteva minute am stat la balcon și am admirat copacii, iar apoi am intrat în casă și cu hotărâre am spus: „Nu plec de aici. Mă vei răbda așa cum sunt!” Nici nu vă închipuiți cât de mult s-a bucurat soțul meu auzind acestea! Eu cred că de fapt nu el mă alunga, ci demonul din el. De atunci, aproape că nici nu ne mai certăm. Din păcate, familia noastră a rămas o familie bolnavă, pentru că soțul meu este departe de biserică. Sfinte Nicolae, ajută-ne să dobândim duhul credinței!

În 1998, Dumnezeu m-a învrednicit să săvârșesc un pelerinaj în Țara

Sfântă și în orașul Bari, la moaștele sfântului lui Dumnezeu. Înainte de călătorie, am citit timp de 40 de zile Acatistul Sfântului Nicolae. Dumnezeu mi-a trimis multe ispite, necazuri și boli. Odată, când aveam febră mare, în somn, l-am văzut pe Sfântul Nicolae, care mergea pe malul mării, îmbrăcat în veșminte. Era încă departe de mine, dar știam că venea anume în întâmpinarea mea. Mă temeam că Dumnezeu nu mă va lăsa pe mine, nevrednica, să ajung la locurile sfinte. Dar, prin rugăciunile sfântului, am ajuns pe corabia „Dmitri Șostakovici”.

Pe 21 mai, în ajunul sărbătorii sfântului, am ajuns în orașul Bari. Cu procesiune ne-am îndreptat spre biserică pentru priveghere. Oare nu a fost aceasta o minune? Sfântul Nicolae, atât de mult iubit în Rusia, a adunat la sărbătoarea sa, tocmai în depărtata Italie, peste 500 de oameni din Rusia, Ucraina, Bielorusia, Estonia. Arhiepiscopul Nifon de Luțk și Volânsk, care era în fruntea pelerinajului, a ținut o predică emoționantă. Lacrimile curgeau din ochii femeilor și ai bărbaților, ai copiilor și ai preoților; plângea chiar și arhipăstorul. El spunea cât de apropiat este Sfântul Nicolae de fiecare dintre noi și că încă înainte de creștinarea Rusiei el venea în ajutorul rușilor. Când din Țarigrad au venit preoți ca să boteze poporul, în una din icoane oamenii îl recunoșteau pe sfântul: „El mi-a întins o vâslă când mă înecam!”, spunea unul; „El mi-a arătat drumul prin pădure!”, striga altul. Și până în prezent rugătorul milostiv ne ajută pe fiecare dintre noi.

În biserica catolică nu există icoane, de aceea unui ortodox îi vine greu să se roage. În timpul Liturghiei, întâmplător, am ridicat ochii în sus - și am înlemnit: pe cupolă apăruse o icoană, formată din umbrele becurilor. Se vedeau clar conturul capului, umerii și o mână binecuvântând. În mijlocul nostru se afla Sfântul Nicolae! El ne binecuvânta pe toți cei adunați la sărbătoarea sa. Acum mă puteam ruga, cu ochii ațintiți în sus, asupra icoanei nefăcute de mână omenească. Minunile Sfântului Nicolae sunt nenumărate.

Nu demult, câteva zile la rând m-a durut un dinte pe care abia îl tratasem. Aplicam pe el un tampon cu ulei sfințit de la moaștele sfântului și mă rugam: „Sfinte Nicolae, vindecă-mi dintele, iar eu, în schimb, voi trimite o scrisoare în Sankt-Petersburg cu minunile tale!” Dintele însă continua să mă doară. Cu smerenie m-am adresat medicului. S-a constatat că nu era bine pusă plomba. Medicul a făcut toate cele necesare, fără să-mi ia bani și durerea a trecut. Din spital am ieșit mulțumind Domnului și Sfântului Nicolae.

Olga Zubkova

„Oare nu a fost aceasta o minune?”

Vreau să povestesc cum l-a ajutat Sfântul Nicolae pe fiul meu, Vladimir. În 1986, el a fost luat în armată, în Afganistan, și trimis pentru „pregătire” la 15 km. de Fergana. O lună am fost parcă pe altă lume. Am

început să merg la biserică, la icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Pe atunci nu știam nicio rugăciune. Cu lacrimi ceream doar un singur lucru: „Lasă-mi fiul acasă!”

Fiul meu a fost luat în septembrie, iar în decembrie am avut un vis. El stătea înaintea mea, dar fața nu i se vedea. Eu tot încercam să-l întorc spre mine și îl întrebam: „Fiule, unde ești?” „ Lângă Leningrad!” a fost răspunsul. De profesie, el este șofer. Înainte de a fi luat în armată, a sărit de trei ori cu parașuta și de aceea a fost luat în trupele parașutate.

La sfârșitul lui decembrie am primit o scrisoare: fiul meu era internat în spitalul militar; fusese bătut și avea o serioasă comoție cerebrală. Nu i s-a acordat primul ajutor, pentru că ei credeau că simulează. Din această cauză i s-a deplasat pupila și nu mai putea conduce mașina. Peste o lună l-am vizitat - de trei ori am fost la el -, medicii au spus că va rămâne cu un ochi bolnav.

Nu a mai fost trimis în Afganistan. În aprilie, toți cei inapți au fost repartizați în diferite orașe. Fiul meu a fost trimis în Vitebsk. Pentru orice eventualitate, am luat de la spital o adeverință de invaliditate. Gândeam că nu va mai putea fi șofer, însă în Vitebsk el nu mai avea nimic. În prezent, fiul meu are 31 de ani și, slavă Domnului, nu are nicio complicație de pe urma bolii. Oare nu a fost aceasta o minune? Prin ea, Dumnezeu m-a adus la biserică și mi-a îndreptat viața.

*A. N. Lipatova, orașul
Tver*

„Vei rămâne în viață!”

În orașelul nostru de mineri există o comunitate de creștini care îl cinstesc pe Sfântul Nicolae. Ea a fost înființată în 1992 de către niște călugări din Lavra Troițe-Serghiev. Dumnezeu ne-a adus la credință pe noi, cei din îndepărtatul nord. Sfântul a săvârșit multe minuni cu enoriașii noștri, dar aș vrea să povestesc despre minunea care s-a întâmplat cu tatăl socrului meu - un om care era departe de credință. Într-un an, eram în vizită la rudele din Gorlovka, regiunea Don. Discutam despre Dumnezeu. Socrul meu a spus: „Eu îl am pe Dumnezeu meu!” Mai târziu am aflat că el îl numea Dumnezeu pe Sfântul Nicolae și, la protestele mele că Sfântul Nicolae este doar slujitorul lui Dumnezeu, el mi-a povestit următoarea istorisire:

În timpul războiului, tatăl său preda la un gimnaziu din Kiev. Nemții l-au arestat.

Celula unde a fost închis bunicul Emanuil era strâmtă. Șapte oameni erau așezați pe podea, iar picioarele și le întindeau spre mijlocul celulei, unul peste altul. În câteva minute, picioarele celui de dedesubt oboseau și atunci el le pune deasupra celorlalți. Aproape că nu dormeau. Odată, ațipind, Emanuil a auzit o voce: „Vei rămâne în viață. Să vii să mulțumești pe adresa...”, și i-a numit casa, strada, etajul. Tovarășii lui Emanuil au fost împușcați toți, unul după altul. În celulă a rămas doar bunicul. Orașul a fost eliberat, iar deținuților li s-a dat drumul.

Bunicul nu înceta să se gândească: cine oare l-a salvat? S-a dus pe adresa indicată. A urcat la etajul al doilea, dar s-a pierdut. Nu mai știa numărul apartamentului. A mers prin coridorul întunecat. În stânga și în dreapta erau doar apartamente. La capătul coridorului se zărea o luminiță. Bunicul și-a îndreptat pașii într-acolo. Când a ajuns, a văzut pe perete icoana Sfântului Nicolae și o candelă care ardea. Iată cine l-a salvat! De aceea, mai târziu el le-a cerut copiilor săi să-l cinstească pe Sfântul Nicolae.

*Liudmila Kotlovskaja, orașelul Beringovsk
(Ciukotka)*

Nu se va pierde nimic

Împreună cu sora mea am plecat în Egipt. Am luat cu mine o iconiță pliantă cu chipurile Mântuitorului, Maicii Domnului și Sfântului Nicolae, pe care o promisem în dar de la redacția ziarului „Adevărul credinței”, precum și ultimul număr al ziarului. În a doua zi a șederii noastre în Hurgad, după o plimbare prin oraș, coborând din autocar, fără să-mi dau seama am scăpat portmoneul. Am constatat că nu-l mai aveam abia în ziua următoare. Vă imaginați situația noastră, când mi-am dat seama că pe lângă o sumă neînsemnată de bani, în portmoneu mai era și cheia de la seif, unde se păstrau toți banii noștri.

Ne-am adresat la biroul de informații. Nimeni nu ne înțelegea. La ora trei am fixat o întâlnire cu agenta noastră de turism. Așteptarea mi s-a părut lungă. Eu m-am întors la hotel și am început să mă rog. După aceea am luat în mâini ziarul „Adevărul credinței”, unde pe prima pagină era icoana Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni. Am îngenunchat pentru rugăciune. Ceream sfântului să facă o minune - să găsec portmoneul.

La ora fixată, ne-am întâlnit cu agenta noastră și i-am povestit cele întâmplate. Ea ne-a liniștit, încredințându-ne că dacă portmoneul s-a pierdut în autocarul nostru, el se va găsi negreșit.

Agenta a sunat la sediul firmei și ce mare ne-a fost bucuria când am aflat că portmoneul nostru se găsea acolo! Tot drumul până acolo nu încetam să-l mulțumim lui Dumnezeu și Sfântului Nicolae. Dar cea mai mare bucurie a fost că am găsit iconița cu chipul Sfântului Nicolae al Mirei Lichiei, căruia i-am promis că voi scrie despre această minune la ziar.

„Bucură-te Nicolae, mare făcător de minuni!”

*Nina Levitskaia, orașul Sankt-
Petersburg*

Rugăciunea

În satul nostru se reconstruiește Biserica Sfântului Nicolae. Conform legendei, nu departe de biserică a fost găsită de către un nebun pentru Hristos o icoană a Sfintei Parascheva. Țăranii au luat-o cu forța și au adus-o la biserică, însă ea, în chip minunat, a fost găsită din nou în același loc, lângă izvor. Mai târziu, acolo a fost înființată o mănăstire de femei, iar apa din izvor era socotită tămăduitoare.

Biserica se reconstruiește cu greu. Au fost refăcuți pereții, s-au scos tone de gunoi, s-a cimentat podeaua și s-au pus geamurile. Din păcate, turla bisericii este din cărămidă și, din cauza ploilor, se năruie. Trebuie acoperită cu tablă, dar nu mai avem resurse. Noi dorim din tot sufletul să ne rugăm în biserică și sperăm că Dumnezeu ne va trimite și un preot.

În luna mai, în ziua prăznuirii Sfântului Nicolae, din satul vecin, Vâșnii Volocika, a venit la noi un preot. Peste o săptămână, de Sfânta Treime, s-a stins din viață o bătrână, Maria Tomkina, care îl cinstea în mod deosebit pe Sfântul Nicolae. Sfântul i-a apărut de două ori. Maria ne-a povestit aceasta după slujbă, la masa de sărbătoare.

Prima dată, când era mai tânără, a fost arestată pentru că nu venea la muncă. A fost închisă în casa parohială. A plâns și s-a rugat toată noaptea. Dimineața, o mână grea de bărbat, povestea ea, a atins-o pe umăr. Era Sfântul Nicolae, care i-a spus că nu va păți nimic. Maria a trecut fără frică pe lângă milițian și, într-adevăr, două ore mai târziu a fost eliberată. Noi am întrebat-o de ce era sigură că acela fusese anume Sfântul Nicolae, iar ea ne-a explicat că lui i se rugase cel mai mult.

A doua oară, Maria l-a văzut iarna, în pădure, când aducea cu carul lemne pentru calea ferată. Ne spunea că se ruga întotdeauna Sfântului Nicolae ca să ajungă cu bine și să nu se răstoarne carul cu lemne. Lângă o movilită, unde multe care se răsturnau, pe trunchiul unui mesteacan retezat stătea așezat un bătrân, îmbrăcat în negru. El a salutat-o. Când au ajuns la destinație, femeile au întrebat-o de ce acesta a salutat-o numai pe ea, și nu și pe ele. Iar bărbații care mergeau în urmă le întrebau pe cine au văzut. La întoarcere, lângă mesteacăn, nu mai era nimeni.

Nicolae Dubrovin, satul Tubos, regiunea Tver

„Incremenirea Zoiei”

În anul 1956, când la putere era N. S. Hrușciiov, a avut loc un eveniment care a zguduit întreaga lume ortodoxă - „încremenirea Zoiei”. Vom relata pe scurt această minune, care s-a întâmplat în Samara (pe atunci Kuibâșev).

O muncitoare a uzinei de țevi, pe nume Zoia, a hotărât să întâmpine Revelionul împreună cu prietenii săi. Mama ei, o femeie credincioasă, s-a opus acestei petreceri, pentru că era postul Crăciunului. Zoia nu i-a dat ascultare. De Revelion s-au adunat toți prietenii, cu excepția logodnicului Zoiei, care fusese reținut undeva. Cânta muzica și toți dansau, numai Zoia nu avea cu cine. Supărată, a luat de pe perete icoana Sfântului Nicolae, spunând: „Dacă nu este Nicolae al meu, voi dansa cu Sfântul Nicolae!” La rugămintea prietenelor să nu facă așa ceva, ea a răspuns cu obrăznicie:

„Dacă Dumnezeu există cu adevărat, atunci să mă pedepsească!" Cu aceste cuvinte, a început să danseze. La a treia rotire, camera s-a umplut de un zgomot puternic, s-a ridicat un vârtej și a fulgerat. Toți au fugit speriați din casă. Doar Zoia a rămas încremenită, cu icoana în brațe - era ca o stană de piatră și rece ca marmura.

Nu au putut s-o miște din loc, picioarele îi erau parcă înfipite în pământ. Cu toate că nu dădea niciun semn de viață, Zoia era vie: inima îi bătea. Din acel moment, ea nu a mai putut bea și mânca. Medicii se străduiau din răzputeri s-o readucă în simțire.

Vestea despre minune s-a răspândit cu iuțeala fulgerului prin oraș. Mulți veneau să vadă „încremenirea Zoiei". Inșă peste un timp, autoritățile au interzis aceste vizite și au pus milițieni să păzească locuința și să le spună celor veniți în oraș și celor curioși că nu s-a întâmplat nicio minune.

Cei care erau la post, auzeau înșă noaptea cum Zoia striga: „Mamă! Roagă-te! Pierim în păcate! Roagă-te!" Comisia medicală a confirmat că inima fetei continua să bată, cu toate că țesutul era tare ca piatra (nu puteau să-i facă injecții, acele se rupeau). Preoții chemați, după citirea anumitor rugăciuni, nu puteau lua icoana din mâinile fetei. În ziua Crăciunului a venit și părintele Serafim (Tiapocikin, pe atunci încă părintele Dimitri). El a săvârșit o slujbă cu sfințirea apei și a stropit cu aghiazmă camera în care se afla Zoia. După aceea s-a apropiat de ea și a luat din brațele ei înțepenite icoana¹¹ și a spus: „Nu ne-a rămas decât să așteptăm un semn în Ziua cea Mare!"¹².

În ajunul Bunei-Vestiri, un bătrân venerabil s-a apropiat de milițienii care stăteau de pază, cerându-le permisiunea să intre în casă. A fost refuzat. El a apărut înșă și a doua zi. De asemenea, a fost refuzat. A treia zi, chiar de Buna-Vestire, în sfârșit, i s-a permis să intre. Cei care stăteau de pază auzeau cum bătrânul îi spunea Zoiei: „*Ei*, ai oboșit să tot stai în picioare?" A trecut timpul și bătrânul nu mai ieșea. Când milițienii au intrat în casă, el nu mai era acolo. Ei erau convinși că acest bătrân a fost însuși Sfântul Nicolae.

Zoia a rămas încremenită patru luni (128 de zile), până la Paști, care în acel an era pe data de 23 aprilie (6 mai pe stilul nou). În noaptea Sfintei Invieri, Zoia striga: „Rugați-vă! Cât este de înfricoșător, pământul arde! Lumea piere în păcate! Rugați-vă!" Din acel moment, ea a început să-și revină. În mâini și în picioare i-a reapărut viața. A fost culcată în pat, dar continua să strige și să-i îndemne pe cei din jur să se roage pentru pace, pentru cei în păcate, pentru pământul plin de fărădelegi.

- Cum ai trăit tot acest timp? o întrebau. Cine te hrănea?

- Turturelele, ele mă hrăneau, le răspundea Zoia.

Prin rugăciunile Sfântului Nicolae, Dumnezeu S-a milostivit de ea și a iertat-o.

Toate cele întâmplare au zguduit atât de mult orașul Kuibâșev și localitățile din jur, încât mulți au început să creadă în Dumnezeu. Toți se grăbeau să ajungă la biserică, cei nebotezați se botezau, cei ce nu aveau cruciulițe și le cumpărau - cruciulițele se cumpărau în cantități enorme, încât nici nu ajungeau la toți.

După mulți ani de la acest eveniment, Arhimandritul Serafim (Tiapocikin) a fost întrebat despre întâlnirea sa cu Zoia. El înșă evita să

11 Conform unor mărturii, icoana a fost luată din mâinile Zoiei de către un alt preot.

12 Ziua cea Mare (Velikii Deni, în lb. ucraineană) - Pastele (nota trad.).

răspundă, își amintește protoiereul Anatoli Litvinko, clericul eparhiei Samara:

„L-am întrebat pe părintele Serafim: «Părinte, dumneavoastră ați luat icoana din mâinile Zoiei?» El, smerit, a plecat capul și după tăcerea lui am înțeles: Da!" Părintele ascundea aceasta din smerenie, dar și pentru că autoritățile puteau să-l aresteze din nou din cauza mulțimii de oameni care venea la el, a doritorilor să se închine icoanei făcătoare de minuni a Sfântului Nicolae, care se afla în biserica unde slujea el. Cu timpul, autoritățile au cerut ca icoana să fie luată și ascunsă de lume. Ea a fost dusă în altar.

Nu demult, presa a început din nou să se intereseze de acest caz. Iată câteva extrase din ziarul „Komso-molskaia pravda”:

„Mulți credincioși din Samara o cunosc pe pensionara Anna Ivanovna Fedotova.

«In acele zile am fost de două ori în casa Zoiei, își amintește Anna Ivanovna, veneam de departe. Casa era înconjurată de milițieni. Am hotărât să întreb despre cele întâmplate pe unul din ei. Am zărit un milițian tânăr, care tocmai ieșea pe poartă. L-am ajuns din urmă și l-am întrebat: „Spuneți-mi, este adevărat că Zoia a încremenit?” El a răspuns: „Mă întrebi exact ca și soția mea, însă eu nu-ți voi spune nimic, ci mai bine privește singură...” El și-a scos de pe cap chipiul și mi-a arătat părul albit: „Vezi? Este mai grăitor decât orice cuvânt. Noi am semnat și ni s-a interzis să vorbim despre aceasta. Dar dacă ai ști cât de frică mi s-a făcut când o priveam pe această fată împietrită!»”

Recent, un om ne-a relatat ceva nou despre minunea din Samara. Este vorba de un om respectat de întregul oraș, parohul Bisericii Sfânta Sofia, preotul Vitali Kalașnikov:

„Mătușa mamei mele, Anna Pavlovna Kalașnikova, în 1956 lucra în calitate de medic la Salvare, în Kuibâșev. În acea zi, dimineața, ea a venit la noi și ne-a spus: «Voi dormiți, dar orașul e demult în picioare!» și ne-a povestit despre tânăra încremenită. Ne-a mai spus că (deși semnase să nu spună nimănui nimic) în acel moment ea venea de acolo. O văzuse pe Zoia, care era ca o stană de piatră. Văzuse și icoana Sfântului Nicolae în brațele ei. Incercase să-i facă o injecție, însă toate acele se rupseseră. Toți am rămas zguduiți de cele povestite. A. P. Kalașnikova a lucrat la Salvare încă mulți ani. S-a stins din viață în 1996. Eu m-am preoțit înainte de moartea ei. Mai sunt în viață și azi cei cărora le-a povestit ea despre Zoia în acea dimineață.¹³”

Valentina Nicolaevna M. (orașul Belgorod) își amintește: „Venisem la părintele Serafim. Peste noapte am rămas în casa Mariei Romanovna, unde s-au adunat mai mulți creștini. Din cauza căldurii, nu puteam să dorm. Doi tineri au ieșit afară să respire aer curat și, în urma lor, am ieșit și eu. Am început să vorbim. Din discuție am aflat că erau studenți la seminar. L-am întrebat despre Zoia. Când se întâmplase minunea, ei erau copii. Această minune îi adusesese la credință și la Dumnezeu. Acum erau fiii duhovnicești ai părintelui Serafim și mărturiseau că părintele Serafim fusese cel care luase icoana din mâinile Zoiei.”

...După slujbă, starosta bisericii, preoteasa Ekaterina Lucina (în călugărie maica Serafima), m-a întrebat: «Te-ai închinat la icoana făcătoare de minuni a Sfântului Nicolae?» «Da», am răspuns. «La care anume?» L-am arătat icoana mare a Sfântului Nicolae de lângă perete. Preoteasa a spus: «Trebuie să te închini la cea de pe analog. Părintele nostru a luat-o din

13 *Komsomolskaia Pravda*, 2 septembrie, 1977.

măinile Zoiei. Dar despre aceasta să nu spui numănu; ni s-a interzis. Părintele poate fi din nou arestat».

Copiii duhovnicești ai părintelui mărturisesc că din Kuibâșev a venit o femeie credincioasă care, atunci când l-a văzut pe părintele Serafim, a recunoscut în el pe părintele care luase icoana din măinile Zoiei. Se pare că nu întâmplător, cu binecuvântarea părintelui Serafim, în biserica din satul Rakitnoe, la icoana Sfântului Nicolae și la Răstignirea Domnului, de 35 de ani, ard candelile neadormite.

Elisaveta Konstantinovna Fofanova, fiica duhovnicească a părintelui, l-a întrebat odată: „Părinte, dumneavoastră ați luat icoana de la Zoia?” El i-a răspuns: „La ce vă trebuie să știți aceasta? Nu mă mai întrebați.”

O altă fiică duhovnicească, de asemenea, l-a întrebat: „Părinte, dumneavoastră ați fost în Kuibâșev și ați luat icoana din măinile Zoiei, săvârșind astfel o minune?” Părintele a răspuns: „Copila mea, minunile le face doar Dumnezeu, iar noi, nevrednicii, le primim prin rugăciuni.”

Din amintirile Alexandrei Ivanovna A.: „În a cincea săptămână din Postul Mare, în 1982, am sosit în Rakitnoe. Am îndrăznit să-l întreb pe părintele: «Părinte, unde este icoana Sfântului Nicolae, pe care ați luat-o de la Zoia?» El m-a privit cu severitate. S-a așternut o liniște adâncă. De ce mi-am amintit anume despre această icoană? În Kuibâșev, rudele mele locuiau pe aceeași stradă cu Zoia. Când s-au întâmplat toate acestea eu aveam 14 ani. Pentru ca lumea să nu se adune în jurul casei, seara se stingea lumina. Strigătele Zoiei îi îngrozeau însă pe toți. Un tânăr milițian, care era de pază, a încărunțit din această cauză. Rudele mele, ca martori oculari la tot ce se întâmpla, au devenit credincioși și au început să meargă la biserică. Minunea «încremenirii Zoiei» s-a întipărit adânc în mintea mea.

În momentul când părintele mă privea, m-a fulgerat un gând: «Vai de mine!» Părintele a spus: «Icoana e în biserică, pe analog. Au fost și timpuri când ni s-a poruncit s-o scoatem definitiv din biserică, și a mai adăugat apoi: Sunteți prima căreia i-am spus acestea». Peste două săptămâni, părintele s-a stins din viață”.

Iată ce a relatat Klavdia Ivanovna Petrunenko din Sankt-Petersburg, fiica duhovnicească a Mitropolitului Nicolae (Iarușevici)¹⁴:

„L-am întrebat pe Vlădica dacă a fost în Kuibâșev și dacă a văzut-o pe Zoia. Vlădica a răspuns: «Am fost acolo, m-am rugat, însă icoana de la Zoia nu eu am luat-o - nu era încă momentul. Icoana a luat-o părintele Serafim (pe atunci încă preotul Dimitri).»

Cu puțin timp înainte de moartea părintelui Serafim, eu am fost la biserica din Rakitnoe. Acolo, în altar, în partea dreaptă de la pristol, am văzut icoana Sfântului Nicolae. În timpul discuției cu părintele Serafim în chilie, eu l-am întrebat: «Părinte, în altar am văzut o icoană a Sfântului Nicolae - este aceea care a fost la Zoia?» «Da», a răspuns el. Despre Zoia n-am mai vorbit.”

Despre evenimentele din Kuibâșev își amintește și protoiereul Andrei Andreevici Savin, care în acea vreme era secretar al eparhiei Samara: „Pe atunci episcop era Prea Sfințitul Ieronim. Dimineața, eu am observat câțiva

¹⁴ Mitropolitul Nikolae Iarușevici (1891-1961), doctor în teologie, propovăduitor renumit, în 1914 este tuns călugăr și hirotonit ieromonah. Din 1919 - arhimandrit, stareț al Lavrei Aleksandro-Nevsk. Din 1929 - episcop, din 1941 - mitropolit al Kievului, din 1942 - administrator al Patriarhiei Moscovei; în 1944 este numit la Catedrala din Krutițk. A depus multe eforturi diplomatico-bisericești. Este înmormântat la Lavra Troițe-Serghiev.

oameni care se îmbulzeau lângă o casă. Spre seară numărul lor ajungea la o mie. Au fost puse patrulare, dar la început nu se atingea nimeni de ei. Mai târziu patrularele au început să împrăştie mulţimea, sub pretextul «încălcării liniştii locuitorilor şi a circulaţiei», însă mulţimea continua să crească. Mulţi veneau din satele de prin apropiere.

Erau zile încordate. Bineînţeles că lumea aştepta de la noi explicaţii, însă niciun preot nu se apropia de casă. Se temea. Pe atunci, noi toţi eram urmăriţi. Toţi preoţii erau înregistraţi şi erau numiţi şi destituiţi din post de către un reprezentant din comitetul executiv. În orice moment, oricare dintre noi putea rămâne fără serviciu şi, respectiv, fără surse de trai. Iar evenimentul care se ivise le oferea o ocazie prielnică de a se răfui cu noi!

În curând, printre credincioşi a început să circule zvonul că Zoia a fost iertată şi că în ziua Sfinţelor Paşti ea va învia. Prin oraş au început să se plimbe cete de comsomolişti, care «demascau» cu însufleţire şi susţinere sus şi tare că ei intraseră în acea casă şi nu văzuseră nimic. Aceasta a pus şi mai mult paie pe foc. Aşa că şi cei care într-adevăr nu crezuseră la început în minune sfârşiseră prin a se îndoii: «Se pare că lumea are dreptate, deşi nu în totalitate. Nu mă îndoiesc însă că în casa de pe strada Cikalov s-a întâmplat ceva!»¹⁵

Arhiepiscopul Evsevii de Samara şi Sârzansk, în concluzie, îşi exprimă propria opinie despre cele întâmplate: „Martori la această minune sunt numeroşi oameni. Despre ea, personal am aflat în 1957, în timpul studiilor mele la seminar. Nu era nicio îndoială: ne aflam, într-adevăr, în faţa unei mari minuni! În acei ani grei, când biserica era prigonită şi batjocorită de autorităţile atee, acest caz, al arătării minunate a puterii dumnezeieşti, a făcut senzaţie. Şi nu doar printre locuitorii din Samara.

Minunea cu Zoia a fost o lecţie pentru noi toţi. Căci faţă de obiectele sfinte trebuie să ne purtăm cu evlavie. A fost, totodată, o lecţie şi pentru necredincioşi: nu te obligă nimeni să crezi, dar nu batjocori obiectele sfinte, căci vei fi pedepsit! Dacă necredincioasa Zoia nu s-ar fi atins de icoana, nu s-ar fi întâmplat nimic. Asemenea minuni au fost multe de-a lungul timpului: necredincioşii care atingeau obiectele sfinte erau pedepsiţi. Afonie, de exemplu, în Ierusalim, în momentul înmormântării Maicii Domnului, a vrut să-i răstoarne sicriul. În văzul tuturor, îngerul Domnului i-a tăiat mâinile. Sunt cunoscute cazuri când cineva dădea jos clopotele bisericii şi, împreună cu ele, cădea şi el.

Da, în acele vremuri, oamenii aveau mare nevoie de minuni. Şi minunile apar atunci când este mare nevoie de ele, atunci când hotărăşte Dumnezeu¹⁶.

După ce a luat icoana din mâinile Zoiei, părintele Dimitri (Tiapocikin) a fost denunţat şi i s-a intentat un nou dosar, iar Mitropolitul Ieronim a fost destituit din funcţie. Iată ce a povestit în 1989 egumenul Gherman, reorganizatorul schitului Optina (în anii '50 el slujea în catedrala din Kuibâşev):

„Despre ceea ce nu am văzut, nu voi vorbi; voi împărtăşi doar ceea ce ştiu. Strada a fost încercuită de miliţieni şi s-au adunat semnături pentru a păstra tăcerea. Imputernicitul comitetului executiv l-a sunat pe parohul catedralei şi l-a rugat ca el să anunţe lumii că nu s-a întâmplat nicio minune. Părintele i-a răspuns: «Permiteti-mi să merg să văd şi să le spun oamenilor ceea ce am văzut!» Imputernicitul a căzut pe gânduri şi a

15 *Voljskii Komsomoleţ*, 2 septembrie, 1990.

16 *Blagovest: Samarskaia Hristianskaia Gazeta*, 1992, nr.1, p.7; nr.3, p.5.

promis că va reveni. Telefonul a sunat peste o oră. I s-a spus părintelui că nu mai trebuia anunțat nimic. Deoarece printre oameni circulau multe zvonuri, chiar și ziarul orașenești nu au putut trece cu vederea evenimentul. Ele îl prezentau însă ca «o minciună a popilor». La puțină vreme de la acest eveniment, părintele Serafim a fost condamnat la trei ani de închisoare."

I s-a interzis să vorbească despre aceasta, iar, după ce s-au scurs cei trei ani, a fost trimis să slujească într-un sătuc îndepărtat din regiunea Dnepropetrovsk. Mai târziu a fost transferat în satul Mihailovskoe.

Extras din cartea „Starețul din Belgorod.

*Arhimandritul Serafim (Tiapocikin)",
(Lavra Troițe- Serghiev,
1998)*

Pierzătorul învățăturilor diavolești

Jeromonahul Serghie (Râbko), parohul Bisericii Pogorârea Sfântului Duh din cimitirul Sfântul Lazăr, orașul Moscova, a relatat următoarele: La începutul anilor '90, a fost trimis să reorganizeze schitul Optina. O femeie i-a povestit cum ajunsese ea la credință. Era membru activ de partid și se ocupa de propaganda antireligioasă. De la un timp, a început să-i vină în somn bunicul, Stepan, care fusese preot. El îi povestea neapoatei anumite întâmplări din viața ei, pe care aceasta nici nu le bănuise. Astfel, i-a descoperit că mama ei nu era femeia pe care o considera ea drept mamă, fapt care, mai târziu, s-a adevărat. Iar altă dată, tot în vis, ea a văzut moartea mucenicească a bunicului său: cum comuniștii l-au bătut, l-au batjocorit și l-au aruncat de viu într-o fântână, unde el a murit în chinuri groaznice, iar familia sa - preoteasa și copiii - a fost obligată să stea zile întregi lângă fântână și să privească la chinurile lui.

După aceste vise, concepțiile ateiste ale nepoatei preotului s-au năruit, însă nu până la capăt. Și atunci i s-au întâmplat următoarele. Fiica sa aștepta un copil. Când era în luna a șaptea, a fost internată în spital: copilul era slab dezvoltat și medicii le-au spus să se aștepte la ce poate fi mai rău.

Auzind sentința medicilor, nepoata preotului a venit acasă și a căzut în genunchi. În casă nu avea icoane, căci cu mâna ei le dăduse jos. Ii rămăsese doar o singură iconiță, prăfuită, a Sfântului Nicolae. Acestui sfânt a început ea să i se roage cu foc. Peste puțin timp a observat cum deasupra umărului drept i-a apărut o luminiță, care s-a apropiat de icoană și a intrat în ea. Femeia a înțeles că rugăciunea îi fusese auzită.

Fiica ei a născut, într-adevăr, cu bine și în curând a fost externată. Pruncul era în brațele bunicii, care l-a adus în cameră, iar când a trebuit să fie desfășat, privirea lui a căzut pe icoana Sfântului Nicolae. Copilul slab, mic, născut înainte de termen, a zâmbit și și-a întins mânuțele către icoană.

„Am fost uimită de acest gest. Era un gest conștient. De-abia atunci

am înțeles totul. Am aruncat carnetul de partid și m-am însemnat cu semnul sfintei cruci".

Astfel a demascat sfântul învățătura comunistă, a adus la credință și a împăcat cu Dumnezeu pe nepoata preotului martir. Să odihnească Dumnezeu în pace sufletul lui și să ne miluiască pe noi! Amin!

Ieromonahul Serghie(Râbko),

Moscova

In semnul crucii

S-a întâmplat chiar la începutul războiului. Mi-a povestit un preot din Moscova. O rudă de-a lui locuia în Moscova. Soțul acesteia era pe front și rămăsese singură cu copiii. Trăiau de pe o zi pe alta, iar ea nu mai putea suporta să-i vadă chinându-se. La un moment dat, femeia deznădăjduită se gândea să-și pună capăt zilelor. Ea avea o iconiță a Sfântului Nicolae, deși nu-l cinstea în mod deosebit. Nu i se rugase niciodată. La biserică nu mergea. Probabil că icoana îi rămăsese moștenire de la mama ei.

Intr-o zi, femeia s-a apropiat de această icoană și a început să-l certe pe Sfântul Nicolae, strigându-i: „Cum poți privi liniștit la aceste chinuri, la cum lupt eu singură? Vezi, copiii mei mor de foame! Iar tu nu faci nimic ca să mă ajuți în vreun fel!" In deznădejdea sa, femeia a ieșit din casă, probabil cu gândul de a porni spre râu sau de a încerca să-și pună capăt zilelor. Deodată se împiedică și căzu. Când dădu să-și ridice privirea, jos, în fața ei, zări o mulțime de bancnote de zece ruble, aranjate în semnul crucii. Femeia se cutremură. Căută mai întâi cu privirea pe cel care le-ar fi putut pierde. In jur nu era nimeni. Atunci înțelese că Dumnezeu S-a milostivit de ea și că Sfântul Nicolae i-a trimis acești bani.

Aceasta a impresionat-o atât de mult, încât și-a îndreptat mintea și gândul spre biserică. S-a întors acasă și a îngenuncheat în fața icoanei. Plângea, se ruga și-l mulțumea lui Dumnezeu. De banii primiți a cumpărat de mâncare. Dar cel mai important lucru a fost că ea s-a încredințat că Dumnezeu îi este întotdeauna aproape și că în momentele cele mai grele din viață El nu-l părăsește pe om, ci îi întinde o mână de ajutor.

Femeia a început să meargă la biserică, iar copiii au crescut cu credință în Dumnezeu, unul dintre ei devenind preot.

Istoria unui hippy

Am călătorit mult cu autostopul (bani, desigur, nu aveam). Mi se întâmpla și iarna, seara târziu. Uneori mi se întâmpla să nu treacă ore în

șir nicio mașină sau nu voia niciuna să oprească. Atunci când înghețam prea tare și îmi dădeam seama că s-ar putea să petrec o noapte sub cerul liber, într-un loc pustiu sau chiar în zăpadă, începeam să mă rog Sfântului Nicolae, Făcătorul de minuni (trebuie menționat aici că, în general, hippy-i sunt credincioși). Nu treceau nici 20 de minute și apărea o mașină, care întotdeauna se oprea. Deși mă aflam doar pe calea care duce la Dumnezeu, înțelegeam totuși că nu este bine să abuzez de ajutorul Lui și mă rugam cu frică doar atunci când era strict necesar. Și sfântul mă ajuta de fiecare dată, iar aceasta mă întărea și mai mult în credință.

Biserica nu a fost închisă

La sfârșitul anilor '20, starostele bisericii noastre, Sfântul Nicolae, din satul Novai, care se află la aproximativ 75 km. de orașul Vladimir, era Ivan Tarasovici Matveev. Când autoritățile au început să închidă bisericile, el, înțelegând că nu va putea să-și apere biserica, la adunarea sfatului satului, a depus cheile. Le-a luat Grigori Ilici Semionov. Multe a avut de îndurat acesta: la început l-au obligat să plătească impozite mari, iar apoi îl amenințau că îl vor deporta în Siberia. I-au luat grâul și vaca. I-au luat tot, iar el avea nouă copii. Dar toate le-a îndurat cu bărbăție. Odată, când a fost chemat la sovietul sătesc, și-a sfâșiat cămașa și a spus: „Puteți să mă și omorâți, dar cheile tot nu le veți primi!”

Prigoana s-a întetșit însă. Atunci, la adunarea generală a enoriașilor, Grigori Ilici a pus cheile pe masă și a spus că nu va mai putea apăra biserica și că, dacă nimeni nu le va lua, nu-i rămânea decât să le arunce în iaz, iar biserica o va lăsa în grija lui Dumnezeu.

Cheile le-a luat o fecioară, Tatiana Semionovna Mocialova. Avea în jur de 80 de ani și venise în acest sat tocmai din Serghiev Posad, unde un stareț îi spusese că anume aici va fi nevoie de ea și tot aici ea se va mântui.

La scurt timp după aceasta, ea a primit o înștiințare: „A se prezenta la sovietul raional din Iuriev-Polsk pentru a depune cheile și a închide biserica”. Indurerată, s-a dus stareța în oraș. La jumătatea drumului, pe panta care ducea de la satul Pianițâno la râul Kolokșa, a ajuns-o din urmă un bătrân:

- Departe te-ai pornit? a întrebat-o el.

- Mi s-a spus că trebuie să mă înfățișez la sovietul raional cu cheile de la biserică.

- Să nu te apropii tu singură de masă, ci să aștepti să te cheme ei!

I-a spus acestea și bătrânul a plecat în drumul său. Ea i-a urmat sfatul. Starostii de la alte biserici, care primiseră și ei înștiințare, se apropiau de masă, puneau cheile și plecau. Bătrânică stătea pe scaun și aștepta să fie chemată. La sfârșitul programului de muncă, au întrebat-o:

- Mătușico, tu ce cauți aici?

- Nici eu nu știu.

- Mergi acasă, noi nu avem nevoie de tine aici.

Ea a plecat. Cât despre biserică, nimeni nu a mai deranjat-o.

Cine a fost acel bătrân, a rămas o taină. Poate chiar însuși Sfântul Nicolae, care a venit să-și apere biserica.

*Extras din cartea
„Starețul schiarhimandrit
Ghedeon”*

(M.

1998)

Ajutătorul celor aflați în necazuri

Mi s-a întâmplat ca în 1922 să predic în una din bisericile de pe Taganka, nu departe de cimitirul Rogojisk. Vorbeam despre Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni, și despre minunile săvârșite de el, despre grabnicul său ajutor.

După slujbă, s-a apropiat de mine un bărbat bine îmbrăcat, de vreo 45 de ani. S-a prezentat ca fost proprietar al magazinului de haine de pe Petrovka, P., și m-a invitat la el la o cafea, pe care o păstrase încă din perioada de dinainte de război. Mi-a mai spus că predica mea l-a înduioșat până la lacrimi și că dorea foarte mult să-mi povestească două întâmplări despre ajutorul minunat al Sfântului Nicolae.

Am acceptat invitația. P. împreună cu soția sa locuiau nu departe de biserică. Nu aveau copii; după lucrurile din casă, se vedea că odinioară fuseseră oameni înstăriți.

Iată ce mi-a povestit gazda mea binevoitoare: „Locuiam într-un orășel mic din gubernia Voronej. Tatăl meu se ocupa cu comerțul. Cumpăra din satele de prin împrejurimi cânepă, in, piei și altele. Eram săraci, familia era numeroasă.

Odată, în decembrie, când împlinisem 10 ani, tata a hotărât să mă ia cu el după marfă în satele așezate la 25 de verste de oraș. Aveam o iapă bătrână și o sanie ușoară. Era o zi frumoasă de iarnă. Soarele încălzea, drumul era bun și nici nu am observat cum trecuseră primele zece verste. În jurul nostru erau doar câmpii, iar în cale, niciun sat.

Deodată, a început brusc să bată vântul, cerul s-a înnorat și a început să plouă. Ploaia ne-a udat până la piele. Apa ni se scurgea pe după gulere. Și apoi, la fel de neașteptat, s-a schimbat și vântul. A devenit tăios. S-a lăsat gerul și a început să viscolească. Pentru o astfel de regiune, în câmp deschis, viscolul este destul de periculos. Tata își făcea griji. Biciuia din răspuțeri calul, care abia se mișca pe drumul înzăpezit. Viscolea din ce în ce mai tare. Hainele ude de ploaie înghețaseră pe noi. La un moment dat, calul și-a încetinit pasul și s-a oprit. Ne-a învăluit o căldură plăcută. Eu am adormit.

În vis, am zărit în depărtare o luminiță care se apropia de noi, mărindu-se pe parcurs ce se apropia, luând o formă ovală. În ea am văzut un bătrân cu o barbă scurtă și părul întunecat, însă alb la capete.

Acest bărbat m-a privit cu severitate și mi-a spus: «Vasea, trezește-l pe tata!» Am încercat să mă ridic, pentru a face ce mi-a spus el, însă trupul refuza să mă asculte. Nu puteam să mă mișc. Bătrânul din nou a

strigat la mine: «Vasili, ție îți spun! Trezește-l pe tata, că veți îngheța!» Din nou am încercat să mă mișc, dar în zadar. Am observat că mâna mea era peste mâna tatălui meu. Din răspuțeri mi-am înfipt atunci unghiile în mâna tatei.

Tata s-a trezit și în aceeași clipă, în apropiere, s-a auzit un lătrat de câine. El s-a ridicat în picioare, s-a însemnat cu semnul crucii și a spus: «Slavă Domnului, suntem salvați!» A coborât apoi din sanie și s-a îndreptat spre locul de unde s-a auzit lătratul.

Imediat a dat de un gard. Câinele a început să latre și mai tare. Tata s-a apropiat de casă. Un bărbat a ieșit în prag și tata i-a explicat că ne rătăcisem.

Cinci minute mai târziu, m-am pomenit într-o casă bine încălzită. M-au frecționat cu vodcă încălzită, m-au înfășurat și m-au culcat pe cuptor. Samovarul deja fierbea. Mi-au dat ceai și am adormit pe loc. A doua zi ne-am trezit târziu, dar sănătoși. Am hotărât să ne întoarcem acasă.

Eu uitasem cu desăvârșire de vedenie, crezând că nu fusese vorba decât de un vis, și nu am povestit nimănui despre ea.

Pe 1 ianuarie, mama mi-a spus: «Vasea, astăzi este ziua numelui tău. Să mergem la slujbă! Te vei împărtăși cu Sfintele Taine ale lui Hristos!» După slujbă, mama a mai rămas în biserică să-și caute pomelnicul. Eu, între timp, mă plimbam prin biserică și deodată, spre uimirea mea, am văzut pe stâlpul drept care sprijinea turla bisericii chipul aceluia bătrân care apăruse în momentul când eu și tata înghețaserăm în timpul călătoriei noastre nereușite. Aceasta m-a tulburat atât de mult, încât nu-mi mai puteam lua ochii de la acel chip, pictat chiar pe perete.

Printre altele, pictorul zugrăvise ceva care nu poate exista în realitate: bătrânul avea părul negru, iar pe la vârfuri, alb. Exact așa îmi apăruse și mie acel bărbat. Sfântul era pictat în picioare, pe un fundal luminos, în formă ovală - așa cum îl văzusem.

Mama mă striga să plecăm. Eu însă, emoționat, îi făceam semne să vină la mine. I-am povestit ceea ce ni s-a întâmplat în timpul călătoriei.

Povestirea mea a impresionat-o mult. Ea mi-a spus: «Acesta este Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. El v-a salvat viața, ție și tatălui tău!»

Mama a cerut să fie chemat preotul din altar, i-a povestit totul și i-a cerut să facă o slujbă de mulțumire și să citească Acatistul Sfântului Nicolae.

Sfântul Nicolae mi-a salvat viața și a doua oară, mulți ani mai târziu. Mă stabilisem în Moscova și îmi deschisesem un magazin destul de bun, care putea să concureze chiar cu cel al lui Mendel. Era prin anul 1920.

Bântuia foametea. Nu se putea face rost de ceva mâncare decât din sate, în schimbul hainelor sau al obiectelor prețioase. Țăranii le considerau pe acestea foarte ieftine. În schimb, produsele lor erau foarte scumpe.

În ianuarie sau februarie am luat niște bucăți de stambă, ceva haine și alte obiecte prețioase și am plecat cu trenul în regiunea Tuia, într-o localitate unde cunoșteam câțiva țărani înstăriți. Am coborât la una din stații și am ajuns în satul vecin, unde locuia un țăran pe care îl cunoșteam de mulți ani. I-am spus pentru ce venisem și l-am rugat să-mi împrumute calul ca să pot ajunge în satul unde mi se promisese trei saci de cartofi.

Țăranul s-a învoit și a doua zi am plecat la drum. Acolo am reușit să schimbăm stamba și costumul pe cartofi. După ce m-am odihnit puțin, am pornit înapoi. La mijlocul drumului, trebuia să urc un deal. De ambele părți ale drumului erau plantați mesteceni și din această pricină nu se vedea

bine drumul.

Pe neașteptate, de după o cotitură a apărut un car mare, încărcat. Nu demult căzuse zăpadă și pârtia era destul de îngustă. Am vrut să fac loc carului. Am tras căruța mea la stânga, încercând să merg pe lângă mesteceni, dar nu am băgat de seamă la povârniș. Am simțit mai întâi cum sania s-a înclinat, iar apoi a alunecat în jos, trăgând după ea și calul.

M-am pomenit sub sanie, într-o râpă plină de zăpadă moale. Calul era culcat pe o parte, peste hulubă. Incercările lui de a se ridica erau zadarnice, deoarece zăpada era foarte mare și el nu avea în ce să se sprijine. Din aceeași cauză, nici eu, deși cu greu îmi scosesem capul de sub sanie, nu reușeam să ies de sub ea și să mă ridic în picioare. Căci, neavând de ce să se sprijine, picioarele îmi alunecau neputincioase și se îngropau tot mai mult în zăpada moale.

În timp ce mă zbăteam eu să ies de sub sanie, vântul s-a răcit și s-a lăsat gerul. Mi s-a făcut frig, deși la început, tot încercând să mă eliberez de sub sanie, de prea mult efort transpirasem. Calul continua să stea nemișcat.

Am avut aceeași senzație ca și cu 25 de ani în urmă, când împreună cu răposatul meu tată eram cât pe ce să înghețăm. M-au trecut toți fiorii. Aceeași căldură plăcută mi-a învăluit însă trupul și sub freamățul crengilor de brazi m-a luat somnul. Din nou am pornit să fac mișcări desperade, încercând cu tot dinadinsul să mă ridic în picioare, dar fără rezultat. Atunci am început să strig. Strigam atât de tare, încât cred că vocea mi se auzea la o mare depărtare. În curând, deasupra capului meu, pe povârnișul înalt pe unde trecea drumul, s-au auzit scârțâitul carelor și voci omenești. Am strigat și mai tare.

Scârțâitul a încetat. Am auzit cum doi oameni își făceau cu greu drum până la mine. În sfârșit, m-au zărit. Au ajuns până la mine, m-au privit cu compătimire și au încercat să ridice calul, bătătorind zăpada în jurul carului. Dar nu au putut face nimic și au plecat în cele din urmă, strigându-mi: «Suntem patru oameni, dar oricum nu te putem lua cu noi, iar ce să facem cu calul tău, nu știm. Noi venim de departe. Mai strigă, poate te vor auzi cei de aici și te vor scoate. Rămâi cu bine!»

Vântul se întetea tot mai mult. A început să ningă. S-au ridicat nori grei de zăpadă. Înțelegeam că mi se apropia sfârșitul. Dar mi-am amintit cum în copilărie, fiind într-o situație asemănătoare, m-a ajutat Sfântul Nicolae, Făcătorul de minuni. Căzut în râpa plină de zăpadă, m-am adresat marelui ierarh, cerându-i ajutorul.

Țin minte, își continua istorisirea P., că m-am rugat ca un copil, cu lacrimi: «Sfinte al lui Dumnezeu! Acum 25 de ani, copil fiind, mi-ai salvat viața. Mijlocește și acum pentru mine și cu rugăciunile tale, sfinte, salvează-mi viața, nu mă lăsa să mor fără pocăită, într-un loc pustiu! Tu ești ajutorul grabnic al celor care cu credință te cheamă. Ajută-mă, că pier!»

De-abia am reușit să spun aceste cuvinte, că am și auzit deasupra mea scârțâitul unor care și voci omenești. Am strigat din ultimele puteri. În curând, am văzut niște țărani care se îndreptau spre mine. *Zăpada* le ajungea aproape până la brâu. Erau patru sau cinci oameni. Ei au ridicat calul și, luându-l de căpăstru, l-au scos la drum.

Peste trei sferturi de oră eram deja la prietenul meu, care, văzând că începuse vijelia și se întuneca, iar eu nu veneam, își făcea griji pentru mine.

Când am ajuns la el, am mulțumit Domnului și Sfântului Nicolae,

Făcătorul de minuni, pentru salvarea mea”, și-a încheiat el povestirea, adăugând că de atunci îl cinstea în mod deosebit pe acest sfânt.

Iată, a concluzionat P., și mai spune lumea că nu există minuni; dar eu cred că m-a salvat Dumnezeu prin rugăciunile Sfântului Nicolae!"

Istoria acestui om nu a putut să nu mă impresioneze.

*Protoiereul Konstantin Rovinski,
extras din cartea „Discuții*

cu un preot", 1995

La capătul răbdării

S-a întâmplat în timpul celui de-al doilea război.

Comuniștii îl împușcaseră pe tata. Il luaseră în 1937, la ora două noaptea. Dimineața, mama încercase să afle ceva despre el, dar i se spusese scurt: „Condamnat la zece ani. Corespondența cu familia, interzisă." Vestea îi sfâșiase mamei inima. Noi eram opt copii, însă Dumnezeu Cel Mult Milostiv S-a îndurat de ea și, cu timpul, a luat la El copiii, unul după altul. Am rămas doar noi două: sora mea, născută în 1931, și eu, născută în 1935.

Eram săraci și deseori flămânzeam.

Odată mama a vândut cartelele de pâine, a cumpărat bolduri și alte mărunțișuri și a plecat cu o vecină în sat, ca să le schimbe pe cartofi. Era primăvara devreme. Zăpada se topea și în jur erau doar băltoace. Pe atunci eu aveam vreo opt ani.

Ele au făcut schimbul pe câte un sac de cartofi și se întorceau acasă cu sania. Se însera și drumul trecea prin pădure. Sperau să iasă din ea până la lăsarea întinericului și chiar ajunseseră aproape de margine, când au dat însă de apă: unde întorceau, apa le ajungea până la genunchi. Mama a început să se roage Sfântului Nicolae. Amândouă erau sleite de puteri. Se întuneca și au hotărât să aștepte până dimineața. Deodată au auzit scartâitul unei căruțe și o voce care îndemna caii: „Di, căluțule!" Auzind vocea, femeile s-au uitat una la alta, dar nu au scos niciun cuvânt. Peste o clipă, chiar lângă ele s-a auzit scartâitul roților și s-a așternut liniștea. Mama a rupt prima tăcerea: „Hai să vedem, poate este o cărare". Când au ajuns, au văzut trei scânduri late, care serveau drept pod. Astfel au putut trece. Abia atunci au înțeles că vocea fusese a Sfântului Nicolae.

Era de Sfântul Nicolae cel de iarnă. Nu aveam nimic de mâncare. Mama era bolnavă. În disperare, a spus: „Dacă am avea cel puțin niște coji de cartofi!" (Noi le adunam de pe la gunoi.) Apoi s-a ridicat din pat și a ieșit în curte. Acolo aveam un coteț pentru câine, deși câine nu aveam. În acest coteț, mama a găsit o mânecă de la un cojoc. A adus-o în casă și cu ciudă a spus: „Uite, acum voi începe să lucrez!" Noi ne-am culcat, deși somnul nu se lipea de noi. O auzeam pe mama cum spunea: „Voi descoase mâneca și îi voi face o căciulă Liubei (adică mie)." A început s-o descoasă, în timp ce se ruga singură Sfântului Nicolae. Deodată s-a apropiat de noi: „Liuba! Vera! Sculați-vă! Sfântul Nicolae ne-a făcut un cadou!", striga ea și

ținea în mână o monedă de 10 ruble. Fără să înțeleg ceva, am spus: „A găsit o copeică și se bucură!” Această monedă fusese cusută în mânecă. Noi am vândut-o și, pe lângă bani, am primit și făină. Au mai venit apoi și alți cumpărători, care ne ofereau o sumă mai mare, dar noi deja o vânduserăm.

Țin minte că era în plin război, de Crăciun. Noi nu aveam nimic de mâncare; mama, bolnavă, stătea culcată în pat. În seara de Crăciun i-a spus sorei mele: „Vera, mergi cu Liuba în sat. Ea se va duce pe la case, iar tu o vei aștepta în pădure.” Verei îi era rușine să cerșească. „Mai bine mor, decât să merg!”, a fost răspunsul Verei, iar eu pentru mama eram gata să merg și la capătul lumii! Cred că pe atunci aveam vreo 10-11 ani. Ne-am culcat toate. O auzeam pe mama cum plângea și spunea: „Doamne, nu am loc nici aici! Ia-mă la Tine, pe mine și pe copiii mei!” Era târziu. Din cauza foamei, nu puteam însă dormi. Mama s-a ridicat din pat și a ieșit în tindă. O iubeam mult pe mama. De aceea o urmam întotdeauna peste tot. În casă era frig. M-am așezat într-un colț, în bucătărie, chiar sub icoane. M-am lipit de perete și așa am rămas. Mama a reintrat în casă. A adus tizic pentru foc și mi-a spus: „De ce te-ai sculat? E frig!”. A aprins focul în sobă, s-a rezemat de ea și a început să plângă.

Deodată s-a auzit o bătaie în ușă. Fără să se întoarcă, mama a strigat „Cine-i acolo? Intra!” Un bătrân a intrat în casă. Era plăcut la înfățișare, cu o privire blândă. S-a închinat la icoane și a spus: „Dați-mi ceva de mâncare, în numele lui Dumnezeu!” Mama nici nu a ridicat ochii să vadă cine a intrat. Plângea: „Iartă-mă, dar nici noi nu avem nicio coajă de pâine!” El a continuat: „Lăsați-mă cel puțin să mă încălzesc.” „Încălzește-te!” El s-a așezat lângă mine. Mama continua să plângă. Eu mă gândeam: „Poate el îmi va da ceva”. Dar bătrânul nu avea nicio traistă.

Fără să-mi dau seama, în mâinile bătrânului au apărut o bucată dintr-un material mai plin și un ac cu ață; nu le-a scos de nicăieri, ele au apărut ca din senin în mâinile lui. Materialul era asemănător cu cel din veșmintele preoțești - aceasta am aflat mai târziu. Eu am strigat: „Mama! Mama!” Nu puteam să ies de la masă. De-abia atunci a înțeles mama ce s-a întâmplat. Ea mi-a spus: „Nu te teme. Stai liniștită.” Bătrânul, fără să-i pese de ceva, stătea liniștit și cosea. Mama l-a întrebat: „Ce coși?” „O traistă.” „Dă-mi-o să ți-o cos eu”. El i-a dat-o. Cât timp mama cosea, el cânta cuvintele pe care le repeta ea adeseori: „Doamne, ai milă de mine, nu mai pot suporta, nu pot să mai văd chinurile copiilor mei, nu mai pot răbda!” Deseori o auzeam pe mama spunându-le. Bătrânul a privit-o lung și a mai spus: „Iar Dumnezeu îți poruncește: Trebuie să rezisti!” Mama l-a întrebat: „Când se va termina războiul?” „Când voi pleca, când voi veni, când voi sosi!”, a urmat răspunsul.

Mama i-a terminat de cusut traista. El i-a spus: „Întoarce-mi-o ca să pot pune pâinea în ea.” S-a ridicat în picioare, s-a închinat la icoane și a plecat. Mama a ieșit să-l conducă. Când s-a întors în casă, a spus: „Liuba, el a dispărut în ușă. Știi cine a fost?”, și a arătat cu degetul la icoana Sfântului Nicolae. „Da, mama! El a fost!”, am strigat eu. Abia ce am spus aceste cuvinte, că sora mea s-a ridicat din pat și, cu o voce calmă, a spus: „Liuba, repede, îmbracă-te! Vom merge în Rakşa (un sat din apropiere).” Mamei nu-i venea să creadă că sora mea a hotărât să mă ducă în sat. A căzut în genunchi în fața icoanei și cu lacrimi îi mulțumea Sfântului Nicolae. Noi am plecat. Sora mea a rămas să mă aștepte în pădure, iar eu

m-am dus pe la case.

Mama ne învăța să nu furăm și acest sfat mi-a folosit foarte mult. Se întâmpla să intru într-o casă, iar stăpâna lipsea. Pe masă abureau cartofii. Li fierbeau pentru animale. Mă opream în prag. Mâna mea era ispitită să ia un cartof și să-l ducă la gură. Dar imediat în minte îmi răsunau cuvintele mamei: „Să furi este un mare păcat!”

Astfel, Sfântul Nicolae ne-a făcut o traistă și noi am putut supraviețui în acele timpuri grele, iar când sora mea și cu mine am mai crescut, am început să muncim în grădina noastră.

Monahia F., regiunea Ivanovo

Cuprins

Prefață.....	5
Milostivul făcător de minuni.....	7
Misteriosul tovarăș de drum.....	9
Rostește „Tatăl nostru”.....	10
Covrigi rumeni	11
Apărătorul ostașilor.....	13
Ajutătorul preoților.....	14
Cel ce a alungat moartea.....	15
Salvarea unui musulman.....	16
Minuni pe pământul Estoniei.....	17
Primul meu ocrotitor.....	20
Iconița.....	22
Ajutătorul călătorilor.....	25
Repararea nedreptății.....	27
Sfântul iubit al poporului rus.....	30
Ocrotitorul călugărilor.....	32
Halta	33
„Mamă, eu nu m-am înecat!”.....	34
Permis de eliberare	35
După mamei.....	38
Salvator de la înec.....	39
Mărturisirea unui întemnițat.....	41
Nu a îngăduit batjocura.....	43
„Cine se roagă pentru tine?”.....	44
O seară de toamnă.....	45

„Cumpărătorul				ceresc"
.....				46
„Somn	cu	pace		dăruiește-mi"
.....				48
Cei ce au necinstit Biserica.....				48
Rugăciune		în		timpul
furtunii.....				51
Știam	că	mă		va
ajuta.....				
54				
Scrisorile.....				58
Ocrotitorul familiei noastre.....				60
Infrângerea				
dușmanilor.....				
.....				62
Pedapsa				63
Lângă				
cruce.....				
.....				64
Orbirea				duhovnicească
.....				66
Invățătura				duhovnicească
.....				67
Lumânarea.....				68
Datorită				creinței
mamei.....				
70				
„Cum se cuvine a cânta minunile tale?".....				73
Pedepsirea hulitorului.....				75
Ziua	în	care	m-am	născut
.....				76
Pe		locul		arătării
minunate.....				
...78				
Nimic	nu		poate	fi
întâmplător.....				
80				
Paznicul minunat.....				81
Legenda familiei				81
Promisiunea				
neîndeplinită.....				
.82				
Ajutător				în
învățătură.....				
.....				83
Primejdia.....				84
Chipul		plăcutului		lui
Dumnezeu.....				86
„Credința	mea	s-a		întărit"
.....				88
Candela				
neadormită.....				

.....	89		
Icoanele au fost întoarse			91
Mirul tămăduitor.....	92		
„Pe mulți de la moarte salvându- i”.....		93	
Icoana cu chip de mongol.....			94
Binecuvântarea mamei			96
Intâlnirea minunată.....	97		
Reîntoarcerea		la	viață 99
Dătătorul			de 101
Înțelepciune.....			
Intoarcerea datoriei			102
Invățătorul			copiilor 104
Rudele mele			105
Avertizarea			107
„Nu		plânge,	copilă!” 108
O		întâmplare	din 1
10 Barca minunată.....	111		
„Rugămințile		multora	ascultând” 113
Gazda.....			114
Mâna			pe 115
icoană.....			
.....	115		
Pedeapsa			116
Scăunelul.....			
.....	117		
Binefăcătoarea dezinteresată.....			118
Celor			legați
slobozire.....	119		
.....	119		
Credința		unui	copil 121
.....	121		
Eliberarea.....			123
Prin		norii	spre 124
soare.....			
„Căiește-te		de	păcatele tale!” 125
.....	125		
„Fiule,			trezește-

te!".....				
.127				
Salvarea de la necinstire				128
Vârtejul				129
Hoții.....				
.....				132
Adevărul				
.....				
.....				133
Cinstiți	sărbătoarea		lerarhului	
Nicolae.....				134
Obiectul pierdut.....				135
Recăpătarea				
vederii.....				136
Povestirea unui marinar.....				137
Hrănitorul	celor		flămânzi	
.....				139
Minunea.....				140
„Acesta este Nikola!"				141
Datinile bunicii				142
Rugăciunea			mamei	
.....				144
Bunicul				145
Bătrânul			din	
gară.....				
..147				
Despre post				150
Operația.....				
.....				151
Stația.....				
.....				152
Nădejdea.....				
.....				153
Ceream din tot sufletul				155
Camera Sfântului Nicolae.....				155
De	o	sută	de	
ori.....				
....				157
Pierderea				158
„Sfinte	Nicolae,		ajută-	
mă!"			mă!"	160
Bunicul			din	
icoană.....				
.....				161
Ochii lui Kolea				161
Călăuza				
.....				
.....				162
Ocrotitorul meu cel sfânt.....				163
Ne-a	ocrotit	și	ne-a	hrănit
.....				165
Dușmanul	nu	a	putut	

trece.....	166
Pedeapsa	167
Lecția.....	169
De partea cealaltă a râului	
Ujeni.....	170
Nikola - dătătorul de	
pâine.....	171
Cei ce cântă minunile	
tale.....	174
Biserica Sfântul Nicolae	176
Fotografia	178
Visul	179
In acel cumplit an	180
Dușmanii	
Bisericii.....	182
Pe râul Belaia.....	183
Vedenia.....	184
Bunicul cu barbă albă	
.....	184
Prin mila Sfântului Nicolae.....	186
Bătaia în	
geam.....	187
Cine m-a chemat în ajutor?.....	188
Casa	
neîncuiată.....	189
Bătrânul.....	190
Serioja.....	191
Ocrotitorul ceresc	192
Lupii	193
Referatul	194
Viața	
.....	196
Rugă din adâncul	
mării.....	197
Nu a permis săvârșirea	
păcatului.....	198
Vânzătorul de	
piei.....	199
Bunica Ecaterina.....	201
Două minuni	
.....	202
Schiloadă.....	205
Intoarcerea.....	208

Deasupra prăpastiei.....	20
9	
Oaspetele ceresc	210
Botezat cu numele Nicolae	211
Timpul a fost oprit.....	213
Ocrotirea sfântului.....	215
„După credința voastră fie vouă!”	215
In fața icoanei nefăcute de mână omenească	218
„Oare nu a fost aceasta o minune?”.....	221
„Vei rămâne în viață!”	222
Nu se va pierde nimic	224
Rugăciunea	225
„Incremenirea Zoiei”.....	227
Pierzătorul învățăturilor diavolești	238
In semnul crucii.....	240
Istoria unui hippy	241
Biserica nu a fost închisă.....	242
Ajutătorul celor aflați în necazuri.....	244
La capătul răbdării.....	
.251	